

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Abril 2007 • número 85 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Civisme o cinisme?

Mural al barri de Sants. Foto: Esther Sancho

Editorial

El civisme de les porres és propi dels cínics

El 25 de novembre, durant la realització d'un mural en defensa del CSA Can Vies a plaça de Sants, una patrulla dels Mossos d'Esquadra va identificar sis persones, sancionant-les amb una multa de 1.175 euros per persona, un total de 7.050 euros. El delicte? Pintar un mural, el mural és el que il·lustra la nostra portada i també aquesta mateixa pàgina. És només un símptoma? No, és ja una norma que s'està estenent per tots els Països Catalans i la resta dels territoris dels estats que ens administren sense aturador.

A Berga, els encenen a multes, a Mataró, també; a Lleida, els persegueixen i a Tarragona els identifiquen. El civisme pren forma de repressió a través de conceptes repetits pel poder.

Emmarcat en un discurs securitari importat dels Estats Units, totes i tots som sospitosos i la demanda de més policia ha substitüit la de més escoles i més mestres. Volen que demanem repressió i deixem enrere l'educació.

Més policia que serveix, a qui mana i ens explota, per reprimir i, sobretot, per defensar els seus interessos de classe. Mireu sinó el cas de SAS a Abrera. La policia (i ara no entrarem en l'administració que la mana, perquè la seva funció no varia massa) va ser reclamada per la direcció de l'empresa per poder fer sortir la feina que havien fet les treballadores i treballadors cap a Seat. Seat reclamava els taulers de cotxe que ara deixarà de fer SAS i passarà a fer una empresa amb salaris molt més baixos. L'empresa havia tancat la fàbrica de forma il·legal i, tot i així, la policia va actuar contra els treballadors i les treballadores, no pas contra l'empresa que havia acomidat tres-centes persones de forma fraudulenta.

No ens deixem enganyar, la seguetat que reclamen els mitjans de comunicació, les ordenances de civisme que acorden els ajuntaments, les càmeres que ens vgilen a tot arreu... formen part d'una mateixa estratègia que és contrària als interessos de la classe treballadora. Ens volen callats i si no ens convencen amb la tele i la repetició que "no hi ha res a fer" ens envien els professionals de la porra perquè callem i els deixem pas lliure en la seva depredació constant.

No ens deixem enredar més. El civisme que prediquen és de cínics. La policia que diuen que la gent vol, al final, sempre acaba acatant les ordres dels que manen i descarregant les seves porres en les costelles de la gent que les ha demanat... i només manen els rics. Obrim els ulls i que no ens embrutin més el cervell.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Funktastik.tk, Associació d'Amics de l'Ateneu Santboià, Ateneu Llibertari de Sants, Núria Pòrtulas, Jordi Salvador, barridesants.org, Plataforma en Defensa de la Barceloneta, CSA Can Vies, Enric Bonan, Llorenç Buades, Josep M. Yago, Xavier Montanyà, Contrastant, Joaquín Trullén, Agnès Toda, Jordi Suñer, Lucas Marco, Jaume Asens, Ivan Miró, Emília Moreno, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Esther Sancho (portada), Antonio Aranda, Gabi, Mireia Bordonada i Dídac Salau. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimarts 20 de març del 2007.

"No canto, no, la pàtria catalana / que s'estén des del cim dels Pirineus / fins a la Mediterrània (...). / La pàtria que jo canto és la del geni, / i la pàtria del geni és tot el món."

"La pàtria de l'home" (1885) de Cels Gomis

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n, 1a, 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es, tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

REPORTATGE

S'utilitzen discursos benpensants com el del civisme per "netejar" els carrers d'"indesitjables"

La guerra preventiva de Bush, en l'àmbit local, inclou la detenció de qualsevol "sospitós"

CIVNISME

«Això de matar mosques a canonades és típic dels governs de dretes.»

(Pasqual Maragall, "El País", 12/02/02)

La política de "tolerància zero"

Jaume Asens Llodrà, vocal de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats

En l'actualitat els poder públics eleven la "*seguretat"* al rang de prioritat absoluta a partir d'una concepció vinculada més a l'*esfera de la criminalitat* que a la llibertat o justícia social. El cert és que no se satisfan d'igual forma totes les *inseguretats urbanes*, unes estan més sobreprotegides que altres, i molts cops en perjudici d'elles, perquè les seguretats de determinats grups socioeconòmics s'universalitzen i es presenten, sobretot per alguns *mèdia*, com la "*seguretat"* de tots els ciutadans. En el terreny local els *problemes de seguretat* s'associen als de civisme, que d'aquesta forma obté una centralitat política totalment inèdita. Per això, apareixen noves polítiques d'emergència que, com en l'ordenança de Barcelona, utilitzen discursos benpensants com el del civisme per "netejar" els carrers de la població considerada desviada o indesitjable. Les solucions són primordialment punitives: intensificar l'activitat policíaca, prohibir activitats fins ara tolerades, endurir infraccions previstes i introduir la possibilitat de detenció en cas d'incompliment d'aquestes. Un nou escenari urbà de "llei i ordre" que es basa en la idea que el càstig contundent és el mitjà idoni per resoldre la conflictivitat urbana.

Aquesta és la política que ja fa més de dues dècades es va posar en funcionament als EUA. La «Tolerància Zero» aplicada per Guliani a Nova York era concebuda com una "guerra" -"*war on crime*"- contra les marginacions sorgides en el context de la crisis de l'Estat Social de la postguerra. Això va significar major sobreinversió punitiva per compensar la inseguretat urbana que es desprenia de la desregulació econòmica i la desinversió social de les polítiques neoliberals en boga. Aquest procés ha estat descrit com el pas del *Welfare-State* al *Warfare-State*. Les víctimes -les mateixes que ara en l'ordenança- eren els integrants de la població considerats menys útils i potencialment més perillosos: els sense feina, sense sostre, sense papers, captaires i altres marginats. Les conseqüències són conegudes: la població carcerària va passar de 300.000 en els anys setanta a més de dos milions en l'actualitat, en el que Nils Christie ha descrit com el "*major gulag contemporani*". Tot i això, aquesta "*teoria criminològica*" dels EUA es va anar consolidant arreu com a "*pensament únic de seguretat ciutadana*". Als anys noranta es va estendre a les ciutats del Regne Unit (així per exemple amb la Llei sobre el crim i desordre aprovada pel Govern de Blair el 1998) i finalment va recalar a les d'Europa Occidental, on després de l'11-S del 2001 rebrà un fort impuls, en un context creixent de desmantellament de l'Estat del Benestar. Així com a l'Estat ja no se li pot demanar *seguretat social*, en el seu defecte, se li demana *seguretat penal*. A les ciutats franceses, després de l'11-S, s'instaura la "tolerància zero" de la mà del superministre Sarkozy. Per exemple, es persegueix l'exercici de la prostitució, els okupes o els captaires, mentre es crea un "*estat d'excepció encobert*" contra la joventut dels extraradis urbans, amb l'anunci de prohibició de sortides nocturnes pels menors de 17 anys. Des de llavors la gestió punitiva de la pobresa transforma la *qüestió social* en *qüestió de seguretat,* on per exemple els educadors de carrer foren paulatinament substituïts pels policies o sistemes de videovigilància. Els resultats tampoc eren difícils de preveure. En el 2003 les presons franceses s'omplen amb més de 60.000 presos. I d'aquesta forma, la presó esdevé el que Loïc Wacquant anomena "gran aspirador de l'escòria social": tots els components heterogenis de la *racaille* o escòria "*sarkoziana*", individus "residuals" o "excedents" dels processos de modernització urbana de les nostres ciutats. No obstant, l'aposta seguritària tampoc significarà més seguretat, ans al contrari. De fet, els països que gasten més en seguretat tenen un índex més alt de criminalitat que els que gasten més en despesa social. L'esclat incontrolat de la revolta a les perifèries de París en el 2005 n'és el darrer exemple més evident. No obstant, la lectura hegemònica posterior als fets va ser justament la contrària. Es va reclamar més mà dura, i amb el pretext del "*dret a la seguretat*", es van iniciar noves reformes llibertícides que ataquen sols les expressions externes del profund malestar social. És a dir, l'anomenat *"síndrome del bomber piròman*". Un carreró sense sortida que segurament augmentarà la desigualtat i exclusió de determinats grups socials, sols tractats des de instàncies policials, en el que Zygmunt Bauman ha anomenat el "nou holocaust silenciós i continu del segle XXI".

A les ciutats espanyoles, en un context en què el 2003 la població reclosa bat el rècord de quasi 50.000 interns, s'aprova el Pla de la Lluita contra la Delinqüència el 12 de setembre del 2002, un any després de l'11-S. Això succeeix en el marc de l'anomenada "*ofensiva legal por la seguridad, contra el terrorismo y la delinqüència*" que significarà l'extensió de la política d'emergència pròpia de la lluita antiterrorista a tot l'àmbit penal, penitenciari, judicial i sobretot a la legislació d'estrangeria. L'anterior president del Govern, José María Aznar, va prometre que amb aquest canvi –juntament amb els judicis ràpids (l'anomenada "*justícia exprés*")-: "*vamos a barrer de las calles a todos los pequeños delincuentes*". Aquesta política té el seu referent legitimador en una de les teories de la doctrina de "tolerància zero": la dels "*vidres trencats*", una adaptació de la dita popular "*qui vole un oeuf, vole un boeuf*" (qui roba un ou, roba un bou), que sosté que perseguint els petits desordres quotidians de la ciutat es redueixen les grans patologies criminals. Les més mínimes infraccions han de ser perseguides de forma preventiva i immediata per restablir un ambient d'ordre social al carrer. Així, de l'ampli arsenal punitiu aprovat amb aquesta orientació, cal destacar l'augment de les penes per les petites infraccions i pels reincidents; l'agravació del delicte continuat,

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

noves mesures com la de localització permanent mitjançant el control telemàtic i figures punitives com la reconversió de tres faltes en delicte (còpia tova de la llei dels "*three strikes and you're out*" —tres cops i et quedes fora— inspirada en les regles del beisbol i aplicada, entre d'altres, a Nova York). A la pràctica aquest canvi representarà més condemnats, per més temps i amb pitjors condicions.

La ciutat de Barcelona no resulta aliena a aquesta política de "tolerància zero" de l'anterior Govern del PP i ja en el seu Pla d'Actuació Municipal 2000-2003 s'estableixen prioritats no molt diferents a les del Pla estatal, en una gran confiança en l'eficàcia de les mesures punitives per resoldre la conflictivitat social. Però el punt àlgid es produeix amb el projecte d'ordenança del 2005: una nova política d'excepcionalitat punitiva en l'espai públic que, amb l'excusa de l'incivisme, instaurarà un nou ordre urbà a la ciutat. Es tracta de la resposta punitiva reclamada des de feia anys pel PP i des de feia més poc per CiU i alguns mitjans de comunicació, que havien impulsat la idea d'una ciutat fora de control. Així, de manera destacada, el diari "La Vanguardia", des del mes de juliol, va dedicar 32 portades a assenyalar conductes "desviades" que suposadament anaven en contra de la convivència. El diari sobredimensionava determinats fenòmens a costa de silenciar-ne d'altres. En aquest context, l'alcalde Joan Clos no va tardar en cedir a la pressió del sectors pro "llei i ordre" i el 18 d'octubre del 2005 va anunciar una vella aspiració del grup municipal del PP: la "fermesa zero" a l'espai urbà amb un nova ordenança municipal. El PSC s'havia deixat arrossegar pel que Joan Subirats anomenava "*política de final de canyeria*". Des de llavors, s'inicia un insòlit nou tripartit municipal entre socialistes, convergents i populars, que després provocarà una crisis de l'equip de govern, perquè mentre ERC s'afegirà al "tripartit del civisme" ICV-EUiA és mantindrà ferma en la seva oposició al projecte. Per altra banda, la posterior mobilització ciutadana forçarà la celebració d'una audiència pública, on també es constatarà l'escàs suport ciutadà a la iniciativa. No obstant, el projecte d'ordenança finalment s'aprovarà enmig d'una gran polèmica i amb l'oposició d'ICV i la majoria de les entitats cíviques i socials de la ciutat. La Universitat de Barcelona i la Síndica de Greuges de la ciutat, Pilar Malla, criticarà durament el nou text, igual que les entitats cristianes de base que treballen amb els sectors afectats. També la consellera d'Interior de la Generalitat, Montserrat Tura, mostrarà les seves reticències en la seva aplicació i fins i tot la secretària general de Polítiques d'Igualtat del Govern espanyol del PSOE, Soledad Murillo, reconeixerà que el text li recordava les "*propostes higienistes de la Barcelona del segle XVIII, on es barrejava la neteja dels carrers amb la persecució de les prostitutes*". Està clar que a l'Estat espanyol cap ordenança havia anat tan lluny amb el seu afany regulador i sancionador. Tal com va reconèixer l'anterior alcalde, Joan Clos, Barcelona esdevé l'avantguarda d'aquest nou moviment o *febre ordenancista* que intenta ampliar al màxim el marge de capacitat sancionadora dels ajuntaments. No obstant, per diverses entitats de juristes i de drets humans es va més enllà de les seves competències locals i s'afecta al model constitucional de distribució de potestats públiques. En especial, en l'àmbit sensible de drets i llibertats ciutadanes. Per això, s'interposa un recurs davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del qual molts municipis estan en l'actualitat pendents del seu desenllaç.

L'ordenança del civisme: un canvi de paradigma seguritari a la ciutat

En relació a l'ordenança el primer que cal dir és que la forma en què es concep el civisme i la convivència per part de l'Ajuntament rebel·la un interès per salvaguardar els interessos d'uns per sobre d'uns altres. L'establiment d'una autèntica cultura cívica exigeix pensar els drets i deures en funció de les diferents capacitats i responsabilitats dels subjectes. És a dir, es tractaria de perseguir no tant els comportaments dels col·lectius més empobrits, com aquelles dels poders privats i públics que fomenten les situacions d'exclusió i discriminació de la nostre societat. Això significa redefinir nocions com les de seguretat, civisme i violència. Modificar les prioritats i posar l'èmfasi en fenòmens com el *mobbing immobiliari,* l'especulació urbanística, el turisme de masses, la contaminació acústica o la pol·lució del tràfic rodat o els problemes generats per la precarietat laboral, i no pas en comportaments individuals propis de col·lectius en situació de vulnerabilitat, que de fet no deixen de ser més que la manifestació d'una sèrie d'incompliments de drets fonamentals per part dels poders públics. En aquest sentit, es pot dir que l'ordenança afavoreixen la *des-responsabilització* dels poders públics i privats tant pel que fa a l'origen com a la resolució de certs problemes socials. No resulta demagògic pensar que els 25 milions pressupostats per aplicar l'ordenança es podrien invertir en polítiques socials o laborals per resoldre les expressions de molts dels fenòmens d'exclusió que intenta combatre des de polítiques dures de "llei i ordre", en el que s'ha anomenat *tractament punitiu de la misèria.*

En aquest sentit, l'ordenança intenta regular un concepte tan ampli com el de convivència ciutadana, mitjançant la prohibició i sanció econòmica de certs comportaments individuals, posant en el mateix sac dotze fenòmens absolutament diferents, sense distingir les seves motivacions o causes. Resulta obvi que molts dels fenòmens contemplats són fruit de la desestructuració o exclusió social. No es poden interpretar i resoldre de la mateixa forma que d'altres que tenen un caràcter eminentment incívic. Per exemple, el vandalisme dels *hooligans* en contrast amb el fenomen de la mendicitat o la prostitució. Caracteritzar els captaires o prostitutes com persones incíviques, lluny de contribuir a la seva major integració social, tendeix a la configuració d'un imaginari de persones rebutjables o indesitjables, de grups percebuts com a perillosos o pertorbadors, que facilita comportaments, cada cop més estesos, de menyspreu social en vers ells. Cal recordar l'assassinat de la senyora Rosario en un caixer en el moment de discussió del text. En aquest sentit, l'ordenança representa una reformulació punitiva de la *qüestió social* i una ruptura del paradigma socialdemòcrata de l'Estat del Benestar. No es tracta tant de resocialitzar als infractors com de castigar-los de forma exemplar, sobre la creença que no existeix connexió entre la seva situació i la societat. Es consolida el missatge que aquestes persones si fan el que fan és perquè volen i el problema és només seu. Per això, l'ordenança prioritza la resposta a aquests fenòmens des de l'àmbit punitiu i no social, privilegiant l'aparell policial per sobre de l'assistencial, i en sentit contrària a allò esperable d'un un estat social i de dret. La conseqüència previsible serà la seva major estigmatització i criminalització, amb un empitjorament de la seva vulnerabilitat fins al punt de reproduir els mecanisme de discriminació i explotació del que són víctimes. Per aquest camí la incorporació social d'aquestes persones segurament serà més difícil. Si alguns d'ells perden els seus escassos ingressos de subsistència és molt probable que ingressin en l'engranatge de la maquinària penal, en el que Loïc Wacqmant anomena *espiral de pauperització criminal*: com més es persegueix i sanciona a un pobre més fàcil és que ho segueixi sent.

En el cas del fenomen de la mendicitat i la prostitució a més de multes de fins a 3.000 euros també es preveu la incautació dels diners obtinguts dels altres ciutadans -¿Com podrà la policia distingir l'origen dels diners que duen a sobre aquestes persones?. A més, en el cas específic de la prostitució, un any després de l'aplicació de l'ordenança, ja es pot afirmar que la major pressió policial ha precaritzat més el treball de les dones, fins i tot des del punt de vista sanitari ("El País", 8/10/06). També ha implicat desplaçar part del fenomen a llocs menys visibles, i a la vegada menys protegits, o als locals d'*alterne*, contribuint al negoci dels proxenetes en detriment de l'autonomia o independència de les dones. En aquest sentit, alguns han comparat els efectes higienistes de l'ordenança amb antigues lleis com la de *Peligrosidad y Rehabilitación Social* o de *Vagos y Maleantes*.

Ambdues normatives, tot i les més que evidents diferències, se sustenten en un imaginari social punitiu no gaire diferent. L'objectiu primordial sembla ser, més que reprimir fets o accions concretes, "*borrar*" (de la ciutat, de la vista) tot comportament o actitud dels individus enquadrables en alguns dels supòsits de perillositat social[1]. Per tant, la redefinició dels actors i problemes urbans vinculats a l'incivisme produeixi un retorn a aquella política més orientada a la prevenció i profilaxis de les "patologies urbanes" que no pas al seu tractament des d'instàncies socials.

Un altre objecte de crítica de l'ordenança ha estat la regulació restrictiva de l'espai públic i la participació política. Les expressions de les oposicions o dissidències politico-culturals de la ciutat, inherents a la seva conflictivitat urbana, són contemplades com perilloses i mereixedores de vigilància, i eventual prohibició. En aquest àmbit, l'ordenança no fa una regulació de mínims estrictament orientada a garantir la preservació de les relacions de convivència sinó que realitza una aposta per una gestió de l'espai públic basada en un model policíac d'intensa intervenció administrativa. Les llibertats constitucionals dels ciutadans queden confiades a formes de tutela administrativa no rígidament delimitades per la llei. Per exemple, l'ordenança atorga noves facultats a les autoritats municipals per impedir els actes públics organitzats per motius tan amplis com la "*seguretat, la convivència o el civisme"*. Això s'ha traduït a la pràctica en la prohibició d'una quantitat innumerable d'actes i activitats, amb el conseqüent control sobre formes essencials d'exercici de llibertats ciutadanes. De fet, aquesta mesura a qui està afectant més en l'actualitat és a aquelles persones i col·lectius amb menys recursos econòmics o dificultats per accedir als mitjans o canals convencionals d'incidència pública.

Permetre i garantir que s'escolti la veu d'aquells que sofreixen privacions o discriminacions de qualsevol tipus, per minoritàries que siguin, resulta fonamental per preservar l'essència del sistema democràtic. En aquest sentit, cal recordar que els barcelonins històricament no només han participat en iniciatives públiques festives o cíviques patrocinades oficialment o tolerades per les autoritats. Ans al contrari, l'espai públic ha estat sobretot l'escenari privilegiat per a

l'expressió del descontentament, on els ciutadans han pogut interpel·lar críticament als governants. Les manifestacions pel dret a l'habitatge i a la ciutat iniciades en el 2006 són la darrera expressió d'aquesta llarga tradició de rebel·lia i contestació social. Un altre exemple: s'arriba a preveure multes de fins a 3.000 euros per fer pintades, enganxar cartells o repartir fulletons. Una quantitat que resulta absolutament desproporcionada, sobretot si tenim en compte que en l'ordenança del 1998 no podien superar els 450 euros. Cal recordar que en l'actualitat a la nostra ciutat pot resultar molt més car enganxar cartells que fer *mobbing immobiliari* a un llogater, una pràctica que resta en la major part dels casos en la més pura impunitat.

Aquesta orientació de seguretat marcial té a veure amb un determinat model socioeconòmic de Barcelona. Una ciutat postindustrial, competitiva i globalitzada, dominada per certs interessos econòmics, sovint especulatius, d'importants agents privats i semipúblics que actuen en l'escena urbana. Es tracta de neutralitzar o expulsar tota *dissonància urbana* -ja sigui de dissidència o pobresa- que pertorbi el camp visual de la ciutat amb problemes socials que no estan a l'agenda pública. Manuel Delgado ho descriu com "*el somni d'un espai desconflictivitzat*". Això succeeix en un centre històric on també s'ha produït una altra expulsió: la de les classes populars a la perifèria urbana, substituïdes per altres més solvents i adaptats a la nova remodelació urbana. Els *usos residencials* i tradicionals de l'antic teixit social donen pas als nous *usos terciaris* en boga: activitats d'oci i consum, localització intensiva d'oficines, hosteleria, etc. L'objectiu és crear espais físicament ordenats i nets, que facilitin la seva rendibilitat econòmica, encara que social i espiritualment més febles. Els turistes i consumidors s'han de sentir més segurs. El carrer ha de ser un lloc de pas, on no es pot permetre que ningú molesti el lliure trànsit de les persones ni pertorbi la bona imatge de la ciutat. Per tant, la terciarització de la ciutat comporta una major sobreinversió seguritària que la garanteixi, en un context on la creixent *hipertròfia punitiva* correspon a una *atrofia social* en polítiques públiques que articulin respostes a fenòmens com el de l'actual *crisis residencial* de l'habitatge a la ciutat.

En darrer terme, cal assenyalar que l'ordenança atorga poder atípics a la policia i amplia el seu camp d'acció fins a extrems difícilment controlables i inimaginables fa uns anys. Per exemple, l'ordenança incorpora facultats reconegudes per la controvertida Llei de protecció de seguretat ciutadana, l'anomenada Llei Corcuera. En l'actualitat, un agent de la Guàrdia Urbana podrà traslladar a la comissària un ciutadà que no ha pogut ser identificat per una simple infracció lleu. Per altra banda, aquesta situació s'agreuja perquè el text utilitza una tècnica jurídica basada en conceptes sancionadors massa oberts i amplis, pròpia de la dinàmica administrativa i policíaca d'altres èpoques.

En un Estat de Dret tot el que no està prohibit està permès, i el ciutadà ho ha de saber de forma clara i precisa (principi de seguretat jurídica). A més els espais de discrecionalitat policíaca augmenten davant la dificultat d'interpretar la concurrència de moltes de les infraccions tipificades. Per exemple, en el cas de la prostitució: com podrà la policia conèixer el contingut de la conversació entre dues persones i provar que ha existit un oferiment o negociació de serveis sexuals?, se sancionarà les dones pel seu aspecte o forma cridanera d'anar vestides?, o potser per parlar amb un vianant? Un altre exemple del capítol IX d' "Ús impropi de l'espai públic": l'article 58 tipifica com a infracció l'ús dels bancs públics "per usos diferents als que estan destinats". No obstant, no està clar quins són aquests usos: sols està permès asseure's?, es pot jugar a cartes amb els amics? També tipifica netejar-se o banyarse en les fonts: no ens hi podem netejar les mans? En el capítol X es prohibeixen activitats i serveis no autoritzats, el seu consum i demanda: ¿es possible que es sancioni tirar cartes a un amic o donar-li un massatge en un parc públic? Resulta obvi que aquesta indeterminació jurídica pot produir situacions d'abús o arbitrarietat policial, que augmentarà tant la conflictivitat social i judicialització de la vida de les persones com el control o tutela dels seus drets i llibertats.

[1] La llei de Vagós y Maleantes del 4 d'agost del 1933, amb l'extensió del 15 de juliol del 1954, tenia com a objectiu criminalitzar conductes immorals, o com a mínim, invisibilitzar-les. Es a dir, es tractava de "netejar el carrer de vici", posant fora de la llei tot aquells grups humans que eren percebuts com font de desordre. La llei perseguia de forma contundent als individus enquadrables en alguns dels supòsits de perillositat social - als "vagos habituales (art.2), els "mendigos profesionales", "quienes ejercen la prostitución" (art.4), "quienes explotan juegos prohibidos" (art.5) o "los sujetos ebrios y toxicómanos habituales" (art.6), entre d'altres col·lectius-.

Sobre control social i llibertats

Josep Maria Yago

A començaments del 2003, vaig sentir per primer cop la frase "militarització de la policia i policialització de l'exèrcit" (Jaume Asens), que he acabat fent meva.

El tancament i divisió en zones aïllades de la ciutat de Gènova, amb bateries de míssils inclosos, amb motiu de la reunió del G8 i les jornades de protesta que s'hi van convocar i que foren brutalment reprimides per la policia amb el resultat d'un manifestant mort, milers de ferits, centenars de detinguts i episodis com l'assalt del Centre de premsa podrien ser un bon exemple de la primera part de la frase. La "participació" de la policia en les protestes contra el Banc Mundial o la campanya contra l'Europa del capital i la guerra (2001 i 2002), a Barcelona, en poden ser altres exemples.

La utilització de l'exèrcit per vigilar fronteres o instal·lacions civils com la refineria de Repsol a Tarragona o les gestions per facilitar l'accés d'exmilitars a la Guàrdia Urbana en diferents localitats (a Tarragona ens en vam lliurar per poc; a La Corunya, PSOE; Madrid, PP; Las Palmas, CC; i Córdova, IU; no van tenir tanta sort i van signar convenis de col·laboració amb el Ministerio de Defensa) o per crear una unitat militar que intervingui en determinades situacions, com els incendis forestals, amb funcions policials per identificar o detenir, podrien ser exemples de la segona part de la frase. Tot sense oblidar la ingent operació de màrqueting per presentar l'exèrcit com a una mena d'ONG imprescindible, quotidiana i potent dedicada a les "tasques humanitàries".

A aquestes impressions caldria afegir-hi un fenomen que sembla actual, a casa nostra, però que no ho és tant: l'aprovació d'ordenances "cíviques". Aquestes ordenances que recorden aquella frase famosa de "la calle es mía", si investiguem una mica, ens fan retrocedir a New York, a l'època en què l'alcalde Giuliani feu bandera de la "tolerància zero" i nomenà cap de la policia una mena de "super-comissari", William Bratton. La "tolerància zero amb la delinqüència" se centra en combatre la petita delinqüència amb rigor; es basa en la "teoria de la finestra trencada" que ve a dir que els petits desordres quotidians donen pas a les grans patologies criminals (adaptació de la dita francesa que diu que "qui roba un ou, roba una vaca"). L'increment de les despeses i de les forces policials, la criminalització

de conductes com la mendicitat o la prostitució, els excessos policials i la falta d'eficàcia a mig i llarg termini són alguns dels trets d'aquesta veritable "penalització de la pobresa".

En tots els casos abans exposats, cal tenir en compte quelcom que tots tenen en comú: el fet que les actuacions policials indicades es passin pel folre dels collons totes les normatives relacionades amb els drets humans. Un fenomen del qual n'apareixen força exemples en el llibre de David Fernández "Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial" que tracta, principalment, d'un recull d'episodis relacionats amb la guerra bruta contra els moviments populars i socials. En aquesta guerra bruta hi té un protagonisme destacat el grup VI de la Brigada Provincial d'Informació del Cos Nacional de Policia, especialitzat en la repressió a la dissidència política i social, d'això el nom.

Un resum, tret del llibre, sobre els 10 anys que van de 1995 al 2005 ens dóna: 16.000 detencions, 420 agents dedicats únicament als moviments socials, 160 empresonaments, 40 presos 8 suïcidis i 56 infiltrats descoberts.

Curiosament, el butlletí de la biblioteca de l'Acadèmia de la Guàrdia Urbana de Madrid o el dels Mossos d'Esquadra (un informe del Consell d'Europa sobre drets humans documenta fins a 197 denúncies per maltractaments contra agents dels Mossos d'Esquadra entre el 2002 i el 2004. Segons Montserrat Tura, davant les severes conclusions de l'informe, no té "més remei que creure-m'ho") es fan ressò, i no precisament crític, de la política de tolerància zero.

David Fernández fa, també, un recull de frases cèlebres: Giuliani, 1990, Nova York: "els escombrarem dels carrers"; Aznar, 2000, Madrid: "els escombrarem dels carrers"; Rajoy, 2001, Madrid: "eradicar físicament dels carrers"; Sarkozy, 2005, Paris: ""netejarem els barris de xusma"; Fernández Díaz, 2005, Barcelona: "desokupem Barcelona d'okupes"; Joan Clos, 2006, Ciutat Vella, Ordenances del Civisme; Joan Miquel Nadal i Malé, 2005, Tarragona: (en el transcurs d'una entrevista amb "l'exèrcit és imprescindible per garantir la pau", "estic orgullós que els marines es passegin per la ciutat", "si em dieu militarista jo us diré imperialistes"; Joan Miquel Nadal i Malé, 2006, Tarragona: "Ordenança general de convivència ciutadana i ús dels espais públics i articles que resten vigents de les ordenances de policia i bon govern, de neteja pública i de medi ambient".

A Barcelona hi ha ordenances del civisme, unitats especials i antiavalots (UPAS i UNOC) de la Guàrdia Urbana, nombroses denúncies per maltractaments i coaccions (l'any 2004, les UPAS foren el cos policial més denunciat per racisme)... Les UPAS tenen tres objectius fonamentals per reprimir tres problemàtiques socials: la venda il·legal, el soroll i el moviment okupa.

I a Tarragona? També tenim ordenances cíviques, espais públics tancats amb reixes, identificacions/intimidacions sense cap explicació de persones que exerceixen pacíficament els seus drets... l'acte d'"identificar" una persona genera una doble actitud: un cert despreci i una gran solidaritat (segons cap a quin costat de la foto miris, clar).

Govern i policia van deixar ben clar per a qui treballen: els uns amb lleis que fan possible el tancament i els altres reprimint

La plantilla de SAS ha demostrat que, malgrat, tot, l'únic camí és la lluita

SAS tanca de forma salvatge la planta d'Abrera

Col·lectiu Catalunya, Secció Sindical SAS i Antonio Aranda

El 28 de febrer, SAS anunciava de forma sorprenent i salvatge, el tancament de la seva factoria a Abrera, sense presentar cap ERO ni informar el Comitè d'Empresa i l'Administració. L'empresa SAS, proveïdora de taulers de control per als models Ibiza i Córdoba de Seat durant els últims 12 anys (amb distints noms com VDO) optava a l'adjudicació de la fabricació de l'anomenat component per a la nova versió del model Seat Ibiza el llançament del qual està previst per a l'any 2008. Per aquesta adjudicació, també licitava Peguform, un altre proveïdor del mateix sector que actualment ja fabrica els models Toledo i Altea.

Però finalment no sols no es va adjudicar a SAS la comanda, sinó que SAS, Seat i Peguform van planejar el tancament de la planta d'Abrera i van disposar els mitjans tècnics necessaris per desviar la producció de SAS-Abrera cap a Peguform, aprofitant l'aturada de producció de Seat. Peguform és una empresa en què les condicions laborals, salarials i socials dels treballadors estan molt per davall de les condicions dels treballadors de SAS.

Els robots de la policia van garantir que l'empresa s'emportés la feina de SAS.

Es dóna la circumstància que mentre s'ultimava aquest pla, la direcció de SAS continuava mantenint fins a l'últim moment que estava lluitant pel nou projecte i que no hi havia cap previsió de modificar els terminis del final de la fabricació de l'actual versió del Seat Ibiza.

CGT és el sindicat majoritari en el Comitè d'Empresa de SAS (6 CGT, 4 CCOO, 3 UGT). La primera reacció dels treballadors va ser manifestar-se davant de les portes de Seat i exigir una resposta oficial. Amb aquest tancament estem davant d'una de les accions patronals més salvatges i vergonyoses comeses per les multinacionals que campen a gust pel sector de les empreses auxiliars de l'automoció a l'empara de la llarga mà de Seat-Audi-VW.

Tancament salvatge

La direcció de SAS ni tan sols es va dignar a complir la legalitat vigent d'informació al Comitè d'Empresa, van realitzar el tancament salvatge sense cap tipus de contemplació sabent que encara que els tribunals acabin donant la raó als treballadors, per tancament il·legal, dins de no se sap quants anys, el tancament serà irreversible i les conseqüències per als que han provocat aquesta situació, nul·les. El tancament de SAS deixarà 300 treballadors i treballadores al carrer.

Els treballadors i treballadores, a pesar de la situació d'incertesa i tensió viscuda i la situació en què es troben, una vegada conegut el tancament de la fàbrica, van mostrar un comportament exemplar en no aturar la producció, aturada que podria motivar que la direcció SAS prengués alguna mesura sancionadora.

OPINIÓ: Davant el tancament de SAS

Confederació General del Treball

Des de la CGT volem denunciar i mostrar el nostre fàstic per l'actitud irresponsable de la Conselleria de Treball, que a pesar d'haver sigut informada per part dels treballadors del tancament de la fàbrica no havia fet absolutament res, tot i haver-los informat que a partir del 2 de març es deixarien de rebre ordres de treball per part Seat, pel que la planta d'Abrera es quedaria sense treball.

Des de la CGT volem denunciar l'actitud lamentable de la consellera Mar Serna, que permet que Catalunya sigui el "Far West" per a les empreses, que actuïn amb total impunitat enviant els treballadors i les treballadores a l'atur quan els dóna la gana sense haver de donar explicacions a ningú i sense ni tan sols complir les regles del joc. Ens sembla mentida que aquesta senyora fos fa anys advocada laboralista i inspectora de treball i no posi els mitjans perquè situacions d'abús com aquesta, no succeeixin.

Ens estan demostrant novament que els polítics, es denominin d'esquerres o de dretes, són uns manats de les empreses, i aquestes per augmentar el seu ego fan fins i tot que els posen medalles, com la que van donar al president de Seat després d'acomiadar 660 persones.

La CGT acusem la Conselleria de Treball de fer desestiment de les seves funcions, que no mira pel bé comú, que no fa complir la legalitat vigent i que no ha aconseguit evitar cap tancament de fàbrica. Des de la CGT ens preguntem: per què serveix la Conselleria de Treball a més de per anar a inauguracions, dinar en banquets i posar medalles als empresaris?

La CGT vam exigir a la Generalitat que obligués l'empresa a la immediata obertura de la fàbrica, que acabés amb aquest 'locaut' il·legal i que es personés com a acusació particular contra uns empresaris que no tenen respecte, ni pels seus treballadors i les treballadores, ni per les regles establertes.

El Comitè d'Empresa de SAS també va presentar denúncia contra els seus directius davant el Jutjat penal, a la Inspecció de Treball i davant la Generalitat per presumpte tancament il·legal.

A la CGT no creiem en les casualitats i coneixem la capacitat de les grans empreses per crear una notícia tapant-ne una altra. No és casualitat que perquè sembli poc important la notícia del tancament de SAS amb la pèrdua de 300 llocs de treball, calgui crear la notícia que no es perdran els 13.000 llocs de treball de Seat, perquè hi haurà noves càrregues de treball. Els 300 acomiadaments de SAS es plantegen mediàticament com una insignificància enfront del greu que seria la falta de treball en Seat.

Per a la CGT, igual de greu són les perdudes de llocs de treball de 300 en 300 que de milers en milers, l'objectiu final és que es precaritza o desapareixen un volum important de llocs de treball d'un sector que fins al moment tenia alguns drets laborals, a canvi de treballadors i treballadores que procedeixen majoritàriament d'ETT i que moltes vegades no reclamen ni allò a què per Conveni tenen dret, vénen de l'escola de la por, de la submissió i de l'obediència.

El cas de SAS és un clar exemple de quin és l'objectiu de les empreses multinacionals: majors beneficis a costa del que faci falta, les paraules lapidàries de Seat per justificar el seu tancament adduint que "ja no són competitius" ho diuen tot, el missatge que ens envien és que t'has de "tercermundialitzar" o en cas contrari no seràs útil, et rebutjaran.

A SAS els seus treballadors i les sevs treballadores porten 12 anys produint quadres de comandament per a diversos models de la casa Seat, han estat reconeguts per aquests com els que lliuren el producte de més qualitat.

Mitjançant lluites i acords, han anat aconseguint millores una mica superiors a la resta de les empreses del sector, han comès el crim de repartir entre els treballadors iles treballadores una part dels beneficis i plusvàlues que han produït i de les quals els poderosos s'omplen les butxaques. No haurien d'oblidar els directius de les empreses, que tenir treballadores i treballadors exigents en bones condicions laborals, és garantia de major qualitat dels productes finals.

Dinou mlions d'euros perquè no s'esvalori el galliner

El Ministeri de Treball va atorgar més de 19,5 milions d'euros en subvencions a les organitzacions sindicals i empresarials el 2006. Més de 15 milions d'euros, gairebé el 78%, es va destinar als sindicats per a la realització d'activitats formatives i altres.

Aquestes subvencions van ser atorgades a les centrals sindicals en funció de la seva representativitat, d'acord amb els seus resultats electorals globals, pel que CCOO, amb un total de 6.138.976 euros, i UGT, amb 5.894.349, es van repartir les majors quantitats. La resta de les subvencions, fins a completar el muntant de més de 19 milions, van ser concedides a centrals sindicals i organitzacions empresarials com a compensació econòmica per la seva participació en òrgans consultius del Ministeri de Treball i Assumptes Socials, dels seus organismes autònoms i entitats gestores de la Seguretat Social. A aquest capítol es van destinar més de 4,3 milions d'euros (22,2% del total). UGT va superar el milió i CCOO va rebre gairebé 950.000 euros.

ONO deixa fora de la negociació del conveni la CGT

Secció Sindical CGT-ONO

L'empresa de telecomunicacions ONO, d'acord amb la seva política sindical i empresarial, ha deixat fora de la negociació del conveni supraempresarial (ONO/Tenaria) la Confederació General del Treball. D'aquesta manera, en la primera reunió empresa-sindicats que es va desenvolupar el 15 de març per tractar la negociació del Conveni, ONO només va convidar a participar als sindicats UGT, STC i CCOO, curiosament els tres sindicats signants de l'Expedient de Regulació d'Ocupació que tant de mal ha fet als seus treballadors i respectives famílies. Aquests sindicats també van signar un acord d'"estabilitat" amb l'empresa.

La decisió d'excloure CGT és il·legal ja que el sindicat arriba al 10% de representativitat estatal i ha de formar part de la negociació del Conveni. Davant d'aquesta discriminació, la CGT ha interposat una demanda, seran per tant els tribunals qui decideixin.

E N T R E V I S T A

Antonio Aranda i **Emiliano Jiménez** delegats de la CGT a SAS Abrera

‘L’ERO suposa un nou insult per als treballadors’

Josep Garganté

Al setembre de 2005, us entrevistàvem per saber de la vostra Secció Sindical en el passat i en el present. En aquell moment, el conflicte més important eren uns acomiadaments i un incompliment per part de l'empresa d'un acord del 2004. Sembla que la direcció de l'empresa continua en la mateixa dinàmica i ha posat tota l'empresa en perill d'extinció. Podeu explicar-nos com està ara mateix el procés?

-Dotze dies després que el passat 2 de març SAS tanqués de manera salvatge la planta d'Abrera, l'empresa ha decidit presentar un ERO que suposa un nou insult per als treballadors, ja que no fa la més mínima valoració sobre subrogacions o recol·locacions en altres plantes de SAS mantenint les condicions laborals que tenim.

Seguint la lògica de SAS, es limiten a parlar de falsos balanços i fixar una indemnització de 20 dies per any treballat. Però coneixent la trajectòria d'aquesta direcció no ens sorprèn i no ens han decbut. Per descomptat ens hem oposat a aquest expedient i en l'acte de lliurament hem fet constar la seva il·legalitat, ja que amb l’ERO s'intenta donar carta de naturalesa legal a alguna cosa que no ho és des de l'inici.

-Quin ha estat la resposta de les diferents forces sindicals en el Comitè d'Empresa i quina la dels mateixos treballadors i treballadores com a tals?

-Fins al moment la resposta del Comitè ha estat unitària, però el que ens ha sorprès és que tenim uns companys molt més solidaris del que crèiem. Sabíem que tenien dignitat, però han demostrat tenir-la fins a límits no quantificables.

És molt dur treballar fins a l'últim cotxe sabent que aquest va a ser l'últim i després de fer-ho, mobilitzar-se fos com fos i tancar-se a la planta.

Han estat capaços d'empassar-se tota la seva ràbia i fer-la explotar després d'escoltar la sirena del final de cada torn i davant la falta d'una convocatòria de vaga legal, mobilitzar-se després de la seva jornada laboral. Solament hi ha una paraula per a definir la seva situació: EXEMPLAR.

-Suposo que com a Secció Sindical aquesta és la prova més dura a la qual us es pot enfrontar. Com estan els ànims? Quin és l'estratègia que penseu seguir? Quins són les diferents vies que penseu que pot prendre aquest assumpte?

-Els ànims estan pels núvols, encara que existeixen lògics moments en els quals baixen arran de terra, però tot s'arregla amb una solidària visita al bar que hem obert a SAS.

Quant a l'estratègia sindical, està clar que no admetrem aquest ERE i tampoc que l'administració es conformi amb ell per oblidar-se de totes les malifetes que ha fet SAS en aquest últim mes, perquè nosaltres no ho oblidarem.

No ens val ara que el conflicte es tramiti com un ERO més dels que es presenten gairebé diàriament. Això ha estat un dels atemptats més greus soferts pels treballadors i les treballares en els últims temps, i un dels menyspreus més clars i contundents que s'ha fet a una administració pública als seus requeriments. Les autoritats laborals han de donar-nos suport i respondre a SAS amb la mateixa duresa.

-Finalment, què li diríeu a tots els afiliats i afiliades de la CGT en relació al vostre cas...

-A la CGT primer li hem d'agrair el seu suport i després els volem fer saber que a SAS ja tot el món sap què és la CGT, no pel nostre adoctrinament, sinó pel nostre comportament al llarg dels anys, i per això en el dia d'avui tenim el suport de gairebé tots els nostres companys i les companyes.

Nova denúncia contra Correos per incompliments en el repartiment

CGT Correos Barcelona

A primers de març, la CGT va denunciar novament davant el Ministeri de Foment retards en el repartiment de la correspondència en nou localitats més de la demarcació de Barcelona.

Les localitats denunciades aquesta vegada són Sant Vicenç del Horts, Abrera, Olesa de Montserrat, Masquefa, Gelida, Bigues i Riells, Rubí, l’Ametlla del Vallès i Sant Fost de Capcentelles.

CGT va lliurar aquesta informació també al Síndic de Greuges tal com ens vam comprometre en una reunió mantinguda amb ell.

Dinou són el total de denúncies presentades fins al moment per CGT al Ministeri de Foment per incompliment de la Llei Postal i falta de repartiment diari.

Els denominadors comuns de les denúncies són sempre els mateixos: la falta de repartiment diari del correu; zones de repartiment que per la seva amplitud triguen entre dos i cinc dies a completar-se en lloc de poder-se realitzar diàriament i centres de treball en els quals és totalment impossible treballar físicament ja que hi ha un espai d'entre un i dos metres quadrats per treballador. L'empresa hauria de canviar físicament de local en alguns llocs ja que en els locals actuals ni cap ni cabria la plantilla que necessària per a poder realitzar un repartiment diari i de qualitat.

També es troben estudis o dimensionaments per actualitzar les plantilles que triguen quinze mesos en posar-se en pràctica quan ja en molts casos no són útils; i els estudis de necessitats de plantilles en les poblacions es fan aproximadament cada entre cinc i deu anys.

No són “fets puntuals”, com sempre dóna com a excusa Correos, sinó que estem davant insuficiències cròniques-estructurals, que vénen donades pel costum de Correos de trigar anys a actualitzar els treballadors necessaris per a les poblacions o els polígons que estan en creixement així com de la necessitat de tenir locals que reuneixin els requisits per a treballar.

La Confederació General del Treball continuarà denunciant les irregularitats que detecti quant a l'incompliment de la Llei Postal, que diu que Correos com a servei públic haurà de “repartir el correu diàriament com a mínim una vegada al dia de dilluns a divendres”.

LA MIRADA INDISCRETA

El carrer és seu

Emili Cortavitarte

Com en els anys de la pau dels cementiris, paredons i màrgens. Com quan Fraga Iribarne era ministre d’Interior i els obrers en manifestació eren dispersats a trets... el carrer és seu. Perquè aquests territoris anomenats Espanya els pertanyen per conquesta, per botí de guerra, per creuada militar i religiosa. I també les persones que hi vivim, que gosem tenir actituds i pensaments diferents, que volem construir un present més igualitari i just.

La ruptura d’Espanya, el desordre social i moral, l’atac a l’Església catòlica… Els vells fantasmes cavalquem novament .

No importen les mentides. Repetides fins a la sacietat es tornen proclames, himnes i tapen altres vergonyes. Com el quart aniversari d’una guerra infame i injustificable que ja ha superat els 600.000 morts (una altra creuada contra l’eix del mal). Com la corrupció urbanística i l’expoliació ecològica que quasi sempre té el mateix color polític i el mateix olor alcanforat dels promotors. Com les concessions de llicències radiofòniques i televisives a empreses amb el mateix patró editorial.

No és debades la crispació. Puja el to, a manera de tertúlia televisiva o de ‘reality show’, i impedeix el raonament i la reflexió. I oculta que els governs socialistes i d’entesa fan més concessions a l’Església catòlica: ampliació dels concerts educatius i el 0,7% de l’IRPF per al manteniment del culte, del clergat i de les ràdios de confrontació civil. Que les grans fortunes són cada vegada més afortunades. Que malgrat el patriotisme que els inflama no tenen problemes per vendre antigues empreses públiques a accionistes estrangers. Que hi ha jutges, ferms defensors de l’estat de dret i de determinats capítols de la Constitució, que justifiquem els assessinats del franquisme. Que els projectes de llei i les mesures socials són cada vegada més toves.

Però, és un error considerar que aquesta ocupació del carrers, de les tertúlies, de les primeres planes només té objectius electoralistes i centralitzadors, que també. Al darrere hi ha una conjunció d’interessos oligàrquics i ideològics que clamen contra la recuperació de la memòria (contra aquesta nova transició de la qual es parlava fa poc temps), contra l’increment dels drets i llibertats de les persones i la conquesta de noves fites socials.

Benvingudes les manifestacions contra la guerra a l’Iraq, per un habitatge digne i contra els tancaments d’empreses perquè ens situen al carrer.

L'ALTRA REALITAT

On és el veritable incivisme?

Pepe Berlanga

Alguns diuen que les accions incívíques augmenten, que des de fa molt temps els carrers de les grans ciutats s'assemblen cada vegada més a un abocador per culpa dels constants 'botellons', que les nostres urbs els recorden a un gran excusat que es troba a lliure disposició de qualsevol, en fi, que resulta molt desagradable la vida en societat a peu de carrer.

El nostre benvolgut Ajuntament d'aquesta nostra ciutat comtal, ha engegat una bateria de mesures mitjançant ordenances municipals per resoldre aquesta injustificada "inseguretat i desordre", diuen que amb la intenció de recuperar un model cívic que s'ha perdut. Per a això s'instauren accions contra qui demana caritat, la prostitució rondaire, la venda ambulant, les celebracions lúdiques en espais públics, les pintades...

Segurament, tot això es troba emparat per aquesta imatge de "gran mercadet" que els actors municipals han convertit aquesta fins fa poc seductora ciutat mediterrània.

Per contra, encobreixen aquelles altres activitats que indueixen, sense cap dubte, a aquests comportaments que tant qüestionen. A ningú se li ha ocorregut rebatre l'exclusió social que aboca gran part de la nostra joventut a aquestes conductes que consideren "antisociales". No es consideren obligats a preguntar-se sobre per què d'aquesta immigració, principalment dels països de l'abans teló d'acer, que es veu forçada a prostituir-se.

No obstant això, se senten molestos per l'aparició de grafits, quan hi ha manca d'espais de lliure disposició per exterioritzar la creativitat artística o, tan sols, manifestar rebuig a aquesta societat. Publiciten fins a l'exasperació la vinguda de turistes per elevar "la seva riquesa" magnificant el consum descontrolat, quan no disposen de "serveis públics" que atenguin aquestes urgències que tot ser humà sol tenir quan s'han pres algunes copes de més o menjat abundantment. Es queixen del soroll que les concentracions de joves provoquen a la sortida de qualsevol esdeveniment, mentre no es preocupen en absolut del soroll que a altes hores de la nit produeixen els vehicles de recollida d'escombraries o mobles, o aquestes obres que mai conclouen i que, casualment, hi ha pressa per acabar ara que s'apropen processos electorals.

En definitiva, més normes dirigides a coaccionar-nos.

La plantilla de SAS es tanca a l'empresa

Davant el tancament salvatge de l'empresa, els treballadors de SAS decidiren tancar-se dins les instal·lacions de l'empresa des del 3 de març, realitzant torns de permanències. Des de llavors, han anat realitzant diverses activitats i vigilant que no es tragués material de l'empresa. Per altra banda, el 5 de març tenia lloc una reunió entre treballadors, empresa i la Inspecció de Treball de la Generalitat, en la qual la Inspecció de Treball va fer un requeriment a l'empresa que havia de presentar abans de 48 hores documentació sobre on es trobaven els mitjans de producció alienats de l'empresa durant els últims tres mesos i un informe sobre de qui va partir la idea de deixar de produir els quadres de comandament, si va ser de Seat o de SAS.

La Inspecció també va requerir a SAS perquè a partir del dia 12, primer dia de treball després de l'aturada produïda pel calendari industrial que va d'acord amb el calendari productiu de Seat, la plantilla de SAS tingués treball efectiu, a més d'exigir que el procés havia de tenir les garanties i camins legals i que se li havia d'informar al Comitè d'Empresa.

El 8 de març un centenar de treballadors de SAS-Abrera es van concentrar davant el Departament de Treball de la Generalitat. El dia 12, van bloquejar l'entrada a la fàbrica de Martorell del proveïdor de Seat DHL, encarregat de subministrar cablejat per al tauler de control de l'Ibiza i el Córdoba. Durant tres hores, van quedar aturades les línies de muntatge dels dos models, fins que els antiavalots van desallotjar els treballadors. L'acció coincidia amb el primer dia de treball del nou proveïdor, Peguform.

Finalment, l'empresa va complir els requeriments de la Generalitat i va presentar, el 13 de març, un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per acomiadar 210 treballadors i treballadores de la planta d'Abrera. L'ERO implicava l'acomiadament de la totalitat de personal de producció i només quedaven fora d'ell una part del personal d'administració. La indemnització prevista pels acomiadats era de 20 dies, el mínim legal, un veritable insult a la plantilla de SAS. La direcció de la multinacional de components d'automoció va al·legar unes pèrdues de 15 milions d'euros per justificar el tancament de la factoria d'Abrera. Segons SAS, la no consecució del model de tauler de control del nou model Ibiza de Seat, així com la retirada de la producció de l'actual model de l'Ibiza encara vigent, són les raons productives.

En la reunió mantinguda el 16 de març, la Inspecció de Treball va deciditr obrir procediment sancionador a SAS, per incomplir els requeriments fets el 5 de març, entre ells el de tenir l'obligació de donar ocupació efectiva als treballadors i les treballadores. Inspecció de Treball també va sol·licitatr a la Direcció de SAS la següent documentació:

-Contracte d'arrendament dels locals/naus d'Abrera.

-Venciment del contracte del model PQ-24 (actual Ibiza – Cordoba).

-Contracte inicial del model PQ-24

-Document de rescissió del contracte del PQ-24

-Aclariment del termini de ruptura del contracte actual.

-Inventari dels útils – bastidors lliurats a SEAT.

Des de la CGT es va valorar positivament l'actuació d'Inspecció de Treball, ja que demostrava que SAS no compleix la legislació vigent.

El 19 en el CMAC va tenir lloc la primera reunió entre la Direcció de SAS i el Comitè d'Empresa, després de la presentació de l'ERO. Coincidint amb aquesta reunió, els treballadors i les treballadores van realitzar una concentració en protesta pel tancament de l'empresa. La segona reunió va ser el dia 21 i la tercera estava prevista pel dia 23.

Per altra banda, dins la dinàmica de lluita contra el tancament, un grup de treballadors van realitzar el 20 de març una ocupació pacífica del concessionari Seat de Martorell, on van informar treballadors i clients de la seva situació. El mateix dia també van realitzar una concentració a les portes de Seat coincidint amb el canvi de torn de matí a tarda.

Per acabar de comprovar la veritable cara dura de l'empresa SAS, cal remarcar que el dia 21 la SAS va dir que els era materialment impossible aportar el contracte realitzat amb Seat per realitzar els taulers de control dels models Ibiza i Córdoba, així como el document de rescissió d'aquest. L'empresa va justificar la seva actitud dient que l'absència de contractes escrits era una pràctica habitual entre proveïdors del sector de l'automoció. La Inspecció de Treball els va indicar que necessitava més informació o no podria podria justificar el tancament per causes productives.

Podeu anar seguint el cas del tancament de SAS i la lluita de la plantilla en els webs de CGT Catalunya (www.cgtcatalunya.cat) i de Kaos en la Red (www.kaosenlared.net)

Copo Fehrer, un altre tancament d'empresa

Col.lectiu Catalunya

L'empresa Copo Fehrer va anunciar, el 2 de març, que havia decidit tancar la planta de Vilanova del Camí (a l'Anoia) després que Seat li hagués comunicat que no li adjudicaria el farciment dels seients del nou Ibiza, que es començarà a fabricar a Martorell el 2008. La mesura afectava els 47 treballadors que quedaven després que l'any passat acomiadessin 127 empleats.

La companyia ja va presentar l'any passat un procediment concursal, és a dir, una suspensió de pagaments, i va acomiadar o va jubilar anticipadament 127 treballadors. Ara ha decidit tancar definitivament la planta de Vilanova del Camí. Aquesta mesura afecta 47 persones, algunes de les quals ja estan jubilades parcialment arran de l'anterior expedient de regulació. Després que el gerent de l'empresa va comunicar la decisió als empleats, aquests van començar a fer guàrdies a l' empresa. Els treballadors han estat fent guàrdies a la fàbrica, dia i nit, perquè ningú pugués treure res del centre de treball.

La CGT entén la decisió de l'empresa com una deslocalització, perquè ja feia dies que s'havien endut part de la producció per a Seat a la planta de Saragossa. Amb aquest trasllat de feina a la capital aragonesa i la retirada dels farciments d'espuma de Seat, a Vilanova només restava un 25 % del volum de feina, que també es portarà a fer a Saragossa.

Copo Fehrer és el segon proveïdor de la filial de Volkswagen que comunicava que tancava portes a primers de març després que l'empresa SAS d'Abrera, al Baix Llobregat, també anunciés que finalitzava l'activitat a la seva planta i deixava sense feina a 300 persones. El Comitè d'Empresa de la fàbrica vilanovina va presentar les al·legacions a l'expedient presentat per l'empresa. Des de la CGT, es considera que els empleats s'han sentit enganyats per la direcció de l'empresa i que des del novembre fins ara no han fet una bona gestió per evitar el tancament de la fàbrica, i sobretot remarquen que el tancament es deu a una estratègia de Copo Fehrer i Seat per deslocalitzar la producció.

Els treballadors de l'empresa Copo Fehrer es van concentrar el 8 de març a Barcelona, davant la Inspecció de Treball, al costat dels empleats de la planta SAS d'Abrera. Des de la Federació Comarcal de l'Anoia, s'ha estat donant suport a la seva lluita.

718 euros mensuals i l'Ajuntament se solidaritza... amb els empresaris

Vaga a Clece-Girona per un salari just i digne

Sindicat de Neteja de CGT Girona

El passat 5 de març, les prop de 200 treballadores de l'empresa de neteja Clece de Girona iniciaven una vaga davant la negativa de l'empresa, pertanyent al grup ACS-Dragados, a signar un conveni que millorés les condicions de treball i salarials de la plantilla, amb un increment del sou, un canvi de contractes temporals per fixos i una millora d'altres aspectes de les condicions laborals dels treballadors. Després de més de quatre mesos intentant que una empresa que té uns beneficis milionaris s'assegués a negociar un Conveni d'Empresa, l'única resposta que van rebre les treballadores va ser un burofax dient-los que amb 718 euros mensuals ja en tenien prou.

Les treballadores de la neteja són les que tenen els salaris més baixos. Les dades oficials demostren que els salaris reals no augmenten des de 1997. Mentre l'empresa encarregada de la neteja Clece SA, que pertany a l'empresa ACS-Dragados (l'accionista principal de la qual és l'expresident del Real Madrid, Florentino Pérez), és de les que obtenen majors beneficis. Van obtenir un benefici net de 1.250 milions d'euros el 2006, el que suposa més que doblar el resultat de 608,7 milions registrat l'any anterior.

Les treballadores de les dependències municipals, Hospital Josep Trueta i Hospital Martí i Julià (Santa Caterina) a jornada completa estant cobrant 718 euros mensuals. Qualsevol que estigui en contacte amb la realitat sap que el

cost de la vida s'ha disparat, que l'IPC és fals i que amb aquest salari no es pot arribar a fi de mes.

Entre les reivindicacions més importants de les treballadores de Clece hi ha: una pujada salarial per arribar als mil euros al mes, cobrar el 100% en cas de malaltia (actualment els tres primers dies d'IT no es cobra res), augment de la plantilla sobretot en els hospitals, i a lloc estable contracte fix. L'empresa Clece ha de millorar les condicions de treball, tant en sou com en situació contractual.

Els van obligar a arribar a la vaga. Els únics culpables són Clece i l'Ajuntament de Girona, i els perjudicats són els treballadors i les treballadores que perden el seu salari i els ciutadans que han de suportar la brutícia que inevitablement comporta una vaga d'aquestes caracteristiques, pel que demanen disculpes. L'únic objectiu de l'empresa privada és treure el màxim de beneficis a costa d'explotar les treballadores, sense importar-li gens ni mica la higiene dels nostres centres públics. Demanen l'increment necessari de la plantilla perquè les tasques de neteja es puguin realitzar correctament, tant dels drets laborals de les treballadores, com de la desinfecció i neteja imprescindible per garantir la salut i la higiene en totes les dependències municipals i altres centres de Girona.

El que és inadmissible és que el Govern de l'Ajuntament de Girona, que en la seva majoria van ser triats amb els vots dels treballadors, coneixedor i conscient d'aquesta explotació, no mogui un sol dit per frenar aquests abusos i buscar solucions, posicionant-se amb l'empresa privada que s'omple les butxaques amb els diners públics, diners que s'hauria d'invertir en més contractació per a donar un bon servei públic de neteja i a millorar les condicions laborals dels treballadors.

En tancar aquesta edició del “Catalunya” hi havia convocada per la CGT pel dia 21 una manifestació pels carrers de Girona i la vaga continuava endavant, amb seguiments del 80%, malgrat els intents d'atacar el dret de vaga des de l'empresa, l'Ajuntament o des de la direcció de l'Hospital Josep Trueta, que sembla que només es preocupi de la neteja de les seves instal·lacions quan hi ha una vaga. És inadmissible que un Ajuntament que es diu d'esquerres (PSC i ICV) amenaci de trencar el dret a vaga, els intimidi amb la policia, utilitzi les forces policials per escortar esquirols, pressioni els directors dels centres educatius per tal que no signin els fulls conforme les companyes realitzen els serveis mínims o reclami un increment dels serveis mínims. Fins i tot s'obligava a treballadors de l'Ajuntament a realitzar feines de neteja de les instal·lacions o es contractava il·legalment treballadors en precari per trencar la vaga.

Durant els dies de vaga l'empresa es va negar a negociar res, optant per reprimir els treballadors i vulnerar el dret a la vaga, enviant cartes als treballadors que feien vaga on se'ls comunicava l'aplicació de sancions de sou. Els intents de mediació del Departament de Treball de la Generalitat tampoc van aconseguir que l'empresa canvies la seva actitud.

Per la nostra banda, des de les treballadores en vaga, amb el suport de la CGT, s'han estat repartint octavetes i realitzant concentracions per Girona, davant escoles, hospitals i edificis municipals, a la manifestació del 8 de març, davant la seu de l'empresa,...

És inacceptable que ajuntaments d'esquerra es posicionin del costat de l'empresa. El que haurien de fer és municipalitzar els serveis privatitzats, defensar els serveis públics, garantir unes condicions de treball dignes i un millor servei de neteja als usuaris.

Alguns resultats d'algunes Eleccions Sindicals

Col·lectiu Catalunya

Seat

En el conjunt del grup Seat, UGT ha aconseguit 67 representants (enfront dels 60 de 2003); CCOO, 37 (enfront dels 45 de 2003); CGT, 22 (tres més que en les anteriors eleccions) i Sindicat de Professionals i Quadres (SPC) tres, els mateixos que en 2003. Dels resultats de les fàbriques de Martorell i de la Zona Franca i del centre de recanvis han sorgit els 13 representants del comitè intercentres, que estarà format per sis membres d'UGT (els mateixos que en 2006), quatre de CCOO (un menys) i tres de CGT (un més).

Administració General de l'Estat a Catalunya

CGT ha obtingut 39 delegats i delegades a l'Administració General de l'Estat a Catalunya i se situa com a segona força sindical. CCOO ha obtingut 53 delegats, UGT 30 i el CSIF 25.

CGT-CAT és el sindicat més votat a l'Administració de l'Estat de Barcelona i obté majoria absoluta en el Comitè d'Empresa de la Seguretat Social de Barcelona.

Els resultats en funcionaris han estat: CGT-CAT, 11; CCOO, 8; CSIF, 4; UGT, 3; SAP, 3; USO no obté representació.

En laborals de la Seguretat Social: CGT, 5; CSIF, 3; CCOO, 1.

A la demarcació de Tarragona, CGT obté la majoria de representants i és el sindicat més votat, amb 7 delegats de 19, millorant els 6 que ja tenia.

Nissan

Dels 112 delegats que es triaven a centres de tot l'Estat: SIGEN-USO, 41; CCOO, 36; UGT, 27; CGT, 4; CSIF, 2; i LAB, 2.

A la principal factoria, la de la Zona Franca de Barcelona, el Comitè d'Empresa estarà compost per 10 delegats de CCOO, 9 de SIGEN-USOC, 6 d'UGT i 4 de CGT.

Adif i Renfe Operadora

Adif: 1.488 vots (13%), 76 delegats; Renfe-Operadora 1.264 vots (10%), 49 delegats; total 2.752 vots, 125 delegats. Membres C.G.I: 2 Adif, 1 Renfe-Operadora. Total 3.

QUI PAGA MANA

Qui paga no mana

Vicent Martínez

Qui paga, no sempre mana: un exemple el tenim en la recent sentència del Tribunal Constitucional que reconeix el dret de l'Església a despatxar els professors de religió que no seguisquen els “valors morals” cristians. El cas concret és el d'una mestra, María del Carmen Galayo Macías, que viu “en pecat”, ja que és divorciada i conviu amb un home sense estar casada. Encara que semble increible, aquest és el motiu per ser acomiadada: estar divorciada i tenir parella sense haver passat per la vicaria.

Una sentència atempta contra els drets individuals i és clarament discriminatòria ja que cap dels motius per l'acomiadament són un delicte o falta. I és que qui paga -en aquest cas l'Estat i amb un diners procedents dels impostos que paguem tots- no sempre mana perquè ni tan sols pot revocar un acomiadament clarament discriminatori que es produeix entre els treballadors pagats pel Govern.

El cas de Galayo és un exemple més dels vergonyants acords entre el Vaticà i l'Estat espanyol, l'anomenat Concordat, que dóna uns privilegis impropis d'un estat laic i democràtic a una confessió religiosa. Uns acords que lamentablement ha ratificat el Govern de Zapatero i que els fa tenir un tracte preferent: un finançament a càrrec de l'estat, capacitat de decisió i presència pública en espais que haurien de ser laics i una assignatura a l'ensenyament públic per poder adoctrinar els estudiants, entre altres.

Un Govern que es diga d'esquerres hauria d'apostar per trencar aquests acords, fomentar un estat laic i impedir un tracte preferent per a cap religió. I, sobretot, en aquest cas, hauria d'impedir una discriminació tan flagrant com és el cas de Gayalo: acomiadada per divorciada i per viure en parella sense casar-se.

Per sort, a vegades, les persones són més valentes en les seues lluites invidual que determinats partits polítics que no s'atreveixen a plantar cara a l'església. Gayalo ha anunciat que portarà el seu cas davant del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg. Amb tot, l'esquerra governant hauria de ser més valenta amb un estament que no té cap por amb revoltar-se contra l'executiu socialista: els pares catòlics ja han començat a fer objecció de consciència a l'assignatura d'Educació per a la ciutadania per incloure el laïcisme, la igualtat homedona o els drets dels homosexuals en els seus continguts: ells no tenen gaire por de plantar-li cara al Govern, com si que té Zapatero.

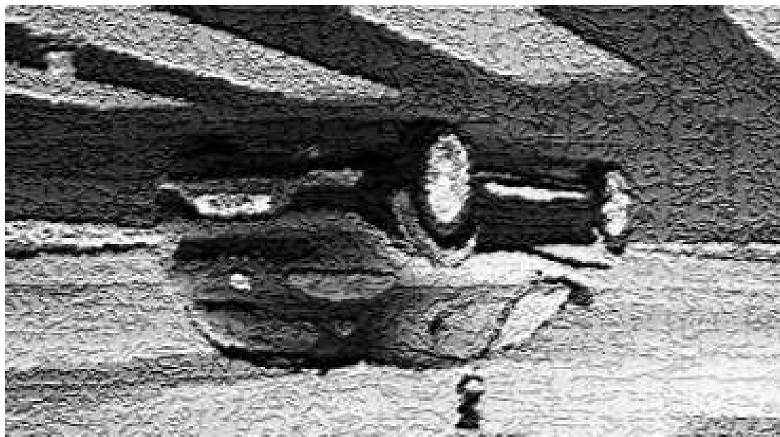
Un altre ajustament de VW per a Seat i les seves primeres víctimes

Seccions Sindicals CGT Grup Seat

Les treballadores i els treballadors de SAS i de Copo-Ferher estan en lluita contra els plans de tancament de les seves empreses i tancats en les seves respectives fàbriques d'Abrera i Igualada, des del passat 1 de març.

Però aquesta situació també afecta la plantilla de Seat d'una manera directa. Ara ja sabem per a què volia l'empresa paralitzar la producció en la setmana 10; per donar temps a la nova empresa (Peguform) perquè muntés els taulers dels models Eivissa i Còrdova, a adaptar les seves instal·lacions i a entrenar les noves contractacions més precàries. Això li hagués suposat a Seat haver de realitzar una aturada tècnica i "gratar-se la butxaca".

Els dirigents d'UGT i CCOO que comparteixen tantes hores de reunió amb la més alta Direcció de Seat, eren coneixedores d'aquesta situació? Si no ho coneixien, han estat enganyats per l'empresa com la resta de la plantilla? Per això han de respondre a aquesta canallada soferta tant per les plantilles de SAS i Copo com, en diferent mesura, per la de Seat i exigir una solució a aquest problema que ja està implicant un seriós conflicte. Des de la CGT enteníem que s'havia de convocar un Ple extraordinari del Comitè d'Empresa per iniciar la solidaritat amb els treballadors de SAS i Copo i exigir de les empreses implicades, inclosa Seat, una solució immediata, que passa per retornar el treball a aquestes empreses i complir amb la legalitat, o la recol·locació immediata de les plantilles en les empreses que s'han subrogat el treball.

Situació a Seat

La litúrgia emprada en anteriors ocasions es repeteix. Amb la plantilla a casa i utilitzant els mitjans de comunicació, la Direcció de l'empresa va enviar els seus missatges, en lloc de fer-ho davant el Comitè Intercentres, com a representació unitària de tota la plantilla, inclòs el Personal Extra Conveni (PEC), a part del qual ja s'ha dirigit el nou president de Seat, donant per segura una reestructuració i demanant-los que transmetin a la plantilla "un missatge d'optimisme i confiança". Optimisme per als acomiadats i acomiadaes per l'ERO de 2005? Per als companys que ja tenen els 60 anys? A uns i a altres, aquests plans publicats en la premsa no els milloren la seva expectativa de reingrés i de jubilació en anunciar la paralització de la jubilació parcial i el contracte de relleu.

Els objectius de la Direcció del grup Seat són:

-Reduir costos. Implica un ajustament laboral a l'estil VW, programa de baixes incentivades i prejubilacions i, entre altres mesures, està l'abaratament dels contractes dels proveïdors (SAS i Copo són un exemple).

-Augmentar la productivitat, precaritzant, encara més, les nostres condicions de treball.

-Augment de vendes, ampliant la xarxa comercial internacional i amb l'objectiu de ser capdavanter en el mercat nacional.

-Nova etapa per Seat, cada marca del consorci es gestionarà de manera autònoma i independent. Altre "compromís inversor" per a Seat de 450 milions d'euros anuals, generats, naturalment per nosaltres mateixos.

Per altra banda, dels contactes mantinguts amb les Administracions ja han obtingut:

-Subvencions estatals per a l'ampliació del Centre Tècnic.

-La "benedicció" de la Generalitat del tripartit a la pèrdua d'ocupació "perquè es planteja amb mesures no traumàtiques". Quina forma de defensar el teixit industrial de Catalunya!

L'empresa no va plantejar inicialment res oficialment al Comitè Intercentres, ni informacions ni propostes que puguessin entendre's com un procés normal i democràtic de discussió sobre la situació real de l'empresa i de la plantilla. Sí que es va reunir amb els responsables de CCOO i UGT, i les seves federacions, com ho va fer en les dates prèvies als acomiadaments de 2005, oblidant interessadament al nostre sindicat.

Després de la nostra insistència en les reunions, en fulles informatives, i mitjançant notes, la Direcció de Seat va decidir finalment convocar, el 16 de març, el Comitè Intercentres, per a tractar el Pla que havia divulgat pels mitjans de comunicació.

Des de la CGT qüestionem les propostes de l'empresa perquè:

-La Direcció del grup ha incomplit el seu compromís de produir 448.000 unitats, això comportava la necessitat de 500 ocupacions més, tal com es reflectia en el seu acord de l'ERO.

-S'ha de tancar el cicle traumàtic del ERO '2005; no es pot entrar a negociar res si no són readmesos tots els acomiadats en Seat que van optar per tornar.

-No és incompatible el contracte relleu amb les jubilacions anticipades i les baixes voluntàries.

-L'empresa ha de complir amb qui ja tenen l'edat de 60 anys i reconsiderar la paralització de les jubilacions parcials i el contracte de relleu.

La CGT no pot acceptar que novament es vulgui solucionar un problema generat per la política de VW amb més problemes per a les treballadores i treballadors. Si l'empresa ha tingut pèrdues ha estat per la seva estratègia d'eliminació de models i pels continuats canvis des de la Direcció de Volkswagen en l'objectiu de la marca. La plantilla ha complert amb escreix i no és culpable de les decisions empresarials preses a 3.000 km de distància.

Jornades de vaga a Mahle SA contra la prepotència empresarial

Secció Sindical CGT Mahle SA

Mahle és una empresa amb seu central a Alemanya i que es dedica a la fabricació de pistons de motors. És una de les empreses històriques ubicada a Vilanova i la Geltrú i dóna feina a més de 600 treballadors de tota la comarca del Garraf.

L'empresa diu que cal augmentar la productivitat incorporant nous torns de treball en cap de setmana i els treballadors no estem disposats a cedir en aquest àmbit.

El Comitè d'Empresa de Mahle SA va convocar dues jornades de vaga el 31 de gener i el 8 de febrer. Després de 8 mesos de negociació del Conveni 2006, es trencaren les negociacions en el mes de desembre en no arribar a cap tipus d'acord amb la Direcció de l'empresa. La Secció Sindical de CGT de Mahle es va adherir a la vaga encara que no estaven d'acord amb el fons, per pensar que encara que tardana, seguia sent necessària pels tres últims anys que portavem sofrint la nova gerència i col·laboradors (gairebé tots alemanys) que els estan duent a una situació extrema, tant en pèrdua de producció com en imposició de cacicades sense comptar amb ningú i passant totalment del Comitè d'Empresa, encara que cal dir que la majoria del Comitè no ha fet gran esforç per evitar-lo.

Solament des de la CGT els han plantat cara, havent de denunciar en nombroses ocasions, tant en matèria de salut laboral, com en mètodes i temps, etc., el que ens ha dut que es persegueixi els nostres membres fins al punt que en un any, el company Fredy, hagi estat sancionat dues vegades, guanyant la primera i estant a l'espera del judici de la segona, que pot ser de 60 dies d'ocupació i sou. Encara així, amb tot el que està caient i el que els queda, seguiran al peu del canó i donant guerra per aconseguir que els robin el menys possible, tant en l'econòmic, com en drets i sobretot en salut.

La plantilla rebutja un acord que CCOO-UGT i empresa havien pactat

En un referèndum que va tenir lloc el 9 de febrer, els treballadors van donar la raó a la CGT rebutjant un acord que CCOO i UGT havien pactat amb l'empresa.

La plantilla de l'empresa Mahle va rebutjar el principi d'acord a què havien arribat CCOO i UGT i la direcció de l'empresa. La proposta ampliava els torns de feina incloent les nits de caps de setmana i alguns festius. Els sindicats majoritaris consideraven que aquesta era l'única manera que l'empresa tirés endavant i no es perdessin llocs de treball. L'any passat l'empresa va tancar el seu balanç amb pèrdues. La CGT, però, considerava que no s'havia arribat a un bon acord i per això demanaven el vot en contra del preacord.

Trenta-tres vots de diferència van decantar la balança cap al no. Aquesta situació tornava les negociacions al punt de partida i provocava que els sindicats convoquessin quatre noves jornades de vaga, la primera d'elles el 13 de febrer. Però les dimissions presentades posteriorment pel president i el secretari del Comitè d'Empresa de Mahle, després que 33 vots en contra tombessin el principi d'acord al que havien arribat els sindicats majoritaris amb la direcció de l'empresa, van trastocar la situació, desconvocant-se les jornades de vaga convocades i obrint-se un període d'incertesa i reflexió en el qual es convocaran eleccions per intentar trobar sortides, davant la falta de voluntaris per encapçalar el comitè i la negociació.

El procès negociador del conveni, iniciat fa més d'un any, es dóna per finalitzat. Properament, es convocaran eleccions per intentar sortir d'una situació que actualment és insostenible.

La companyia anuncia també que prepara l'acabament del contracte de relleu

Seat exigeix noves retallades de plantilla: això no pot continuar

Assemblea d'Acomiadats i Acomiadades de Seat

Seat torna a ballar-la exigint noves retallades de plantilla estant encara pendents de reingressar al voltant de 200 acomiadats i acomiadades. Seat va informar en el Consell d'Administració de Volkswagen, el passat 2 de març, just dos dies abans de la setmana de no producció pactada pels sindicats majoritaris, l'aprovació de dos nous models, una nova berlina i un tot terreny. Això sí, sempre lligat al fet que la companyia aconsegueixi noves retallades de costos "inclosos els laborals" que garanteixin segons ells la rendibilitat de l'empresa. A més, Seat va anunciar que prepara la finalització del contracte de relleu (fórmula amb la qual han estat reingressats part dels acomiadats), com a primer pas per negociar noves retallades de plantilla.

La Direcció de Seat va plantejar el 16 de març als sindicats un paquet de mesures voluntàries (prejubilacions, excedències i baixes) per a reduir l'actual plantilla en prop de 1.500 treballadors en el termini de tres anys, mesura que afectaria al conjunt del Grup Seat, que inclou les fàbriques de Martorell i el centre de la Zona Franca de Barcelona, el Centre Tècnic, la filial Gearbox, i les comercials.

No pot ser que, mentre al voltant 200 treballadors i treballadores acomiadades estiguin encara pendents de reingressar per l'ERO del 2005, havent anunciat Seat la paralització del contracte de relleu i la seva intenció de noves retallades de plantilla i de costos laborals, s'entri per part de les cúpules sindicals de CCOO-UGT en cap negociació, siguin confidencials, siguin discretes, siguin ordinàries, siguin el que siguin! L'hermetisme, la falta de transparència, la nocturnitat i la falta de claredat amb la qual s'està duent tota aquesta negociació (malgrat que els mitjans de comunicació van enxampar infraganti la Direcció de l'empresa i dirigents d'UGT i CCOO en un hotel de l'àrea de Barcelona), és un assumpte que ens preocupa molt i ens recorda el que va passar amb els acords d'acomiadaments del 2005, quan els dirigents sindicals ni tan sols van consultar la plantilla per signar els acords d'acomiadament.

La millor fórmula per frenar la insaciabilitat de l'empresa a la recerca d'augmentar el seu compte de beneficis i d'empitjorar les condicions laborals dels treballadors és la participació de la plantilla, dels afectats. En el cas contrari es genera divisió entre els treballadors i es deixa el camp abonat a l'empresa per realitzar noves agressions. Per això, l'Assemblea d'acomiadats exigeix a la representació sindical que abans d'entrar a negociar el paquet de mesures que proposa Seat, ha d'haver-se resolt el reingrés de tots els acomiadats i acomiadades sense exclusió. Els acomiadats no podem ser ostatges en aquesta negociació. L'acord d'acomiadaments va ser traumàtic i ja és hora de fer justícia als treballadors acomiadats, en cas contrari ens veurem obligats a prendre accions més contundents encara.

Per a quan una negociació col·lectiva no sexista?

Emília Moreno, secretària de la dona de la CGT del País Valencià

De nou ens trobem davant un 8 de març, recordant a les dones que amb les seves vagues van començar la lluita feminista en el segle XIX. Ha passat més d'un segle i el model social ha canviat significativament en el món occidental, ara les dones no són discriminades per raó de ser-ho, és el que diu la nostra Constitució. Des de fa trenta anys, existeix una declaració jurídica d´igualtat entre homes i dones, i a poc a poc, han anat desapareixent les discriminacions directes en tota la legislació del nostre país.

Però que això no basta és una conclusió fàcil de deduir a la llum de les contínues mesures, lleis o reglaments que es publiquen cada any per a arribar a la igualtat, no obstant això la realitat segueix sent molt tossuda, i poc és el camí real recorregut en l´àmbit laboral. Així, la dona segueix percebent un 30% menys de salari i, a pesar de tota la difusió que a aquesta dada se li dóna i les declaracions de polítics, empresaris i estadistes de compromís de solució, en els últims 10 anys no ha millorat ni tan sol un punt.

El 80% dels contractes a temps parcial són signats per dones que han de continuar depenent econòmicament de la seva parella o família seguint, de fet sota la tutela dels homes del seu entorn.

La taxa d´atur és quatre punts i mig superior entre les dones si atenem a les dades que ens aporta la EPA, però sabem que existeix una gran part de la població femenina que ni tan sols es molesta a buscar ocupació, i no apareix en les estadístiques. Malgrat les lleis de conciliació, d´igualtat, de dependència? les dades segueixen sent descoratjadores: les dones seguim sent discriminades i el nostre treball molt menys valorat que el dels nostres companys.

Totes aquestes lleis instauren una igualtat formal i creen, per a la seua vigilància una costosa infraestructura, que no fa sinó burocratitzar i complicar el procés, deixant sense pressupost els programes de base que pogueren atacar l´arrel del problema.

Encara existeixen nombrosos convenis que exigeixen titulacions cursades majoritàriament per homes per a ocupar llocs que no els precisen ni des de lluny per a impedir així l´accés a les seues empreses a les dones. Continuen existint regulacions laborals amb categories professionals pitjor remunerades per estar ocupades majoritàriament per dones.

Els horaris cada vegada són més extensos i abasten franges que dificulten tenir una vida familiar, i no hi ha acord de conciliació que ho resolga, si el treball és en precari i no tens cap capacitat d´exigir els teus drets, a menys que pugues permetre´t el luxe de ser acomiadada.

I fent una lectura, ni tan sols detallada, sinó ràpida, de molts acords signats pels sindicats, podem trobar-nos que els criteris de promoció en les empreses afavoreixen notablement als homes sobre les dones, sense oblidar que es poden trobar en una classificació de categories tots els termes en masculí, excepte els de secretària i netejadora.

És fàcil per a una empresa signar un conveni políticament correcte que arreplegue fins i tot totes les propostes de conciliació tan de moda, i termina resultant que a penes hi ha dones treballant, o que ocupen els llocs més baixos en l´escalafó professional, i per tant els pitjor remunerats, i que si es treu la mitjana salarial per sexes siga substancialment inferior les de les treballadores que la dels seus companys, i això és discriminació indirecta.

No obstant això, superada l´etapa de la discriminació directa, tot el món sembla sentir-se satisfet, i és difícil trobar algun estudi profund que aborde el problema, i menys escoltar ni una xicoteta al·lusió en els mitjans de comunicació.

Per això nosaltres diem: per a quan una negociació col·lectiva no sexista?

Fòrum Mundial per la Sobirania Alimentària: Declaració de Nyéléni

www.nyeleni2007.org

Nosaltres, els i les més de 500 representants de més de 80 països, d'organitzacions de camperols i camperoles, agricultors familiars, pescadors tradicionals, pobles indígenes, pobles sense terra, treballadors rurals, immigrants, pastors, comunitats forestals, dones, nens, joventut, consumidors, moviments ecologistes, i urbans, ens hem reunit del 23 al 27 de febrer de 2007 en el poble de Nyéléni a Selingue, Mali per enfortir el moviment global per a la sobirania alimentària. Ho hem fet, maó per maó, vivint en cabanyes construïdes a mà segons la tradició local i menjant aliments sent produïts i preparats per la comunitat de Selingue...

Hem donat al nostre treball el nom de "Nyéléni," com a homenatge, inspirats en la llegendària camperola de Mali que va conreat i alimentar la seva gent. (..)

Enfront d'això, la sobirania alimentària ens aporta l'esperança i el poder per conservar, recuperar i desenvolupar el nostre coneixement i la nostra capacitat per produir aliments. La sobirania alimentària és el dret dels pobles a aliments nutritius i culturalment adequats, accessibles, produïts de forma sostenible i ecològica, i el seu dret a decidir el seu propi sistema alimentari i productiu. (...)

La sobirania alimentària dóna prioritat a les economies locals i als mercats locals i nacionals, i atorga el poder als camperols i a l'agricultura familiar, la pesca artesanal i el pastoratge tradicional, i col·loca la producció alimentària, la distribució i el consum sobre la base de la sostenibilitat mediambiental, social i econòmica. La sobirania alimentària promou el comerç transparent, que garanteix ingressos dignes per a tots els pobles, i els drets dels consumidors per controlar la seva pròpia alimentació i nutrició. Garanteix que els drets d'accés i gestió de la nostra terra, dels nostres territoris, les nostres aigües, les nostres llavors, el nostre bestiar i la biodiversitat, estiguin en mans d'aquells que produïm els aliments. La sobirania alimentaria suposa noves relacions socials lliures d'opressió i desigualtats entre els homes i dones, pobles, grups racials, classes socials i generacions.

A Nyéléni, gràcies als molts debats i a la intensa interacció, hem aprofundint en el nostre concepte de sobirania alimentària, i hem intercanviat sobre la realitat de les lluites dels nostres respectius moviments per a conservar l'autonomia i recuperar el nostre poder. Ara entenem millor els instruments que necessitem per a crear un moviment i promoure la nostra visió col·lectiva.

Per què lluitem?

Un món en el qual tots els pobles, nacions i estats puguin decidir els seus propis sistemes alimentaris i polítiques que proporcionin a cadascun de nosaltres aliments de qualitat, adequats, assequibles, nutritius i culturalment apropiats; es reconeguin i respectin els drets i el paper de les dones en la producció d'aliments i la representació de les dones en tots els òrgans de presa de decisions; tots els pobles de cadascun dels nostres països puguin viure amb dignitat del seu treball, i puguin tenir l'oportunitat de viure en els seus llocs d'origen; la sobirania alimentària sigui considerada un dret humà bàsic, reconegut i respectat per les comunitats, els pobles, els estats i les institucions internacionals; puguem conservar i rehabilitar els entorns rurals, zones pesqueres, els paisatges i els aliments tradicionals, basant-se en una gestió sostenible de la terra, del sòl, l'aigua, les llavors, el bestiar i biodiversitat; valorem, reconeguem i respectem la diversitat del nostre coneixement, alimentació, llengües i les nostres cultures tradicionals, i la manera en el qual ens organitzem i ens expressem; existeixi una veritable reforma agrària integral que garanteixi als camperols plens drets sobre la terra, defensi i recuperi els territoris dels pobles indígenes, garanteixi a les comunitats pesqueres l'accés i el control de les zones de pesca i ecosistemes, que reconegui l'accés i el control de les terres i les rutes de migració de pasturatge, garanteixi ocupacions dignes amb sous justs i drets laborals per a tots els treballadors, i un futur per als joves del camp; on les reformes agràries revitalitzin la interdependència entre productors i consumidors, garanteixin la supervivència de la comunitat, la justícia econòmica i social, la sostenibilitat ecològica i el respecte per l'autonomia local i la govern amb igualtat de drets per a les dones i els homes; on es garanteixi el dret als territoris i a l'autodeterminació dels nostres pobles; compartim els nostres territoris en pau i de manera justa entre els nostres pobles, ja siguem camperols, comunitats indígenes, pescadors artesanals, pastors nòmades o altres; si es viuen catàstrofes naturals i provocades per les persones, i situacions posteriors als conflictes, la sobirania alimentària actuï com una autèntica garantia que enforteixi els esforços de recuperació local i mitigui l'impacte negatiu.

En el qual es tingui present que les comunitats afectades desemparades no són incapaces, i on una sòlida organització local per a la recuperació per mitjans propis constitueixi la clau per a la recuperació; i es defensi el poder dels pobles per decidir sobre les seves herències materials, naturals i espirituals.

Contra què lluitem?

L'imperialisme, el neoliberalisme, el neocolonialisme i el patriarcat, i tot sistema que empobreix la vida, els recursos, els ecosistemes i els agents que els promouen, com les institucions financeres internacionals, l'Organització Mundial del Comerç, els acords de lliure comerç, les corporacions multinacionals i els governs que perjudiquen als seus pobles;

-El dúmping d'aliments a preus per sota del seu cost de producció en l'economia global; El control dels nostres aliments i dels nostres sistemes agrícoles en mans de companyies que anteposen els guanys a les persones, la salut i el medi ambient;

-Tecnologies i pràctiques que erosionen la nostra capacitat de producció alimentària en el futur, danyen el medi ambient i posen en perill la nostra salut. Aquestes inclouen els cultius i animals transgènics, tecnologia terminator, acuacultura industrial i pràctiques pesqueres destructives, la cridada "Revolució blanca" de les pràctiques industrials en el sector lacti, les cridades "Nova i vella Revolucions Verdes", i els "Deserts Verds" dels monocultius de biocombustibles industrials i altres plantacions;

-La privatització i la mercantilització dels aliments, serveis bàsics públics, coneixements, terres, aigües, llavors, bestiar i el nostre patrimoni natural;

-Projectes/models de desenvolupament i indústries d'extracció que desplacen als pobles i que destruïxen el nostre medi ambient i la nostra herència natural; Guerres, conflictes, ocupacions, bloquejos econòmics, fams, desplaçaments forçats i confiscació de les seves terres, i totes les forces i governs que els provoquen i els donen suport; i els programes de reconstrucció després d'un conflicte o catàstrofe que destruïxen el nostre medi ambient i capacitats;

-La criminalització de tots aquells que lluiten per protegir i defensar els nostres drets;

-L'ajuda alimentària que encobreix el dúmping, introdueïx OGM en els entorns locals i els sistemes alimentaris i crea nous patrons de colonialisme;

-La internacionalització i la globalització dels valors paternalistes i patriarcals que marginen les dones i les diverses comunitats agrícoles, indígenes, pastorils i pesqueres en el món.

Què podem fer i què farem referent a això?

De la mateixa manera que estem treballant amb la comunitat de Selingue per crear un espai de trobada en Nyéléni, ens comprometem a construir el nostre moviment col·lectiu per a la sobirania alimentària, forjant aliances, donant suport les nostres diferents lluites i fent que la nostra solidaritat, força i creativitat arribin als pobles de tot el món que tenen un compromís amb la sobirania alimentària.

Cada lluita per la sobirania alimentària, independentment d'en quin lloc del món es lliuri, és la nostra lluita. Hem acordat una sèrie d'accions col·lectives per compartir la nostra visió de la sobirania alimentària amb tots els pobles del món, que estan detallades en el nostre document de síntesi. Portarem a terme aquestes accions en cadascuna de les nostres respectives àrees locals i regions, en els nostres propis moviments i conjuntament en solidaritat amb altres moviments. Compartirem la nostra visió i la nostra agenda d'acció per a la sobirania alimentària amb aquells que no hagin pogut estar amb nosaltres a Nyéléni, perquè l'esperit de Nyéléni es dissemini en tot el món i es converteixi en una poderosa força que faci de la sobirania alimentària una realitat per als pobles de tot el món.Finalment, donem el nostre suport als moviments camperols de Mali i a ROPPA en la seva lluita perquè la sobirania alimentària es converteixi en una realitat.

Nyéléni, Selingue, Mali, febrer de 2007

Tema del mes

S'està produint una ofensiva

Ivan Miró (LaCiutatInvisible)

S'està produint una ofensiva cap a altres formes de fer política, cap a altres formes de viure, cap a altres formes d'habitar la ciutat. En som conscients, oi?

Unes formes de fer política asimètriques a les del Poder: horitzontals, quotidianament situades, alliberadores. Unes formes de viure –unes ganes de viure, unes vides- que s'allunyen de la mètrica mercantilitzadora que tot ho apama... per canviar-ho per diner.

Unes formes d'habitar la ciutat –de produir-la, de reinventar-la- que són comunitàries i singularitzadores, no massives ni alienants. Doncs no. La Metròpoli no empassa, engoleix. El Sistema de Partits no neutralitza, arrasa. L'Economia de Mercat no precaritza, polvoritza.

Després d'uns anys de retòrica progressista, on per tal de consolidar l'especificitat del Model Barcelona en el mercat global de les metròpolis era relativament necessari consentir altres formes de fer política, altres formes de viure i altres formes d'habitar la ciutat, sembla que ara s'imposa –o s'intensifica, siguem precises- el que alguns han anomenat populisme

punitiu, que no és altra cosa que relegar al codi penal la gestió del conflicte social.

Les okupacions, per exemple. Els Centres Socials Autogestionats i Okupats, per ser més exactes. Aquestes eines materials –no discursives, ni ideològiques- que han servit –i serveixen, i serviran- per experimentar altres formes de fer política, altres maneres de viure, altres modes d'habitar la ciutat. Okupacions que no només han denunciat els feridors nivells de la mercantilització de l'habitatge, que també, sinó que han estat útils per a reinventar –actualitzar, empoderar- tota una cultura d'oposició al capitalisme. Que han estat palanca per a esquerdar –recordem'ho- l'horrorós consens neoliberal de fa uns anys. Que han estat els vivers des d'on s'han parit de nou les alternatives polítiques, socials, artístiques, comunicatives, econòmiques... basades en la cooperació i l'autogestió, l'autonomia i la democràcia directa. Que han permés de nou –com en els ateneus obrers de principis de segle, com en les col.lectivitzacions del 36, com en la creativitat social que emergí entre la mort del Dictador i la gàbia de ferro constitucional- el vell somni de l'autoorganitzacio social.

La pròpia consolidació de la metròpoli capitalista, amb la seva permanent reestructuració urbana i l'ús voraç del territori com a font de valor, posa en perill els espais –polítics, vitals, físics- alliberats amb l'okupació. El Sistema de Partits, sense excepcions, en tant que gestor del capitalisme metropolità, no tolera polítiques autònomes que li qüestionin l'èxit –per a uns- del projecte. I els Mass Media, i la Justícia, i el Gran i el Petit Especulador urbà.

Tots ells estan contribuint a la definició d'un estereotip, l'okupa, en tant que ésser caracteritzat per no ser subjecte polític ni mereixedor de drets socials. Rere la definició, vindrà l'extirpació quirúrgica de totes les pràctiques polítiques, vitals, urbanes, que hi incloguin en el catàleg.

S'està produint una ofensiva cap a altres formes de fer política, cap a altres formes de viure, cap a altres formes d'habitar la ciutat. En som conscients, oi?

Suspès de nou el judici pel desallotjament del Kork III de Terrassa

Assemblea de detinguts/des del Kork III

Finalment, es va suspendre el judici que havia de tenir lloc als Jutjats de Terrassa la setmana del 12 de febrer, que enfrontava 32 joves a penes de cinc anys i quatre mesos de presó per a cadascú. Aquesta ha estat l'enèssima vegada que s'intenta celebrar aquest judici des dels 8 anys que fa que s'inicià el procés amb el desallotjament del Kork III al carrer Puig Novell, on ara hi ha un solar abandonat i desaprofitat. Un dia abans, més de cent persones es manifestaven pels carrers de Terrassa en suport dels encausats.

El 17 de juny del 1999, la Policia Nacional va efectuar el desallotjament de les 32 persones que es trobaven a l'interior del centre social. Durant la detenció van patir amenaces i maltractaments, van ser lligades i van ser conduïdes a peu pels carrers de Terrassa, a cara descoberta, fins a la comissaria de la Policia Nacional (recordant els "paseos" dels anys més foscos de la nostra història). Davant la brutalitat policial, els joves van denunciar els fets. Incomprensiblement, la fiscalia, va ignorar les denúncies i, paradoxalment, va endurir la petició i els càrrecs contra els joves. Finalment, els càrrecs de l'acusació són: usurpació, desordres, atemptat a l'autoritat, danys i falta d'ordre públic; i la petició fiscal per aquests càrrecs és de cinc anys i quatre mesos de presó per a cadascú.

Durant aquests 8 anys s'ha evidenciat com des del sistema judicial, policial i polític s'afavoreixen els interessos especulatius; es consenteix i es protegeix el benefici privat enfront de les necessitats socials (un habitatge o un espai autogestionat pel jovent). En aquesta societat, certament, les diferències de tracte són ben diferents segons si es tracta d'inversors que destrueixen l'entorn natural i especulen en benefici propi, o es tracta de gent jove que no té recursos per a emancipar-se comprant o llogant un habitatge.

Davant la suspensió del judici, des de l'Assemblea de Detinguts/des del Kork III, denunciem:

-La celebració de judicis a l'okupació com a mesures polítiques de repressió, i la fi de la persecució de les persones que, mitjançant l'okupació intentin visualitzar i donar una resposta a la problemàtica de l'habitatge.

-La passivitat i la connivència de les institucions que haurien de representar els interessos de la ciutadania i, en canvi, emparen l'especulació i mantenen l'existència d'espais buits, avantposant els interessos econòmics a les necessitats socials.

-Els criteris de lliure mercat que marquen preus inassequibles pel conjunt de la població, ignorant el dret a una vivenda digna.

-Que realment el problema són els 13.760 habitatges buits que existeixen a Terrassa i no les 8 okupacions reivindicades.

Valorant que aquestes problemàtiques segueixen escanyantnos diàriament, exigim:

-La suspensió definitiva del procés obert contra els 32 detinguts del Kork III.

-La despenalització de l'okupació.

-El posicionament de l'Ajuntament de Terrassa en coherència amb la moció a favor de despenalització de l'ocupació aprovada pel Ple Municipal.

-Que es prenguin mesures contra les activitats urbanístiques especulatives.

-Que es reconegui el dret dels i les persones a construir espais socials autogestionats fora de control institucional, com a necessitat vital en procés de desenvolupament social i de creixement personal dels individus.

> MÉS REPRESSIÓ

La Guardia Civil i els joves a Torredembarra

Enric Bonan Bozo i Jordi Suñé Morales

Recentment, s'han produït a la Torre un seguit de fets que podríem definir de preocupants. Per definir-los de forma ponderada.

Ens estem referint a la persecució i l'assetjament que estan patint els joves de l'Assemblea de Joves del Baix Gaià, per part de la Guardia Civil o d'algun membre d'aquest cos (qüestió pendent d'aclarir) pel fet d'enganxar cartells i manifestar pacíficament les seves idees i inquietuds. Fent-los identificar, en actitud provocativa, ensenyant el DNI, cada dos per tres en els actes que organitzen o en què participen.

Entre les darreres grans "intervencions" contra l'AJBG cal destacar la identificació d'alguns assistents a la botifarrada contra Muntanyans II, la requisa de cartells, la multa de 600 euros per penjar cartells i la identificació de diferents assistents a la darrera Calçotada Independentista. Va ser aquest darrer incident que va fer saltar l'espurna i va portar a convocar una manifestació a la qual hi van assistir unes 100 persones.

Si ens hem de congratular que encara quedin joves amb ideals i inquietuds, que participin i enriqueixin la vida local de forma activa, pacíficament i intel·lectualment compromesa, no ens podem quedar de braços creuats quan són perseguits i provocats per elements incontrolats immersos en una lluita psicològica sobre el bé i el mal o el que seria pitjor, una campanya orquestrada per desmotivar a aquests joves en les seves dèries "subversives" perquè es dediquin al "botellón" i les "pastis" i no a posar en qüestió el sistema.

Entenem que els ciutadans no podem restar indiferents davant aquests fets i s'ha d'exigir uns intervenció immediata de tots els responsables polítics, si no volem lamentar-nos-en, quan sigui massa tard.

Cal una intervenció contundent de l'alcalde com a cap de la Junta de Seguretat Local, per exigir responsabilitats als comandaments de la Guardia Civil i la Policia Local, així com la implicació en aquest afer del subdelegat del Govern.

> EL MOVIMENT

500 persones omplen les jornades d'objectors al creixement

Unes 500 persones han participat, entre el 7 i l'11 de març, a les jornades desfer el creixement i refer el món. Les jornades han estat un gran èxit de participació i els diferents espais adequats pel seu desenvolupament s'han omplert de gom a gom. El dimecres dia 7, Serge Latouche, un dels iniciadors del moviment a França, va explicar davant de gairebé 300 persones en quins fonaments teòrics es basa el discurs del decreixement i quines propostes hi estan vinculades. Durant els següents dies, els participants van debatre sobre propostes que afecten diferents àmbits claus del sistema socioeconòmic com l'alimentació, l'organització del territori, el transport i l'energia.

Als països del 1r món hem de reduir radicalment el transport de béns i de persones, així com la producció i el consum de materials; i deixar que d'altres països que no estan cobrint les necessitats bàsiques es puguin desenvolupar. Dins de Catalunya ha de decrèixer l'àrea metropolitana, però algunes comarques han de desenvolupar-se econòmicament en certs àmbits per tenir autonomia de recursos materials. Especialment l'agricultura ha de ser local i ecològica.

Els impostos relacionats amb l'urbanisme s'haurien de gestionar participativament amb accés a les decisions per part de les persones interessades, s'han de relocalitzar les indústries que produeixen necessitats bàsiques i han de reduir-se dràsticament aquelles que produeixen objectes superflus. Cal aturar les noves infraestructures que beneficien el vehicle privat i cuidar i estendre la xarxa de tren de rodalies. A la ciutat cal tancar un carril de les vies principals al vehicle privat i cedir-lo al transport públic. Hauríem de comptabilitzar el consum energètic i de CO2 i posar quotes limitades per a cada persona i empresa, les que estalviessin haurien de poder convertir aquest estalvi en subvencions econòmiques. A més, el petroli que queda s'hauria d'usar per fer una transició energètica a un món de baixa energia bassat en renovables.

Hem posat en comú moltes propostes que a partir de les actes de les reunions aniran agafant forma. Una proposta és comuna a totes elles: abandonar el creixement econòmic com a objectiu i posar el benestar de les persones aquí i arreu del món com a real objectiu de la política.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE MARÇ

DIVENDRES 16 DE FEBRER

FEBRER LLIBERTARI a Sants. Xerrada: "Ocupació i habitatge" a càrrec de l'Oficina d'Okupació a l'Ateneu Llibertari de Sants.

QUINZENA ANTINUCLEAR de Nou Barris-Sant Andreu-Horta (Barcelona). Projecció del vídeo "Alex de Zhitomyr", amb concert posterior. Organitzat per la Coordinadora Tanquem les Nuclears.

CONCENTRACIÓ a Palma de Mallorca per la llibertat de Núria Pòrtulas. (CI)

DISSABTE 17 DE FEBRER

FEBRER LLIBERTARI a Sants. Debat a l'espai Entropia: "Autodeterminació, per a què? com? l'autodeterminació i la qüestió nacional dels Països Catalans des d'un punt de vista llibertari".

AGRESSIÓ NEOFEIXISTA a Terrassa. Quatre joves militants d'esquerres són apallissats (un dels quals ingressat a l'hospital) com a conseqüència de l'agressió per part de 12 elements neonazis. (CI)

PRESENTACIÓ de les "Conclusions i Recomanacions de la CCIODH (Comissió Civil Internacional d'Observadors pels Drets Humans) sobre el conflicte social a Oaxaca" a les Cotxeres de Sants de Barcelona, amb la presència d'unes 100 persones. (CI)

DIUMENGE 18 DE FEBRER

CICLE KEN LOACH al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona. Projecció de la pel·lícula "La cançó de Carla".

DIMARTS 20 DE FEBRER

CONCENTRACIÓ a Tarragona per la llibertat de Núria Pòrtulas, amb la participació d'unes 50 persones. (CI)

ACCIÓ CONTRA el desallotjament del centre social autogestionat Can Vies de Barcelona: durant el matí, s'ha canviat la denominació dels elements de la parada de metro Mercat Nou per la de Can Vies. (CI)

DIMECRES 21 DE FEBRER

QUINZENA ANTINUCLEAR de Nou Barris-Sant Andreu-Horta. Conferència "La manca de futur de l'energia nuclear", a càrrec de Pep Marimon i Manuel Adelantado, membres de Greenpeace i Ecologistes en Acció. Organitzat per la Coordinadora Tanquem les Nuclears.

CONCENTRACIONS simultànies davant les seus d'ICV de Barcelona i Girona en protesta per la detenció de la companya llibertària gironina Núria Pòrtulas. Aquestes concentracions s'aniran repetint cada dimecres.

DIJOUS 22 DE FEBRER

100 NÚMEROS de la revista "La veu del Carrer", òrgan de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, a l'auditori del MACBA de Barcelona. (CI)

PRESENTACIÓ del llibre "Joan Salvat-Papasseït: l'home entusiasta" a càrrec de Ferran Aisa, al Casal Sageta de Foc de Tarragona. Organitzat pel mateix casal i pel col·lectiu Catalunya de CGT.

DIVENDRES 23 DE FEBRER

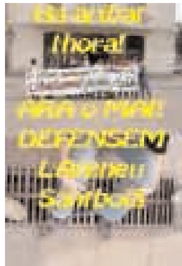

EL COMITÈ D'EMPRESA de SAS Abrera posa en coneixement de la Conselleria de Treball de la Generalitat que possiblement a partir de divendres 2 de març es deixarien de rebre comandes de Seat, amb la qual cosa es paralitzaria la producció.

VAGA I MANIFESTACIÓ dels treballadors de l'Institut de Parcs i Jardins de Barcelona, coincidint amb el ple municipal.

FEBRER LLIBERTARI a Sants. Xerrada: "Història social de Sants" a càrrec de l'Ateneu Enciclopèdic més gent del barri. Als espais de l'Ateneu Llibertari.

DISSABTE 24 DE FEBRER

MANIFESTACIÓ "Salvem l'Ateneu", contra el desallotjament de l'històric Ateneu de Sant Boi de Llobregat. (CI)

FEBRER LLIBERTARI a Sants. Xerrada: "El pròxim conflicte amb Iran". A càrrec d'Alfredo Embid. A l'Entropia.

REUNIÓ DE LES SECRETARIES d'Acció Social de la CGT de Catalunya al CSA Can Vies del barri de Sants de Barcelona.

"CAP AGRESSIÓ IMPUNE. Fora feixistes de Terrassa". Manifestació contra les agressions feixistes a Terrassa. (CI)

JORNADA SOBRE PALESTINA a la sala de l'antiga biblioteca de Juneda, organitzada pel Col·lectiu a les Trinxeres, amb la projecció del documental "Els fills d'Arna" i xerrada posterior.

MANIFESTACIÓ per la llibertat de Núria Pòrtulas i contra els montatges policíacs davant la Subdelegació del Govern de Girona. (CI)

INAUGURACIÓ del nou espai La Barraqueta al barri de Gràcia de Barcelona. (CI)

PROHIBIT el concert "Contra els abusos policials" que s'havia de celebrar a un espai municipal de Sant Quirze del Vallès. Tot i la prohibició finalment es celebrà a l'Ateneu Malcolm X de Sabadell el mateix dia. (CI)

DIUMENGE 25 DE FEBRER

CALÇOTADA pel Forat de la Vergonya, a Barcelona. (CI)

DIMARTS 27 DE FEBRER

PRESENTACIÓ del llibre "Moviéndose por la paz", a càrrec del seu autor, Enric Prat. Al Casal Popular Sageta de Foc, organitzat per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

DIMECRES 28 DE FEBRER

FINALITZEN la "Quinzena Antinuclear de Nou Barris-Sant Andreu-Horta" (Barcelona), amb la projecció del documental "Guerra i pau" del director indi Anand Patwardhan. Al centre Cívic Can Basté de Barcelona. Organitzat per la Coordinadora Tanquem les Nuclears.

DESALLOTJAT el centre social ocupat La Trinxera, de Cerdanyola del Vallès.

DIJOUS 1 DE MARÇ

ES DESALLOTJADA la casa ocupada "El barco" del barri d'Horta de Barcelona. Els desallotjats ocuparen l'immoble colindant. (CI)

DIVENDRES 2 DE MARÇ

L'EMPRESA SAS Abrera tanca la seva planta d'Abrera, deixant al carrer a més de 300 treballadors. Els treballadors inicien una tancada dins la fàbrica per frenar els 300 acomiadaments.

MENTRE L'ALCALDE de Barcelona Hereu inaugurava una exposició sobre habitatge assequible, dues persones s'assegueren al davant seu amb dos cartells denunciant que l'ajuntament és responsable de la crisi actual de l'habitatge i animant a la participació en la manifestació pel dret a l'habitatge del 24 de març a Barcelona. (CI)

DISSABTE 3 DE MARÇ

MARXA A PICASSENT, dos-centes persones demanen la llibertat dels presos polítics a la presó valenciana dePicassent, on està tancada Laura Riera.

DURANT LA NIT, són atacats per elements neofeixistes dos companys colombians de la CGT de Palma. Els companys hagueren de ser hospitalitzats.

JORNADA "No a la guerra, quatre anys després". Organitzada per la Plataforma Aturem la Guerra, s'organitzen unes jornades de debat i projeccions al CCCB de Barcelona.

FEBRER LLIBERTARI a Sants. Concert al CSA Can Vies a càrrec de diversos grups.

PROTESTA a la fira immobiliària Vallès Habitatge de Terrassa, realitzada per membres de l'Oficina de Drets Socials de Terrassa. (CI)

DIUMENGE 4 DE MARÇ

LA MATINADA de diumenge 4 de març esclatà un artefacte davant la seu de CGT al carrer Àngel Guimerà de Palma de Mallorca. Aquest és el tercer atemptat en pocs dies: el primer va ser una pintada a la mateixa porta, el segon, un sabotatge, apareixent el local amb el pany inutilitzat.

SALVEM LA PLATJA LLARGA. Manifestació a Tarragona per salvar la Platja Llarga i el bosc de la Marquesa.

6 ANYS DE PARAULES per la Pau a Tarragona. Concentració a la plaça de la Fon de la ciutat contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat amb la creació d'un espai d'art i de reivindicació.

NOVA OCUPACIÓ a Vilanova i la Geltrú. Es tracta d'un espai propietat d'un regidor d'ICV de la ciutat, localitzat al carrer Sogues 23. (CI)

DILLUNS 5 DE MARÇ

JUDICI EXPRÉS contra el centre social "Ruïna Amàlia" del barri del Raval de Barcelona. (CI)

EL MONOLIT FRANQUISTA de la plaça Cervantes de Lleida apareix cobert de pintades i cartells, en protesta per l'arrest domiciliari per un activista contra la simbologia franquista. (CI)

DIMARTS 6 DE MARÇ

DESALLOTJAT per antiavalots la casa situada al carrer Tirso 15 del barri de Vallcarca de Barcelona. Es fa pública l'ocupacó³ d'un nou espai prop de l'anterior. (CI)

DIMECRES 7 DE MARÇ

CURS D'ECONOMIA CRÍTICA a càrrec del grup Taifa. Organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres Som a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona: "La societat en què vivim: una sessió panoràmica".

PRESENTACIÓ del llibre de Xavier Casals "UltraCatalunya. L'extrema dreta a Catalunya: de l'emergència del 'búnker' al rebuig de les mesquites (1966-2006)" a la Sala Hortensi Güell del Centre de Lectura de Reus.

INICI de les jornades "Desfer el creixement", a Barcelona. (CI)

ALBERT G.G. FOTÒGRAF proper als moviments socials del barri de Sants de Barcelona denuncia la retenció arbitrària per part d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra durant mitja hora a les portes de la seva feina. (CI)

DIJOUS 8 DE MARÇ

DIADA INTERNACIONAL de la Dona. Manifestació pel centre de Barcelona. Accions a altres ciutats (CI)

DAVANT L'ATEMPTAT patit per la seu de CGT de Palma de Mallorca, més de vint entitats socials, sindicals, polítiques i culturals es reuniren convocant una concentració pel proper 22 de març.

DOS AGENTS de la Guardia Urbana de Barcelona són citats a declarar pels pressuptes maltractaments patits pels empressonats pel cas 4F. (CI)

DIVENDRES 9 DE MARÇ

ACTE A BARCELONA sobre la lluita i resistència del poble d'Atenco (Mèxic), organitzat pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, amb la participació de dos representants del Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra.

MANIFESTACIÓ contra les reformes urbanístiques previstes per l'ajuntament al barri de la Barceloneta de Barcelona, amb la participació d'unes 500 persones. (CI)

XERRADA SOBRE BUENAVENTURA DURRUTI dins del cicle "Vivències de la Revolució", amb la projecció del documental "Durruti en la Revolución Española", col·loqui amb Miquel Amorós, actuació de Jaime Guevara i sopar. A l'Ateneu Rosa de Foc.

CASSOLADA A SANT BOI contra el desallotjament de l'Ateneu Santboià. (CI)

CONCENTRACIÓ a la plaça Catalunya de Barcelona contra el desallotjament de l'espai ocupat danès Ungdomshuset. (CI)

DISSABTE 10 DE MARÇ

REUNIÓ de les àrees d'immigració de CGT als locals de la CGT de Terrassa.

MANIFESTACIÓ per la llibertat de Núria Pòrtulas, davant de la Subdelegació del Govern de Girona. (CI)

MANIFESTACIÓ
DISSABTE 10 MARÇ

MANIFESTACIÓ a Cornellà contra el desallotjament del centre social ocupat Tòxics, malgrat la intimidatori fort desplegament dels Mossos d'Esquadra (amb la presència d'ambulància inclosa), s'aplegaren unes 300 persones. (CI)

CERCAVILA ANTIESPECULATIU al barri del Clot de Barcelona. La marxa finalitzà a un solar de la Meridiana, on es realitzà una calÃ§otada amb la presència d'unes 80 persones ...i de quatre furgonetes dels antidisturbis de la Guàrdia Urbana. Tot i amb això, es pogué celebrar amb tranquil·litat. (CI)

ACTE DE LA VAGA Mundial de Dones a la plaça del Sortidor del barri de Poble Sec de Barcelona.

DISSABTE 10 DE MARÇ

MANIFESTACIÓ de 500 veïns del barri de la Barceloneta de Barcelona contra els plans de reforma urbanística del barri propugnats per l'ajuntament.

DIUMENGE 11 DE MARÇ

L'OCUPACIÓ SIMBÒLICA de protesta als terrenys de Muntayans II (Tarragona), organitzada per l'Alternativa Baix Gaià és dissolta per la Guardia Civil.

MANIFESTACIÓ ARTÍSTICA a Tarragona en defensa de la Platja Llarga, amb la participació d'uns 21 artistes. El mateix dia prop de mig miler de persones es manifestaren pel mateix motiu al centre de la ciutat.

FINALITZEN LES JORNADES "desfer el creixement", a Barcelona. Els organitzadors calculen que hi hauran passat unes 500 persones. (CI)

DILLUNS 12 DE MARÇ

EL PLE DE L'AJUNTAMENT de Sant Gregori aprova per unanimitat i en forma de moció el manifest per la llibertat de la jove de Sarrià de Ter Núria Pòrtulas. (CI)

DIMARTS 13 DE MARÇ

DESALLOTJAT EL CENTRE SOCIAL ocupat Kan Llimona del barri de Sant Andreu de Barcelona. L'ocupació amb prou feines havia durat tres setmanes, i va originar una manifestació automÃàtica que aplegà 100 persones al vespre. El mateix dia es desallotjada després de nomes tres dies d'ocupació l'escola abandonada del carrer Milà i Fontanals del barri de Gràcia de Barcelona, on es concentraren una trentena de persones. Al vespre es realitzà una manifestació amb la pancarta "Saura, còmplice dels especuladors", que recorregué el barri fins la seu del districte. (CI)

ES PRODUEIX l'autodesallotjament del centre social La Karni' del barri del Clot de Barcelona, després d'una agressió física d'un membre del centre social contra un altre: "amb això volem trencar les dinàmiques de silenci pròpies a les agressions en els espais alliberats". (CI)

DIMECRES 14 DE MARÇ

CURS D'ECONOMIA CRÍTICA a càrrec del Seminari d'Economia Crítica Taifa, organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres Som a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona: "L'estructura fonamental d'explotació".

PRESENTACIÓ de les primeres 3000 signatures per la llibertat de Núria Pòrtulas a la delegació territorial de la Generalitat a Girona. (CI)

DIJOUS 15 DE MARÇ

DESALLOTJAMENT DE DOS ESPAIS ocupats al Vallès: la vivenda ocupada "El Partenó" i l'Ateneu Popular dels barris del sud Malcolm X (tots dos a Sabadell). Els ocupants denuncien que no van ser avisats prèviament en cap moment, entre d'altres irregularitats. (CI)

DISSABTE 17 DE MARÇ

MANIFESTACIÓ PER LA LLENGUA OCCITANA oa Besiers. Vint mil persones reivindiquen la pervivència i polítiques de defensa de al llengua occitana a Occitània. Autocars de molts llocs inclosos els Països Catalans.

Catalunya. Abril de 2007

> DELS MOVIMENTS

Aturem la guerra! Fora les forces d'ocupació!

Plataforma Aturem la Guerra i Col·lectiu Catalunya

El passat mes de març va fer 4 anys de l'inici de l'ocupació de l'Iraq, i la situació a la regió és pitjor que mai.

Coincidint amb aquest aniversari, el 17 de març es van realitzar centenars de manifestacions i actes arreu del planeta per tornar a cridar "No a la guerra!" i demanar la fi de les ocupacions i el respecte dels drets humans de tothom. A Barcelona, la Plataforma Aturem la Guerra vam convocar una manifestació a la qual van assistir unes 15.000 persones, omplint la plaça de Sant Jaume al final d'aquesta. També a Tarragona es va realitzar una acció convocada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau amb una cinquantena de persones que van simular ser presos de Guantànamo.

A l'Iraq, més de 100 civils iraquians moren cada dia, en terribles atemptats terroristes que difonen els mitjans. Però segons el Pentàgon, pels 100 atacs contra civils que es fan cada setmana, se'n fan 800 atacs contra les tropes d'EUA i els seus aliats. L'anunci de Bush d'enviar 21.500 soldats només empitjorarà la situació.

Afganistan viu un ressorgiment de l'oposició contra l'ocupació i les tropes de l'OTAN, incloent-hi les espanyoles. Palestina es troba sota l'amenaça d'una guerra civil entre el govern elegit d'Hamas i Al Fatah, en gran part a causa del boicot impulsat per l'Estat d'Israel, EUA i la UE.

La "Guerra global contra el terror" acaba d'arribar a Somàlia, a mans d'EUA i el seu aliat, Etiòpia. Ara, hi ha senyals que Israel es prepara per a una nova guerra contra el Líban, i tant Israel com EUA amenacen amb atacar a l'Iran.

Arreu del món, els atacs als drets humans s'estenen cada cop més, amb els vols de la CIA, les detencions indiscriminades a persones musulmanes, els controls a la població en general…

Mentre, Aznar reconeix que no hi havia armes de destrucció massiva, però que ningú no ho sabia… oblidant els milions que ens vam manifestar contra la guerra.

La popularitat de Bush està sota mínims històrics, i els altres dirigents d'EUA estan buscant una forma d'acabar amb l'ocupació. L'anunci de més retallades socials per pagar la guerra només donarà més ales al moviment antiguerra d'aquell país.

El canvi climàtic —resultat de la mateixa economia basada en el petroli que provoca la guerra a l'Orient Mitjà— també ens dóna cada cop més motius per intentar que les coses es facin d'una altra manera. Cal continuar la mobilització per acabar amb les guerres.

> CONVOCATÒRIES

Trobades internacionals I 07 a París: conferència internacional sindical

www.cnt-f.org

Del dissabte 28 d'abril al dimarts 1 de maig de 2007 tindran lloc a Paris, per iniciativa de la CNT francesa, les trobades sindicals internacionals I 07, en l'organització de les quals col·laboren la CGT de l'Estat espanyol i la SAC de Suècia.

Hi assistiran delegacions dels quatre continents. Hi haurà un míting internacional (diumenge 29 d'abril per la tarda), concerts (dissabte 28 d'abril a la nit i dimarts 1 de maig a la nit) i trobades que es repartiran en tres dies: del dissabte 28 al dilluns 30 d'abril. En la trobada hi participaran delegacions de països com Marroc, Senegal, Guinea, Benin, Camerún, República Sudafricana, Tunísia, Algèria, Bangladesh, Palestina, Colòmbia, Brasil, Argentina, EUA, Mèxic, Alemanya, Estat espanyol, França, Portugal, Polònia, Irlanda, Turquia, Grècia, Suècia, Itàlia...

Dissabte 28 d'abril

Matí: trobades sindicals. **Tarda:** trobades de sectors.

Diumenge 29 d'abril

Matí: trobades temàtiques: Migracions; Ecologia; Dones; Antifeixisme; Chiapas (intergalàctiques); Presons; Campanya mundial contra Coca-cola; Lluita contra l'imperialisme, el neocolonialisme; contra el neocolonialisme i l'imperialisme?; Joves;

Tarda: míting internacional.

Dilluns 30 d'abril

Trobades confederals; Trobada zona Mediterrani; i G8 a Alemanya. Projeccions de pel·lícules. Visites guiades per París.

Dimarts 1 de Maig

Tarda: manifestació internacional de sindicats i col·lectius llibertaris i anticapitalistes de tota Europa.
Nit: concert.

La Cimera de Ministres de l'OTAN de Sevilla

Secretaria d'Acció Social
Comitè Confederal de la CGT

Les elits polítiques europees han estat sempre proOTAN. Particularment, la socialdemocràcia espanyola, dintre del seu projecte de convertir al Regne d'Espanya en mitjana potència amb capacitat d'interlocució en certes àrees geoestratègiques (Amèrica Llatina i països àrabs), s'ha significat per la seva postura "otanista". Si el govern de Felipe González ens va ficar en l'OTAN, el de Zapatero vol que siguem baluard del seu aparell logístic, postulant a Saragossa com seu de la nova base d'espionatge i vigilància. Entre altres temes, probablement els ministres de defensa dels països membres que es reuneixen aquesta setmana a Sevilla, tractaran sobre la ubicació d'aquesta base, encara que no s'espera la decisió definitiva fins a finals d'aquest any.

Una de les facetes del militarisme dominant és la repressió continuada dels moviments socials d'oposició a l'actual ordre de les coses. En els últims mesos de preparació d'accions i mobilitzacions contra la cimera de ministres de defensa de l'OTAN, les forces de

seguretat de l'estat s'han acurat a realitzar detencions il·legals, agressions, identificacions injustificades, intimidació a col·lectius i persones...

Afortunadament tant la població de Saragossa com la de Sevilla i de moltes altres ciutats estan manifestant-se en el carrer contra aquest rellançament de l'OTAN, contra els seus plans hegemònics, mai transparents, i contra la repressió que genera. La CGT, com no podia ser menys, està també en el carrer amb el seu missatge netament antimilitarista: per a acabar amb la bogeria militar cal anar al seu origen, és a dir cal evitar la preparació de la guerra.

Cal exigir que les instal·lacions militars passin a utilitzar-se per a fins socials. Cal exigir que els 23.053 milions d'euros de la despesa militar espanyola previst per a 2007, que representa un 2,9 % del PIB i un 12,6 % dels Pressupostos Generals de l'Estat, formin part de la despesa social contra la precarietat, l'exclusió i la pobresa.

La CGT insta la societat civil a fer Objecció Fiscal a les despeses militars, com a exercici cívic de desobediència a l'actual model militarista de defensa.

Contracimera a Sevilla

Amb el lema "No passaran", el Fòrum Social de Sevilla i l'Assemblea Internacional d'Organitzacions i Moviments Socials Contra la Guerra, l'OTAN i l'Imperialisme, integrada per diverses persones i col·lectius ciutadans, polítics i sindicals, va convocar diverses mobilitzacions contra la presència d'aquesta organització militar que es va reunir a Sevilla el 8 i 9 de febrer.

Els diversos actes organitzats (xerrades, debats, accions, manifestacions) van servir per recordar a la ciutadania que l'OTAN és el braç militar de la globalització capitalista, poderós instrument militar al servei dels interessos de les empreses transnacionals de les potències occidentals i s'enfila a la perfecció en un formidable aparell de rapinya i repressió en el qual es donen cita també institucions com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial i l'Organització Mundial del Comerç.

Si la Marxa a la Base Aèria de Morón marcava el 28 de gener l'inici de les mobilitzacions, l'Assemblea Internacionals de Moviments Contra la Guerra, l'OTAN i l'Imperialisme dels dies 2 i 3 de febrer cobria l'aspecte de debat, reflexió i alternatives, la manifestació del 4 de febrer amb assistència de 20.000 persones marcava el punt àlgid de les mobilitzacions, i els actes de bloqueig i accions de carrer dels dies 8 i 9 posaven el punt final a unes jornades de lluita on la CGT va participar activament. Més informació es pot trobar en el web del Fòrum Social de Sevilla: http://www.forosocialsevilla.org

Campanya contra el projecte d'instal·lar a Saragossa la base de l'OTAN

CGT Aragó

El Ministeri de Defensa de l'Estat espanyol ha proposat Saragossa com a candidata en la cursa per a la consecució de la nova Base de l'OTAN. Aquesta base logística i d'espionatge permetrà dirigir els atacs de les guerres en què aquesta organització criminal estigui immersa.

El Govern de l'Estat espanyol, a través del Ministeri de Defensa, està competint amb Alemanya, Itàlia i Polònia per aconseguir portar a Aragó la Base Principal de l'OTAN de logística i espionatge a Europa, amb el Sistema Aliat de Vigilància sobre el Terreny (Alliance Ground Surveillance AGS). Quant a espionatge, aquest innovador sistema permet als comandaments militars obtenir imatges en temps real de qualsevol punt del planeta i fer seguiment d'objectes mòbils. Això suposa que des d'aquesta base es dirigiran i llançaran les agressions als pobles que tinguin interès geoestratègic per a EUA i altres potències capitalistes.

L'emplaçament triat dintre de l'Estat espanyol és la ciutat de Saragossa. Saragossa és la candidatura més sòlida de totes les

PER UNA CULTURA DE PAU
NO A LA BASE MILITAR DE
SARAGOSSA
OTAN NO
BASES FORA !
CONCENTRACIÓ
dia 18 de gener de 2007, 18,00 h.
davant Delegació del Govern

quals pugnen per la base. La candidatura de la ciutat de Saragossa, el 33% del terreny de la qual municipal està ocupat per terrenys militars, es troba avui davant aquesta situació:

-Tenir la millor nota de l'informe tècnic: la localització geoestratègica de Saragossa és la millor per la presència propera del camp de tir amb foc real de Las Bárdenas (el polígon de tir amb foc real més gran d'Europa i que ja és utilitzat per l'OTAN) i del camp de maniobres de San Gregorio (el més gran de l'Estat espanyol), per la seva localització al sud dels Alps i la seva proximitat a Orient Mitjà.

-L'OTAN està desenvolupant les polítiques de guerra preventiva i de guerra contra el terrorisme, impulsades pel neocolonialisme d'EUA.

-Els informes i els mitjans de comunicació al·ludeixen al rebuig social com a única trava de la nostra candidatura. Trava que hem ofert nosaltres amb la nostra presència en els carrers i en els plens municipals.

Com a resposta, CGT Aragó, que participa activament en la Plataforma contra la Base de l'OTAN a Saragossa, va promoure una resolució en l'últim Ple Confederal de la CGT. Aquesta resolució donava suport la iniciativa d'Aragó d'una manifestació estatal contra les bases de l'OTAN en l'Estat espanyol i en contra de la possible instal·lació de la base de l'OTAN a Saragossa.

Aquesta manifestació, convocada per la Plataforma contra la Base de l'OTAN, va tenir lloc el diumenge 21 de gener a Saragossa, amb un recorregut des de la Diputació General d'Aragó fins a la Delegació del Govern, i va registrar una participació multitudinària: unes 20.000 persones. La campanya continuarà amb més força a partir d'ara.

Des de CGT Aragó s'apel·la a la solidaritat de la resta de confederacions i federacions de la CGT contra aquesta nova base implica a nivell local, estatal i europeu.

L'A d'Amèrica ha anat prenent forma en agrupacions, associacions, col·lectius, federacions, sindicats… abastant tota la problemàtica social

El Sàhara pot ser "venut" a canvi de bones relacions amb el Marroc

Solidaritat anarquista amb l'Amèrica del Sud

Grup Acció Social CGT Burgos

Des del Grup d'Acció Social de la CGT de Burgos s'està coordinant a nivell de la CGT una campanya de solidaritat llibertària amb les organitzacions anarquistes del sud d'Amèrica Llatina (FAU d'Uruguai i FAG de Brasil, principalment, i altres de Xile i Argentina).

Aquest plantejaments semblants sorgits en diferents llocs ajunten milers de persones entorn d'una Idea. El Con Sud Americà coneix actuacions de barri, militàncies obreres, ateneus llibertaris: lluita social, un pols constant contra les adversitats –la carestia, règims dictatorials, tortures, assassinats, desaparicions, l'accentuada ombra dels imperialismes… el rostre de més fam i misèria en forma de globalització…

L'A d'Amèrica ha anat prenent forma en agrupacions, associacions, col·lectius, federacions, sindicats… abastant tota la problemàtica social -tant per conèixer-la com per operar sobre ella. Una aposta clara i real per l'anarquisme organitzat i inserit socialment.

Avui, davant la dictadura econòmica del Banc Mundial, l'ALCA, el FMI, les multinacionals i els seus servidorss, assistim a les diferents respostes indígenes, dels Sense Terra, dels desocupats i piqueters... Associacions, militants, companys i companyes, alè rere d'alè, han sostingut el testimoni del socialisme a Llatinoamèrica sota la premissa que: "després de l'experiència del socialisme real, de la dictadura del proletariat i les socialdemocràcies… pot dir-se que el socialisme és llibertari o no és".

L'anarquisme, o és organitzat i social, o no és. Anarquisme organitzat és sinònim de plantejar-se tota la problemàtica que té una societat, tant per conèixer allò que ens envolta com per transformar-lho. En el camp popular tractarà de formar forces socials de canvi amb intencionalitat de ruptura i projectant en ell la nostra proposta: autogestió, participació, acció directa i federalisme. Dintre de les files anarquistes, aquesta concepció d'inserció en els moviments populars i en contacte amb la problemàtica concreta de la gent i la intenció d'empènyer cap a un procés revolucionari, només troba afinitat amb l'anarcosindicalisme. Al mateix temps, es distancia d'un altre anarquisme que té una altra estratègia: individualisme, criticisme, només propagació de l'ideal, parcialisme, etc.

La Federació Anarquista d'Uruguai (FAU)

La Federació Anarquista d'Uruguai es constitueix el 1956. Implicada, des del primer moment, en les lluites obreres i socials del país, apostant per l'enfortiment dels sindicats i l'avanç cap a la unitat obrera. El 1967, el govern uruguaià ordena la dissolució de la FAU, que passa a la clandestinitat fins a 1971. Es reestructura la seva activitat d'acord amb la nova situació: desenvolupament de l'aparell armat, edició d'un setmanal clandestí, xarxa de cases per a funcionament i materials de propaganda, finançament i altres. S'engega la OPR (Organització Popular Revolucionària) que durà endavant amb bastant èxit una sèrie d'accions: sabotatges, expropiacions econòmiques, segrests de dirigents polítics i patronals, suport armat a vagues, ocupacions de fàbriques, etc. Acorralats per la repressió dels serveis especials dels exèrcits d'Uruguai i Argentina, una cinquantena de companys són assassinats i "desapareguts" -després de ser torturats-, uns altres són condemnats a llargs anys de presó. Cau la dictadura i a partir de 1986 l'organització encara immediatament la seva reorganització.

Avui, la seva intervenció social abasta tots els sectors: sindicalment, en les escoles en els consells de pares; en els problemes barrials… Disposen d'una imprempta que és una referència dintre de l'esquerra uruguaiana. Tenen en marxa sis ràdios comunitàries, quatre ateneus i tres biblioteques. Han creat l'Espai Solidaritat i Suport Mutu amb els ateneus i les ràdios per coordinar-se amb la resta d'organitzacions socials en les diferents activitats i mobilitzacions, participen en múltiples àmbits: medi ambient, presos socials, una cooperativa d'habitatges socials…

La Federació Anarquista Gaucha (FAG) i el FAO

En 1995 es constitueix la Federació Anarquista Gaucha, fruit de més d'una dècada de militància de les Joventuts Llibertàries de Porto Alegre. El fruit més visible del treball de la FAG ha estat l'engegada del Movimiento Nacional de Catadores y Recicladores (MNCR). Els 'catadores' (treballadors que es dediquen a reciclar directament dels abocadors), en organitzar-se per si mateixos, han irromput com una nova força capaç de revolucionar el panorama sociopolític brasiler.

La intervenció de la FAG gira entorn de dos eixos: el pedagògic, esforçant per dignificar-se mitjançant les escoles populars, que recorden els ateneus llibertaris de fa un segle; el reivindicatiu, atacant l'arrel, les veritables causes de la misèria dels seus habitatges o de l'absència d'atenció mèdica. A Retinga, un dels barris més populars de Porto Alegre, tenen una seu i un lloc per a activitats, a més d'un taller de serigrafia on imprimeixen els grans cartells que utilitza en les seves campanyes la FAG. Així mateix, en aquesta seu federal tenen oberta al públic la biblioteca de pensament socialista i història social "La Conquista del Pan".

El treball de la FAG ha fet possible la creació del Foro del Anarquismo Organizado (FAO), amb diverses organitzacions coordinades i que es configura com un espai d'articulació per a la intervenció social organitzada dels anarquistes, amb un projecte polític comú i la major influència social possible. Així, existeixen grups en unes deu ciutats, en un estat en el qual la seva pròpia dimensió ja suposa un seriós obstacle per al treball en comú. No obstant això, les possibilitats que s'obren a Brasil són importants, la pèssima gestió del Partit dels Treballadors (el de Lula) i els escàndols de corrupció, han provocat la caiguda de la credibilitat en els partits polítics.A més de la corrupció, les mesures neoliberals han estat la causa de l'emigració del camp a les perifèries de les ciutats, on els coneguts problemes de precarietat laboral, prostitució, drogues i altres danys col·laterals del capitalisme s'han engrexat en amplis sectors de la població. La gent desencantada de les organitzacions tradicionals està girant els seus ulls a pràctiques alternatives, amb la tenacitat dels nostres companys brasilers.

Com col·laborar-hi

Les qüestions logístiques –entre unes altres– d'aquest procés (centralizació d'aportacions econòmiques, distribució del butlletí…) les assumeix el Grup de Treball Solidaritat Llibertària, conformat en el Sindicat Únic de la CGT de Burgos, amb tot el que això suposa de rendiment de comptes.

Per a les persones i organitzacions proposem dues maneres de fer les aportacions econòmiques:

-Aportació periòdica mantinguda en el temps en funció de les possibilitats econòmiques de cada organització o persona. En aquest cas, s'emetrà un rebut per la quantitat i la periodicitat indicada.

-Aportació única d'una quantitat concreta. En aquest cas s'haurà d'ingressar l'aportació en el compte específic de Solidaridad Libertaria de la CGT de Burgos (Caja Laboral 3035 0244 502440009988)

Per participar en aquesta campanya de suport mutu amb l'anarquisme organitzat i inserit socialment del con sud llatinoamericà demanem que us poseu en contacte amb:
CGT - Solidaridad Libertaria, C/Calera 12, 09002 Burgos

També podeu fer-los arribar les vostres dades a través del correu: solidaridadlibertaria.cgtburgos@gmail.com

Sàhara Occidental o 'els llimbs dels mercats'

Joaquín Trullén Romeu

Després de veure el Sr. president del Govern espanyol, amb vuit dels seus ministres a primers de març del 2007 rendint homenatge al rei del Marroc i cedint davant totes i cada una de les resolucions de Nacions Unides, només puc recordar-li al Sr. Zapatero que després d'una guerra de 15 anys, de múltiples negociacions i diàlegs entre les parts en el marc de les Nacions Unides, l'única base de diàleg i negociació possible, està dins de la legalitat i el dret internacional, i de les reiterades resolucions del seu Consell de Seguretat i la seva Assemblea General, en les quals es reconeix el dret a l'autodeterminació i independència del Poble sahrauí.

És que ningú li ha explicat al president del govern que l'ONU ja ha dictat més de 50 resolucions sobre aquest assumpte, que només falta aplicar-les i que l'únic obstacle per a això és el govern del Marroc?... Que segons Nacions Unides, el Marroc no té cap títol de sobirania sobre el Sàhara Occidental ?

Que l'única "legalitat" que té el regne alauita són els Acords de Madrid de 1975 pels quals el Marroc i Mauritània es repartien el territori amb el beneplàcit del dictatorial govern franquista, passant del poble sahrauí i dels seus representants? On ha quedat el Zapatero que va retirar les tropes d'Iraq i va legalitzar els matrimonis entre persones del mateix sexe?

Suposo que en els mateixos "llimbs" que ha d'estar l'anterior governant socialista; el president Sr. D. Felipe González , camarada "Isidoro" en la clandestinitat, aquell que a més es va deixar fotografiar un novembre de 1976 (abans de tocar el poder) als campaments de Tindouf, amb el puny tancat i cridant allò de: "Hasta la victoria siempre" per després deixar-los podrir-se, els 12 anys de mandat socialista.

De la dreta espanyola i espanyolista res espero i per això cap decepció m'emporto, però d'aquesta esquerra progre i neoliberal em dolen els seus "llimbs", els "llimbs dels mercats".

SOCIAL

A, Madrid, el local del carrer Allenza (a la foto de l'esquerra) va rebre pintades i va ser apedregat per elements feixistes

Al seu punt de mira hi som totes i tots. Per la unitat antifeixista!!!

CARTA TROBADA

Des de Soto

Núria Pòrtulas

http://www.elsud.org/nuri-

Bon vespre gran família!!!

Aquí unes paraules breus amb moltes ganes per a totes vosaltres. La veritat és que jo, la Núria, no sabia mai si definir-me com a anarquista ja que des de sempre he dit que sóc la Núria i que actua i faig les coses d'una determinada manera perquè al llarg del meu procés vital he recollit i he deixat enrere tot allò que creia oportú en el seu moment.

Amb tot això us vull dir, cridar ben fort i reafirmar-me que no combrego amb cap de les seves lleis creades a la seva justa mesura, que aquí l'únic terrorista existent és l'Estat i tots els seus súbdits, esclaus de les classes dirigents, conformistes, obedients i mandats que fan el possible per destrossar famílies a canvi d'un sou fix.

Que de ben segur que cap d'ells ha gaudit i ha pasta els moments extraordinaris de la seva trista vida, com jo he fet amb totes vosaltres. També cal dir que mai atraparan la meva felicitat per molts augments de sou que tinguin, i que tot i estar entre reixes no arrencaran la meva llibertat.

Així com diu George Orwell en el seu llibre 1984: "hem de ser conscients de la nostra força la força d'estar al carrer i vosaltres ho esteu demostrant.

No pas per portar una pistola i una porra a la cintura ens podreu arravatar les nostres ideologies, ara jo no són accions pel que ens criminalitzen sinó per pensar d'una determinada manera, la llibertat d'expressió no entra en els seu llistat de vocabulari habitual, és una paraula desconeguda per ells, de ben segur que mai s'han expressat amb llibertat.

Tot i això no se ni ho saben però la vostra força i la vostra energia està travessant aquests murs de formigó , aquí les noticies arriben lentes però mica en mica es van filtrant.

Més aviat o més tard estaré aquí entre vosaltres donant guerra, que la revolta no s'aturi tant a dins com a fora continuarem lluitant.

Gràcies per la vostra resposta incondicional.

Amb molt d'amor i molta ràbia des d'una de les gàbies de l'Estat. Solidaritat amb l'escamot Dixan i fins que tots i totes les presxs siguem lliures.

SALUT I FORÇA NÚRIA

Soto del real 22/02/07

Àngel Guimerà, 48 violència feixista a Palma

Pep Juárez, secretari general de CGT Balears

El diumenge 4 de març, sobre les set del matí, esclatava un artefacte explosiu davant la seu de la CGT del carrer Àngel Guimerà, 48, de Palma. Tenia la suficient potència per danyar seriosament un automòbil aparcat davant del local, i trencar una vidriera de l'entrada d'habitatges contigua. Per sort, no va ocasionar danys personals físics, però sí morals, per la gran commoció que va causar entre els veïns, molts dels quals van despertar espantats per la potent deflagració. Feia quinze dies que a la porta metàl·lica del local havia aparegut una pintada amenaçadora contra el col·lectiu juvenil Maulets, signada amb un símbol feixista. Però els successos del primer cap de setmana de març van començar el divendres dia 2, amb l'aparició d'elements ultres en la manifestació il·legal del PP, en la Plaça de Cort. Aquella mateixa nit van ser brutalment agredits dos companys colombians, afiliats a la CGT, en una acció de clar signe racista, a la zona palmesana de Gomila. El dissabte dia 3, els panys de la seu de CGT del carrer Àngel Guimerà varen aparèixer inutilitzats. A l'horabaixa s'anava a realitzar la presentació d'un llibre sobre Euskadi, a càrrec de la Fundació Federico Engels. Per això, quan l'endemà va esclatar l'explosiu, pocs dubtes quedaven sobre l'autoria feixista de l'atemptat.

Fa deu anys que el nostre sindicat va comprar aquest local, el primer que adquiríem en propietat, amb els seus escassos 80 metres quadrats que abans albergaven una perruqueria. El rigor en l'administració de les finances va permetre adquirir-lo amb fons propis, sense haver d'acudir a préstecs. El local es va poder condicionar amb l'emissió d'una quota extraordinària, que tots els afiliats i afiliades vàrem pagar voluntàriament. Exclosos oficialment de l'accés al patrimoni sindical, el disposar d'un local en propietat, petit però decentment condicionat, ens feia sentir com al·lots amb sabates noves.

D'aquesta manera, el local sindical del carrer Àngel Guimerà va néixer lliure d'hipoteques, ni bancàries ni de cap altre tipus. I així ha continuat al llarg de tot aquest temps: un espai al servei de la gent treballadora, de reunió, d'assessorament, de formació, de promoció de la cultura obrera. Un espai que, per cèntric, ha estat punt de trobada d'entitats i de persones, d'afiliats i d'afiliades, d'amics i de simpatitzants. També un lloc d'acollida per a les entitats socials, de joves, d'immigrants, etc, que no disposen de local propi i que, en horaris compatibles amb l'activitat sindical, sempre han fet un bon ús de la seu. Un local dels treballadors i per als treballadors: un espai de llibertat i de convivència, al marge del que el sistema entengui com a políticament correcte.

Amb seguretat, és aquesta llibertat el que molesta als agressors. Els que són incapaços d'utilitzar la força de la raó, prefereixen imposar la raó de la força, arribant, com és el cas, al sabotatge i a l'atemptat terrorista. Però s'han equivocat amb nosaltres perquè, ni cedirem al xantatge, ni renunciarem a la nostra activitat com organització. A més, un ampli ventall social, tant de Mallorca com de fora de l'illa, està interpretant l'atac contra la CGT, com una agressió a la llibertat de tots. L'onada de simpatia i solidaritat cap al nostre sindicat, i la resposta unitària del 22 de Març, indiquen que els covards autors dels atacs es troben amb l'efecte contrari al que buscaven. Perquè la llibertat no la regala ningú: es defensa i es gaudeix. Per això, és tasca i responsabilitat de totes les persones que volen ser lliures, el plantar cara al feixisme, i denunciar als qui, de manera objectiva, ho emparen, ho encoratgen, ho legitimen o ho justifiquen.

Per la llibertat,

PROU D'AGRESSIONS FEIXISTES!!

CONCENTRACIÓ

DIJOUS, DIA 22 DE MARÇ, 19,30 H., PLAÇA DE CORT, PALMA.

Escandalosa impunitat de les bandes feixistes

Llorenç Buades Castell

Si l'atemptat contra el local de la CGT a Palma s'hagués fet contra un local del PP, avui tendríem una concentració il·legal a Cort com la manifestació feixista que es va fer en relació al cas De Juana Chaos. Dic manifestació feixista perquè els del PP es manifestaven amb els feixistes i perquè molts d'ells com el regidor Veramendi provenen de les seves clavegueres.

Però és clar que els deixebles d'Aznar que fomenten les matances d'Iraq, que han subvencionat des de l'exercici del poder al llarg de molts anys i segueixen subvencionant amb doblers públic organitzacions de caire feixista, no es consideren assassins sinó víctimes, i en aquest camp juguen amb l'ajut de la Conferència Episcopal, atiadora d'odis i digna successora dels bisbes de la "croada" del 1936.

Per acabar-ho de rematar el senyor Rodrigo De Santos diu per la ràdio que l'atemptat contra la CGT pot ser obra de l'extrema esquerra. O d'ell mateix diria jo, posats a especular. I és que no tenen vergonya. Financien els grups que actuen contra la democràcia i que generen xenofòbia (perquè l'anticatalanisme no és més que xenofòbia, i perquè subvencionar franquistes és subvencionar colpistes), i pretenen anar de demòcrates.

Consti que si els bàrbars del PP han agafat l'etiqueta de demòcrates és perquè bona part de l'esquerra que pactà amb el franquisme ho ha fet possible. En qualsevol cas, a Mallorca el feixisme es mou amb una total impunitat: així es produeixen agressions a immigrants, manquen actuacions contra els que atempten repetidament contra el bosc de la memòria, contra els símbols en memòria de les víctimes, contra els que reivindiquen els drets nacionals o socials, o contra les poques plaques dels carrers dedicades a l'esquerra (el carrer Pablo Iglesias).

Els gestors del poder, i en aquest cas també hi entra el delegat de govern, suposadament socialista, tenen en molt poca estima les víctimes del terror quan no són les seves, quan no es poden instrumentalitzar amb objectius polítics o quan les víctimes són dissidents socials que amb les seves demandes causen problemes als que des de les institucions haurien d'actuar en benefici de la ciutadania.

Aturem la demanda, Can Vies és del barri

CSA Can Vies

El Centre Social Autogestionat Can Vies, està situat al carrer Jocs Florals, 40-42, del barri de Sants de Barcelona, l'edifici va ser la seu dels treballadors i treballadores sindicades del metro fins a inicis de la dècada dels noranta, quan es va abandonar.

El 10 de maig de 1997, grups de joves del barri van okupar l'edifici per desenvolupar-hi dos projectes paral·lels: dotar d'habitatge uns quants joves del barri i crear el que avui coneixem com a Centre Social Autogestionat Can Vies.

Al cap d'un any de donar vida a l'espai, la propietat legal d'aquest, Transports Metropolitans de Barcelona (empresa de la qual l'Ajuntament de Barcelona en té més de la meitat d'accions) va interposar una denúncia per desallotjar l'immoble. Després d'uns mesos el propi Ajuntament la va retirar degut al clima de crispació social que havien generat un seguit de desallotjaments.

Ara, quan Can Vies està a punt d'arribar a la dècada de vida, ens han tornat a interposar una demanda per desallotjar l'edifici i allà on ara hi ha un projecte social construir-hi pisos nous que no estan a l'abast de cap de nosaltres, una vegada més l'Ajuntament pretén trepitjar aquells i aquelles que estem fora del seu control per impulsar una nova operació especulativa que omplirà la butxaca d'uns pocs. És per això que des del maig passat es va començar a posar en marxa una assemblea extraordinària amb tots els col·lectius, entitats i persones que utilitzen, han utilitzat o són afins als plantejaments del Centre Social amb un objectiu molt clar, aturar la demanda de TMB.

Can Vies és un centre social real contraposat al model assistencial i de serveis que fomenten els centres cívics perquè treballa des de l'autogestió al marge de qualsevol subvenció administrativa i tutelatge.

La gent s'autoorganitza assembleàriament d'una manera no jeràrquica mitjançant la responsabilitat col·lectiva per desenvolupar les seves inquietuds socials, polítiques i culturals.

Des de Can Vies es treballa per a la recuperació de la memòria històrica volgudament oblidada pel poder i el foment de pràctiques anticapitalistes que busquen trencar el model social i econòmic actual. També es lluita contra l'especulació i la defensa del barri a través de diverses campanyes i la participació en l'Assemblea del Barri de Sants. L'espai és un generador de Cultura Popular sent bressol i seu de la Colla Bastonera de Sants, relitzant el Taller de Teatre de cada dimarts o essent la escenari idoni per a concerts de petit format, obres de teatre, passis de cinema o espai per a presentacions de llibres... També és des d'on es realitzen "La Burxa" i Barrisants.org, projectes de comunicació i informació popular.

Can Vies participa de forma activa en diferents campanyes i col·lectius com són l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, la campanya en contra de l'ordenança del Civisme, campanyes antirepressives i de suport a preses, campanyes contra la precarietat laboral i les ETT, campanyes per un habitatge digne, preparació de les festes alternatives de Sants, campanyes contra la UE i el Banc Mundial, suport a la vaga de fam i tancaments de persones migrants etc.

És per això que el CSA Can Vies no és negociable, no existeix moneda de canvi possible, és per això que més de 750 persones han enviat faxs a l'alcalde, a la regidora del Districte, a la Secretaria de Mobilitat de l'Ajuntament i a TMB exigint la retirada immediata de la demanda que pesa sobre el CSA, és per això que més d'un miler de persones a títol individual han signat els fulls de suport al CSA i contra la decisió de TMB, és per això que el passat 10 de juny van sortir als carrers de Sants a manifestar-se a favor d'arxivar la demanda prop d'un miler de persones.

A més a més d'aquest suport popular, a nivell judicial 10 entitats ben reconegudes per tothom com ara el Centre Social de Sants, la Comissió de Veïns/es de la Bordeta, la CAL, la CGT de Catalunya, el FAGC, "La Burxa", l'Assemblea de Joves de Sants, el Col·lectiu Difusió Cultural, el Centre de Documentació de la Ciutat Invisible, Construint, han volgut ser les encausades en aquest procés contra el teixit social i crític de Sants.

Per altra banda, els comitès d'empresa del Metro i d'Autobusos de Barcelona han emès comunicats recolzant el projecte del CSA i denunciant les intencions especulatives de l'empresa al voler desallotjar el CSA per construïr-hi un bloc de pisos. Per solidaritzar-se amb Can Vies i fer pública la seva solidaritat, aquests comitès d'empresa van realitzar una roda de premsa el 28 de febrer en el local de Can Vies, en què van participar dos delegats de CGT junt amb un membre de l'assemblea del CSA Can Vies i un portaveu de la Plataforma Veïnal El Barri vol Can Vies.

Tant el comitè d'empresa de Metro com d'Autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) van coincidir en la importància de conservar l'edifici com a centre social pel barri de Sants acusant a l'Ajuntament de la seva intenció de destruir Can Vies per un interès purament especulatiu. Des de la plataforma veïnal "El Barri vol Can Vies" es va recordar que l'Ajuntament està construint un calaix de 14 metres que trencarà amb part del teixit social del barri perquè expulsarà els veïns amb menys recursos econòmics, alhora que aclaria que la plataforma veïnal havia nascut amb la intenció de salvar Can Vies però també per evitar que els veïns amb un poder adquisitiu més limitat siguin expulsats de la zona.

Per tot això i molt més us cridem a participar activament de la campanya per aturar la demanda, en espera de que surti la data del judici.

Info: www.barrisants.org/canvies i canvies@gmail.com

Revolta contra l'especulació al barri de la Barceloneta

Plataforma d'afectes/des en Defensa de la Barceloneta (pdefensabarceloneta@yahoo.es)

Des del divendres 23 de febrer que l'Ajuntament de Barcelona en el Consell Plenari Municipal va aprovar provisionalment el Pla General Metropolità en la regulació de l'edificació tradicional de la Barceloneta, els veïns i veïnes del barri estem en lluita contra aquesta decisió, sortint al carrer per mostrar el nostre rebuig a un pla que obre les portes a l'especulació i que preveu que hi hagi veïns que hàgim d'abandonar el barri.

Un Pla de remodelació del barrí, on a la seva elaboració no s'ha donat un procés de participació real del veïnat, on no s'ha tingut en compte les mesures socials i assistencials que el barri necessita, on no s'ha estudiat l'impacte que tindrà sobre el patrimoni històric ni sobre les costums de la gent que ara vivim en ell.

On amb l'excusa d'adaptar les cases del barri per a una major accessibilitat (Pla ascensors), s'amaga la transformació de la Barceloneta, d'un barri popular i tradicional, en un nou barri de disseny per a la gent d'alt poder adquisitiu, generant expectatives d'especulació del sòl i dels habitatges i que pot representar per a un 20% de les famílies haver d'abandonar el barri.

Davant això i per exigir que es paralitzi el projecte fins que se sàpiga quants veïns i veïnes seran afectats i afectades i si es veuran obligats a marxar del barri, les veïnes i veïns de la Barceloneta ens estem manifestant diàriament pels carrers del barri, estem fent cassolades nocturnes, vam preparar una Assemblea amb tècnics i juristes per explicar a la resta de veïns i veïnes les "bondats" del Pla aprovat per l'Ajuntament.

SALUT I ANARQUISMES

El meu alcalde no em mima

Josep Cara Rincón (Berga)

Segons el diccionari, civisme és el "zel pels interessos i per les institucions de la pàtria" i això últim és, segons el mateix llibre, "la terra on hom ha nascut" o "el país al qual hom pertany com a ciutadà". A molts les institucions -totes elles imposades per molt que diguin- no ens desperten res més que odi, fruit de l'experiència pròpia viscuda per cadascuna de nosaltres en patir-les dia rere dia: presons, abusos de poder, control, manipulació, explotació, robatori de capital i de voluntats, dependències i autorepressions diverses. De la pàtria ni en parlem. Per tant, assumeixo plenament ser un incívic. No és pot ser res decent fora de l'incivisme. Els cívics no existeixen, són les persones d'ordre que en deien abans. I a aquests ni aigua. Ara, els mitjans del poder parlen d'incívic com un ésser que encarna el mal: trenca mobiliari urbà, defeca pels carrers i vés a saber què farà si no se li paren els peus amb multes, videovigilància i el que faci falta. Un calaix de sastre que serveix per estigmatitzar, com el llop, els incontrolats, els antisistema, els violents o els pecadors.

L'ordenança de civisme va nàixer a Barcelona i de seguida va ser copiada literalment per altres ajuntafems del país. Destaquen, per les seves conseqüències en forma de multes cap als moviments socials i persones dissidents la de Mataró, la de Berga o la de Lleida. Aquestes normatives ho prohibeixen tot i de manera poc clara, d'aquesta manera l'arbitrarietat està assegurada i es pot amagar la persecució política sota la disfressa de infraccions contra el civisme. Una eina molt útil per anul·lar els drets -que les seves mateixes lleis ens atorguenen aquells que els hi fem nosa. Davant d'aquesta situació, les al·legacions i la resta de recursos legals són imprescindibles però de cap manera poden substituir la base de qualsevol lluita contra la injustícia, que és al carrer. Amb pressió directa en aquests feixistes és com podem plantar cara (un cop ens han multat). Sigui com sigui, cal buscar fórmules de resistència i estratègies per seguir les nostres activitats, ja que, els jutges poca vida ens donaran i per mitjà de les eleccions cap canvi hi pot haver, per tant si no sabem desenvolupar la nostra activitat llibertària sota aquesta pressió més val que fem una altra cosa.

Escric això i la Núria i el Juan segueixen empresonats -i molta altra gent- i tu i jo demà anirem a treballar i semblarà ben bé que vivim en un món lliure; quin fàstic més fastigós.

Liquidació social ja!

Un fotògraf de Sants denuncia assetjament dels Mossos

barrisants.org

Albert G. G., fotògraf proper als moviments socials del barri de Sants i col·laborador habitual de publicacions com "La Burxa" o el portal de notícies Barrisants.org, ha denunciat les intimidacions i assetjaments per part dels Mossos d'Esquadra que ha patit en els darrers dies. Segons relata el jove, veí de Sants, quan es dirigia al seu lloc de treball, agents antiavalots dels Mossos d'Esquadra el van aturar davant mateix de la feina i li van demanar que s'identifiqués. El jove va demanar als agents el motiu de la identificació, però els agents no li van comunicar res i el van retenir durant gairebé mitja hora al bell mig de la Rambla de Catalunya sense donar cap explicació. Amb una actitud prepotent i violenta, els agents van arribar fins i tot a empentar-lo contra la furgoneta de la Brigada Mòbil dels Mossos, i van desatendre els requeriments del jove, que els demanava explicacions per la seva actitud i pel motiu de la identificació.

Per tot això, El jove ha anunciat que emprendrà accions legals contra aquestes arbitrarietats de les forces policials, amb l'objectiu "d'evidenciar els abusos de poder de la policia i per reclamar la fi d'aquest tipus d'impunitats".

Ve de lluny

En l'actualitat, l'Albert està pendent de judici per uns fets que es remunten al febrer de 2004, durant una acció contra la immobiliària Integral de Aparcamientos, propietària legal de l'edifici que llavors estava okupat per uns joves del barri

Els habitants de La Quinkalla, nom amb què es coneixia l'immoble okupat, havien denunciat pressions per un grup de matons enviats per la mateixa immobiliària. Malgrat que la policia no va detenir ningú aquell dia, la brigada d'informació de la Policia Nacional va arrestar al jove al maig de 2005, després d'una investigació que va portar la policia a acusar-lo de participar en l'acció per la troballa d'una empremta seva en una octaveta informativa que es va repartir aquell dia.

El grup de suport i la seva defensa han indicat que aquesta no és una prova concloent per acusar ningú i menys per detenir-lo, i denuncien el caràcter "polític" de la detenció i del judici.

La fiscalia demana en total dos anys i mig de presó pels delictes de coaccions i danys, a més d'una indemnització de 660 euros a la immobiliària.

Aturem l'enderrocament de l'Ateneu Santboià

Associació d'Amics de l'Ateneu Santboià

L'Ajuntament de Sant Boi està portant a terme un procés administratiu per desallotjar l'Ateneu Santboià, ignorant la gent que el manté viu. Un cop més, els polítics actuen a l'esquena de la ciutadania i els interessos econòmics d'uns pocs trepitgen de nou els interessos culturals del poble.

L'Ateneu Santboià és un espai enorme situat al cor del nucli antic de Sant Boi, que els nostres avantpassats varen aixecar fa més de cent anys amb l'objectiu de cobrir les mancances culturals de les classes populars santboianes. L'Ateneu ha sobreviscut a tot un segle de canvis polítics, però ara el volen enderrocar.

Arrel d'una mala gestió es va perdre una subhasta a la qual l'Ajuntament no va assistir. Obviant la importància històrica, cultural i social de l'edifici, el va deixar en mans de la constructora Catalana Jorba, que anys després el va revendre a una altra constructora, Pichuki SL, actual propietària.

La dubtosa legalitat de la subhasta va ser denunciada per l'antiga Junta de l'Ateneu. La demanda es troba actualment a tràmit al Tribunal Suprem i si aquest fallés favorablement, la junta recuperaria la propietat de l'edifici, però aquesta demanda, que es troba pendent de resolució, no paralitza les intencions de l'Ajuntament i els actuals propietaris que fa temps que planegen enderrocar l'edifici i ara estan decidits a fer-ho. Així, van tramitar una petició per tapiar-lo sense informar l'Ateneu, que es part legalment afectada, com a pas previ a l'enderroc.

Des de l'Ateneu Santboià no podem deixar d'expressar la nostra indignació i no podem quedar-nos de braços creuats veient com eliminen d'aquesta forma tan vil i traïdora els records, sentiments i maneres de pensar que l'Ateneu comporta. És evident que el secretisme amb què porten el tema vol evitar una opinió pública contrària a l'enderroc i al seu projecte urbanístic. El que ha de fer el nostre Ajuntament és treballar amb els ciutadans per estructurar un projecte que mantingui viu tot el que el moviment ateneístic representa, en comptes d'amagar-se cartes sota la màniga i diners a la butxaca. No deixem que els interessos econòmics d'uns quants es sobreposin a les necessitats socioculturals de la ciutat.

Per la nostra part, continuarem la mobilització. L'Ateneu es queda al poble.

Nou local llibertari al barri de Sants

Ateneu Llibertari de Sants

Un nou espai està naixent des de fa uns mesos a Sants: l'Ateneu Llibertari. Ens presentem: un petit grup de gent hem transformat un local buit en un nou espai de sensibilitat llibertària a la vila de Sants, Barcelona.

Ens agradaria que fos un espai propici al debat i la controvèrsia, on s'hi realitzin activitats poc freqüents en aquest tipus d'espais (tallers de filosofia, poesia, història, aula oberta d'informàtica, etc).

Volem que la dinàmica de gestió tingui una coherència amb l'esperit d'aquestes activitats, i per tant no volem dependre econòmicament de la barra ni entrar en una dinàmica de "consum d'oci", sinó més aviat donar sortida a la trobada de persones amb diferents inquietuds. En un principi, un grup reduït de gent ha assumit les despeses que comporta el lloguer del local, i invitem a col·laborar a tothom tant en les trobades com en el manteniment de l'espai.

El local es troba al carrer de Maria Victòria, 10 (darrere les cotxeres de Sants) <M> L5-L1, plaa de Sants. El nostre web: http://www.ateneullibertari.info

Contacte per correu electrònic: lateneu@barrisants.org

OPINIÓ: La gestió de "les classes perilloses"

Jordi Salvador Duch, antropòleg

La perversió del llenguatge del poder té la finalitat de segrestar les realitats més evidents. A occident s'ha posat en circulació el concepte de "tolerància zero" que no és res més que l'extensió de la maquinària panòptica de què ens parlava Foucault o dit en altres paraules, la globalització de la gestió de la "població de risc". La imposició del capitalisme al segle XIX també va comportar un nou model de control social basat en la disciplina i la submissió al nou sistema productiu de tota la població apta per treballar o lluitar en els exercits colonitzadors. La gestió d'una població dòcil, útil i saludable al servei de les necessitats del nou model de producció fou l'objectiu número u dels nous estats burgesos. Calia tancar en l'engranatge de les fàbriques tota la població en edat de treballar i mantenir-la alhora sana i dòcilment lligada a les màquines en unes condicions laborals inhumanes. L'extensió de l'aparell disciplinari no ha fet més que perfeccionar-se i optimitzar-se al llarg del darrer segle, millorant el control, però amb el mateix objectiu: controlar i mantenir a ratlla la classe treballadora fent-les ballar al ritme del mercat de treball i sempre submises per la por d'un poder cada cop més eficaç en la dissuasió/ "prevenció" i en el càstig/ "justícia".

Les càmeres de vídeo amb tendència a expandir-se no tan sols per l'espai "públic", sinó també a les fàbriques, oficines, escoles, etc., són una eina més al servei de tot el sistema disciplinari capitalista. Evidentment, tot en nom de la seguretat de les persones i en un discurs basat en la "convivència". Giuliani als EUA va ser el pioner de la teoria de la "tolerància zero" a "la criminalitat" a finals dels 90 i Blair la punta de llança de la seva penetració malauradament exitosa a Europa. L'èxit de les càmeres als carrers d'Anglaterra -i no als consell d'administració de les grans empreses. com diria l'amic, Manuel Delgado- és il·lustratiu.

Ara bé, per combatre-la, hem de desmuntar primer la seva legitimació ideològica. Pels legitimadors de la "tolerància zero" i pels seus propagadintes, l'accent i l'explicació del delicte recau en l'individu. És a dir, marginar conceptes com divisió de classes, exclosos del sistema, expulsats del mercat, etc. per parlar de persones "responsables" front les "irresponsables", els "competents front als incompetents", etc. per concloure que la transgressió de la llei, el delicte, sigui entès com una qüestió del mal comportament dels pobres, seguint el paradigma d'una societat meritocràtica on l'exclòs i el mileuritzats ho són, perquè s'ho han buscat i no han fet res per evitar-ho.

Així, el fracàs és individual i no estructural. Lògicament, des d'aquesta òptica la solució passa pel control i el càstig de l'indesitjable. No importen les raons de fons, els jutges no estan per fer justícia, estan per castigar els infractors d'una llei feta a mida del poder. El sistema prefereix invertir en més policies, en més presons, en més càmeres, en més "serveis socials preventius", etc. que en garantir el dret a un treball digne.

Per això no en volen sentir ni a parlar sobre la delinqüència o sobre la violència com una realitat lligada a la pobresa o com a conseqüència directa de l'atur, la precarietat salarial i social, l'efecte de les polítiques de desregularització i la manca de control de l'estat sobre l'economia. Si és cregués en aquesta causa efecte, la inversió per la "seguretat" passaria per invertir menys en presons i més en polítiques de control del mercat, de control del capital i de la seva voracitat i no en el control dels pobres. Retornar a conceptes com estat social -que aquí mai hem tingut-- i frenar els partidaris de la política de l'estat penal és un objectiu polític de primer ordre.

Contra la presència de la religió en l'escola

Federació d'Ensenyament CGT

La CGT, a través de la seva Federació d'Ensenyament, ha presentat tres recursos Contenciós-Administratius davant el Tribunal Suprem contra cadascun dels Decrets que desenvolupen la Llei Orgànica d'Educació (LOE), concretament els Decrets d'Educació Infantil, Educació Primària i Educació Secundària Obligatòria, en l'apartat específic que regula l'ensenyament de la religió en els centres educatius per considerar que aquesta regulació vulnera la legislació vigent.

La LOE en la seva Disposició Addicional Segona regula l'ensenyament de la religió en els centres educatius. A la vista d'aquest marc legal, CGT entén que l'ensenyament de la religió vulnera la legalitat vigent en fonamentar-se en uns Acords preconstitucionals amb el Vaticà que atorguen un caràcter de privilegi a la religió, arribant a homologar-la a la resta d'assignatures i, tot això, en un país aconfessional.

Per a CGT, l'ensenyament de la religió ha de sortir del currículum ordinari ja que això és el coherent en un estat aconfessional, per tant, els Acords amb el Vaticà, la LOE que els ratifica i sobre els quals es fonamenta i aquests Decrets que la desenvolupen, vulneren clarament el marc constitucional.

L'alumnat que no assisteix a classes de religió no pot continuar sent marginat i postergat en els centres educatius públics, i fins i tot, en els centres privats finançats amb fons públics. La presència de la religió en l'escola està constituint una font de conflictes que afecten el bon funcionament del propi sistema educatiu, al sistema de relacions humanes dintre de la comunitat educativa, provoca l'enfrontament social de l'alumnat i les famílies que opten per no cursar religió, provoca conflictivitat entre el professorat en no quedar ben prefixats els límits de les competències de fins a on han d'arribar els continguts i les activitats religioses, provoca l'exclusió de l'alumnat en la dinàmica diària de la vida escolar, genera la desatenció, en la pràctica, de l'alumnat que no assisteix a classes de religió.

Per altra banda, la presència dels signes i símbols religiosos en els centres educatius és una cosa absolutament habitual que segueix significant enfrontaments innecessaris entre les famílies, el professorat i l'alumnat i això en una societat actual que pretenem basar en la tolerància i la llibertat.

Finalment, la presència de la religió en els centres amb una càrrega horària absolutament desproporcionada, ha de ser denunciada públicament ja que aquesta càrrega horària està sent a costa de la reducció d'altres matèries a nivells ridículs com succeeix amb els ensenyaments artístics, musicals, tecnologia o informàtica.

Des de CGT, exigim que l'Administració actual no continuï cedint més davant la Conferència Episcopal perquè, no només s'ha cedit en aportacions econòmiques, sinó que s'ha cedit en les competències de formació de l'alumnat. Lamentablement, l'Administració actual no està preservant el dret de l'alumnat que no assisteix a religió ja que, per exemple, en educació infantil i educació primària, per a l'alumnat que no assisteix a religió no es contempla que pugui aprofitar aquest temps en altra activitat que suposi aprenentatge sinó que se l'obliga a que perdi el temps.

En secundària, l'alumnat que no opti per religió serà postergat a perdre el temps sense res per aprendre encara que sigui atès com en una guarderia, amb el que això suposa de conflictivitat escolar, aprenentatge de valors nefastos... mentre que l'alumnat que opti a religió, podrà cursar una religió confessional o la història i cultura de les religions, el que suposa l'organització de plans d'estudis diferents i, per tant, una contradicció amb els principis d'igualtat i no discriminació.

No s'està respectant el dret de l'alumnat que no assisteix a religió, o almenys aquest dret està quedant relegat davant el dret de l'alumnat que sí assisteix a religió, ja que, fins als grups d'alumnes i alumnes, l'organització escolar, s'està adequant i s'està portant a terme en funció de l'alumnat que assisteix a religió.

Tampoc podem passar per alt que l'ensenyament de la religió suposa, per principis, la negació de les altres religions com veritables, i fins i tot, la negació de les veritats d'aquestes altres religions, el que inexorablement tendeix a una educació basada en el dogma, en la fe i no en la comprensió de les raons de l'altre.

Així mateix, cal ressaltar que l'elecció de la religió obliga a un pronunciament públic de les famílies, clarament inconstitucional, sobre les seves creences i que en determinats contextos, suposen provocacions socials que podrien evitar-se.

En definitiva, la presència de la religió en els centres educatius està significant, en la pràctica, una font permanent de conflictes. La Confederació General del Treball rebutja que la presència de la religió en els centres estigui suposant que els drets d'uns es converteixin en obligacions per als altres.

Catalans, bascos, bretons i corsos van donar suport a la manifestació

Divuit mil persones surten a Besiers a favor de l'occità

Divuit mil persones van omplir, el passat 17 de març, els carrers de Besiers (Occitània), convocades per nombroses entitats i personalitats compromeses amb la diversitat lingüística, per manifestar-se en defensa de la llengua occitana.

La marxa va sortir a quarts de tres i va rebre el suport de molts col·lectius dels Països Catalans, el País Basc, la Bretanya i Còrsega. La manifestació va ser convocada per un bon grapat d'associacions, entre les quals l'Institut d'Estudis Occitans, les escoles Calandreta, la Chambra d'Òc de les Valadas, el Cercle d'Agermanament Occitano-Català i el moviment Felibritge, instituït el 1854 per l'escriptor Frederic Mistral, premi Nobel de literatura el 1904.

L'objectiu de la manifestació era reivindicar l'adopció de mesures encaminades a promoure la llengua i la cultura occitanes, víctimes del centralisme de l'Estat francès.

Els organitzadors van aplegar divuit mil persones. Una vegada acabada la marxa, a les vuit del vespre l'associació Gardarem la Tèrra va programar una nit de concerts. Molts grups occitans van actuar a les Arenes de Besiers (Tatouille, Joanda, Sofia e sa Bodega, La mal coiffée, Faydits, Cosconilha, Maurèsca Fracàs Dub, Duo Brotto Lopez, Lou Seriol, Goulamas'k...).

L'última gran manifestació a favor de l'occità va ser l'octubre del 2005 i va aplegar deu mil persones als carrers de la ciutat de Carcassona.

ALGUNA COSA ES MOU

Al celler hi ha humitats

Carlus Jové

El panorama polític estatal és cada cop més ranci. Si fa uns mesos ja expressava en aquesta columna la preocupació per les creixents demostracions públiques d'espanyolisme, entenent-les com un clar cop d'ullet a temps passats, aquesta preocupació nomes pot fer que augmentar, i més després de la parafernèlia posada en marxa com a conseqüència del cas de De Juana Chaos i de la preparació de la campanya electoral a Euskadi. Els elements més retrògrads d'allà i d'aquí fa temps que es freguen les mans i que preparen la seva festa major, amb un PP cada cop més fidel als seus orígens com a amfitrió. No seria estrany que Fraga estigués contemplant la seva criogenització per poder assistir al seu últim pregó en condicions.

La situació és bastant lluny de ser un enfrontament purament territorial, és a dir, entre nacionalistes espanyols i independentistes catalans o bascos. Ans al contrari; és precisament amb l'enfrotament de territoris com a pedra que la mà amaga una estratègia més àmplia, és a dir, enfortir la posició del PP cara a les properes eleccions generals, desprestigiar les minses però reals reformes introduïdes pel govern Zapatero i adobar el terreny per a la seva possible reforma o anul·lació, aumentar les mesures de control de la dissidència política, especialment la dels sectors més radicalitzats, endurir encara més les ja de per sí dures lleis d'immigració, reafirmar els valors cristians com a únics respectables, etc.

Davant d'aquest panorama, cal començar a pensar en quines respostes donar. Les fins ara dues opcions majoritàries, és a dir, l'aquí-no-hi-passa-res i la marginalitat del xoc directe, no són suficients. Incloure el reagrupament de la dreta i la ultradreta com un tema central dins la nostra agenda política és cada dia que passa més necessari, i més si tenim en compte que el públic a qui es dirigeix aquesta oferta és aquell a qui l'esquerra no ha sabut oferir més que decepcions o indiferència. Alarma social?, encara no; però estat d'alerta, indubtablement. L'augment d'agressions violentes selectives (entre elles a locals de la CGT) són motiu suficient per començar a prendre's el tema seriosament.

El bon vi millora amb el pas del temps, diuen; però el vi ranci, si se'l deixa reposar massa, esdevé cada cop més agre i difícil de digerir.

Ara que tot just comencen a sortir les humitats, és el moment de fer una repassada al celler i anar eliminant allò que sobra.

> EL FAR

3) Dadà és revolució

Ferran Aisa

Tristan Tzara escriu en el "Manifest Dadà" de 1918: "Com és que es vol ordenar el caos que constitueix aquesta infinita uniforme variació: l'home? El principi "estima al teu semblant" és una hipocresia. "Coneix-te" és una utopia, però més acceptable doncs hi ha un contingut de maldat en ella. Cap pietat. Després de la matança ens queda l'esperança d'una humanitat pacificada. (...) Així va néixer Dada d'una necessitat d'independència, de desconfiança per a la comunitat. Aquells que ens pertanyen conserven la seva llibertat. No reconeixerem cap teoria. Estem farts de les acadèmies cubistes i futuristes: laboratoris d'idees formals. És què es fa art per guanyar diners i acaronar als gentils burgesos?".

Des de Barcelona s'escrivia contra la guerra amb la ploma dels joves Andreu Nin i Joan Salvat-Papasseit, tots dos ho feien des del portaveu dels socialistes catalans, "Justícia Social".

Nin, en el seu article, cita H. G . Wells que es mostrava completament antigermànic i partidari de la guerra contra l'esperit prussià; Nin contrarestava aquesta opinió amb la de l'escriptor socialista francès Marcel Sembat: "Maldigamos al imperio alemán, pero no maldigamos la raza germànica, que ha dado a Kant a la filosofía, Goethe a la poesía, Wagner a la música, tríada luminosa que bastaría para glorificar a todo un pueblo". Salvat-Papasseit, per la seva banda, amb el pseudònim de Gorkiano, escriu "Germania Socialista": "He aquí que nosotros somos socialistas; he aquí que nosotros amamos a la revolución com un medio eficaz contra las opresiones de toda tiranía; he aquí que nosotros somos los libertarios por toda causa justa, contra los desmanes de los que nos entenebrecen el cerebro proletario, contra los religiosos, contra los oligarcas, contra el imperialismo de los patrioteros. Mas he aquí también que nosotros decimos que la Revolución nunca debe ser una sangría inútil; que "el mal, aun a favor del bien, siempre es el mal" (Víctor Hugo). (...) Carece de valor para impedir la guerra. Es un tópico éste que habrá que destruir antes que tome cuerpo al tiempo que millones de seres se degüellan. (...) En otras condiciones, ¿es que acaso Jaurés y Augusto Bebel maquinaron la guerra? ¿La hicieron Maeterlinck y Anatole France? No tiene el Socialismo poder suficiente para contrarrestar los efectos terribles de la conflagración de las grandes naciones europeas.."

L'alemany Hans Ritcher havia fundat L'Association des Artistes Révolutionnaires, amb la intenció de crear llaços entre els artistes i el proletariat.

Acabada la guerra, Alemanya viu amb intensitat la revolució que esclata i triomfa, temporalment, a la regió de Baviera, on és proclamada la República dels Consells. Richard Huelsenbeck, a l'inici de la revolució espartaquista, va proposar, entre moltes altres coses, que dadà es fes càrrec del Consell de les Belles Arts.

Dinamita de cervell

La matèria primera

Xavier Montanyà
(xavier.montanya@partal.cat)

Fa temps que em fa l'efecte de viure en un país que té molt poc a veure amb la imatge que en reflecteix el cinema, la televisió i la literatura que es fa en aquest mateix país. L'exploració de la nostra realitat és deformada per la lògica uniformadora de la moda i del mercat, i per la dictadura dels seus mandarins, enquistats als despatxos dels mitjans i de les productores, a les editorials o a les universitats, des d'on imposen el seu catecisme de l'èxit, que no és res més que la còpia defectuosa dels anomenats 'productes culturals' que triomfen a fora. Aquest país és normal fins i tot en la mediocritat i en la manca d'enginy i de risc que demostren els nostres sacerdots, aquells que han retallat el llibre sagrat seguint el patró dels seus interessos, aquells que detenen el monopoli per interpretar la paraula de l'Altísim i, per tant, imposar el dogma. Contràriament, i en això som anormals, hi ha molt pocs creadors que tinguin un projecte de treball coherent, seriós, al marge dels camins traçats pels mandarins acomplexats de ser catalans que confien que imitant els de fora, algun dia, aquests acotaran el cap i ens miraran amb simpatia, com se sol fer amb un gosset simpàtic que remena la cua i se'ns frega al camal dels pantalons.

Sembla un país de mesells fets a motlle amb una ocupació a la vida: acatar normes, guanyar calers i premis, i triomfar, a base de distanciar-se, distanciar-nos, cada dia més del país. Si més no, del que jo conec. Visc, vivim, doncs, en un país encara per explorar. Alguns, pocs, han començat fa temps. Reconec el meu país, la meva realitat, en la feina de Marc Recha, Perejaume, Francesc Torres o Miquel Barceló, per exemple, artistes tan sòlids com sorprenents, que han estripat discretament els catecismes locals, burlant els mandarins, per parlar-nos del nostre món real o imaginari, de la nostra vida, i, aconseguir, alhora, que, en la seva obra, també s'hi reconegui la gent dels altres països. En literatura, per mi, un dels mestres és Francesc Serés, que acaba de publicar "La matèria primera" (Empúries, Premi Octavi Pellissa). "La distància entre el discurs de la classe dirigent i la societat és abismal", ha declarat l'autor a la premsa. Absolutament d'acord.

Tant en la ficció, "La força de la gravetat" (Quaderns Crema, 2005), com en la realitat, "La matèria primera", Serés ens retrata un país que, per fi, em sembla recognoscible. A partir de gent molt diversa que li han explicat vida i maldecaps, l'escriptor construeix una gran crònica-mosaic d'un país real, mirant-lo de cara, sense prejudicis, escoltant i indagant en la idea de l'esforç, de la supervivència, de les penes i dificultats de les classes mitjanes i treballadores, de la duresa i dels problemes de la vida. És una visió de conjunt il·lustrativa, d'estil documental, contundent. En la seva narrativa no hi ha rastre de les malalties habituals que afecten, en general, els relats escrits o audiovisuals: banalitat, no-res, sentimentalisme, humor irònic o barroer, patètics intents d'enginy forçat, ganes de fer el postmodern, el culte, el desinhibit sexual. Sembla que visquem en un país estancat en una pubertat perpètua, que, incapaç de madurar, dissimuli i faci el frívol per aparentar que ja torna de tot.

Francesc Serés no en torna. Serés hi va. I a fons. Amb la contundència, la seguretat i la confiança que inspira un motor diesel que té al davant un llarg recorregut. Serés s'acosta a persones, llocs i fets i els retrata amb sinceritat i gran ofici narratiu, amb la sobrietat del periodisme i la profunditat de la bona literatura. Al llibre, s'hi aborden grans qüestions d'avui: la deshumanització de la feina, les deslocalitzacions, la desindustrialització, la transformació del món rural, grans avenços de futur com el TGV, la soledat, la desemparança de la gent, el món dels autònoms, el cinisme professional, la corrupció, els sindicats, les mobilitzacions reivindicatives, la satisfacció per la feina útil, la destrucció del país i del paisatge, els somnis, la depressió, els anhels, l'orgull. Em sembla una bona feina, emmarcada en un projecte sòlid, un cas que em demostra que visc en un país normal, i que el meu país també existeix per a uns altres i, evidentment, per a la majoria silenciosa, que, de fet, és el país i que té molt a dir-hi. A "La matèria primera" hi ha idees que he sentit en boca d'amics o desconeguts, al taulell dels bars i als transports públics. Reflexions precises i esmolades sobre aquest món nostre, dites i escrites amb una discreció admirable. Pensaments íntims amb valor universal. Un dels protagonistes, treballador de les obres del TGV, diu: "Mira, això fa l'efecte de provisionalitat absoluta, les obres i el país... Sembla que haguem viscut en un país tan miserable que ara ens hi haguem de beure tot de cop, i allò que realment passa és que ens ennueguem amb qualsevol cosa..." Més endavant, remata: "Per a molta gent, aquest país és això, un tren que passa de llarg del seu poble".

Kapuscinski: 'La vida consisteix a creuar fronteres contínuament'

Lucas Marco (L'Avanç)

Nascut a Pinsk (aleshores Polònia, avui Bielorrússia) l'any 1932, Kapuscinski va patir la Segona Guerra Mundial en primera persona. Després d'estudiar Història a la Universitat de Varsòvia es va decantar pel periodisme. Així començava l'obsessió del jove periodista per la frontera.

La frontera entre Polònia i la resta d'Europa, entre Europa i Àfrica, entre les cultures i els pobles. La seua passió majúscula i l'objectiu de la seua vida era creuar la frontera. Avorrit dels seus primers treballs finalment fou enviat com a corresponsal a l'Àfrica en una època on les revolucions s'encadenaven amb la caiguda de les autoritats colonials. Paralelament a l'alliberament nacional, es respirava un clima embriagat pel socialisme. Fou en un primer moment la via africana al socialisme. Kapuscinski fou un dels cronistes indiscutibles d'aquells anys. Va viure en persona 27 revolucions i va cobrir 12 guerres.

Però el seu estil qüestionava constantment eixa màxima segons la qual el corresponsal de guerra ha d'evitar el perill. Kapuscinski no feia cas a les ordres de l'Agència Polonesa de Premsa en la que treballava i s'endinsava constantment en les zones més perilloses del conflicte. La seua lògica era que el periodista ha de viure els fets en primera persona. Això el va portar a situacions extremes en innumerables ocasions: a punt de ser fusilat al Congo o a punt de ser cremat viu per combatents de la UPGA en plena guerra civil a la Nigèria l'any 1966, el periodista va estar prop de la mort en diversos moments (enumerar les aventures de Kapuscinski resulta, senzillament, impossible). Aquestes vivències el portaren a la literatura (quan ja havia publicat algun llibre de poesia). I Kapuscinski creà un estil literari únic, fet a la mesura de la seua vida i de la seua tasca periodística. Crònica periodística, reportatge, antropologia, història són alguns dels ingredients que cuinen els seus llibres i que el situen just entre Kafka i Garcia Márquez, en paraules de Lawrence Wescher. John LeCarré el qüalificava com "l'enviat de Déu", Paul Auster el considerava "l'escriptor, novelista, poeta i assagista més interessant del nostre temps" Ryszard Kapuscinski és un autèntic escriptor de culte.

Fins ara, s'han traduït al català tres llibres de Kapuscinski: "Un dia més de vida", "Eben" i "Viatges amb Heròdot", editats per Empúries. (...)

"LA COVARDIA INTEL·LECTUAL HA ESDEVINGUT LA VERITABLE DISCIPLINA OLÍMPICA DELS NOSTRES TEMPS", JEAN BAUDRILLARD

És veritat que Baudrillard ha mort?

Jordi Martí Font

Diuen que Jean Baudrillard va morir el passat 6 de març i sembla ser que no és un simulacre. Havia nascut el 1929 a Reïms i va desenvolupar un tasca de primera línia en els camps de la sociologia i, sobretot, en el de la crítica de la cultura, especialment en els darrers anys al voltant dels mitjans de comunicació. Els seus treballs al voltant de la realitat i el simulacre, sobretot dins la societat nord-americana -que ell deia que encara no era la nostra però hi anàvem de camí-, el situen com una de les ments més suggerents entre les que es dediquen a pensar el nostre present. Perquè ens entenguem, si heu vist la primera "Màtrix", Baudrillard seria dels que no només triaria la píndola roja sinó que a més ens informaria, com Morfeu, dels seus efectes abans de prendre-la. "És la veritat la que amaga que no hi ha veritat" deia.

La seva ha estat una vida dedicada a la investigació, el pensament i la docència universitària, en un estat com el francès on la dissidència i el pensament han estat sempre un valor afegir en la institució universitària.

El pensament de Baudrillard, però, no ha estat el mateix al llarg de la seva vida, sinó que ha tingut una evolució que crec molt adequada als temps que corren, però sempre un pas endavant, obrint camí. Així, ha passat de teòric del postestructuralisme des d'un vessant crític, amb un evident component marxista que va anar abandonant no per negar-lo sinó per ampliar-lo, a un dels pensadors més analítics pel que fa a tots els àmbits de la postmodernitat. Sí, perquè Baudrillanrd és un dels màxims pensadors sobre aquest període cultural en la màxima expressió de l'adjectiu "cultural".

En aquest món postmodern, que és el nostre, segons Baudrillard, "no hi ha realitat, no hi ha historia, sinó una simulacre de la realitat -la realitat desapareix- i la negació de la història". I qui contribueix fonamentalment a la contrucció d'aquest simulacre, segons ell, són els mitjans de comunicació i les masses que se'ls escolten, que no veia condescendentment sinó que acusava de ser tan culpables com els mitjans. Són ells els constructors ideològics de la realitat virtual, que nega la realitat real a través de l'absoluta preponderància dels símbols sobre les coses. La representació de la realitat se sobreposa a la realitat, la suplanta o simula ser la realitat. En aquest punt és on els mitjans de comunicació tornen a prendre una importància central, ja que són ells els que ja no copien la societat per reproduir-la sinó que en creen un simulacre que, a través de la seva "dictadura" (ell no utilitza aquest terme sinó el d'"omnipresència" en el nostre dia a dia) passa a dictar les normes del real. L'acumulació de símbols per representar la realitat acaba substituint aquesta realitat. És a dir, la vida és simulacre perquè és una còpia del que els mitjans ens expliquen que és la vida. El simulacre esdevé així realitat, la nostra realitat.

Des d'aquest punt de vista, el seu pensament va ser especialment polèmic en els darrers anys, enmig de la primera guerra del golf, quan va afirmar que aquella guerra no existia sinó que només era una representació, una afirmació que descontextualitzada perdia tot sentit però que en el seu pensament esdevenia, perdoneu-me el símil, una arma de destrucció massiva... d'estupideses molt més profundes.

Baudrillard va ser, també, un dels pensadors del silenci –de fet, sempre l'he vist com un dels pares ideològics del Tres, un dels nostres artistes experimentals més sorprenents que fa "concerts de silenci" desendollant sorolls. Segons el francès, el silenci està expulsat de la televisió, que és alhora el màxim creador de simulacre: "Darrere de l'orgia de les imatges, el món s'oculta, es disfressa". El silenci és la ruptura, el buit, el trencament dels elements afegits de què el simulacre ens ha dotat.

'Gran Hermano', mirall de la nostra banalitat

Jean Baudrillard, traducció de Josep Llunas

La violència de la imatge o, millor, la violència de la informació han fet desaparèixer allò real. Tot ha de veure's, tot ha de ser visible i la imatge és, per excel·lència, el lloc d'aquesta visibilitat. Així, tot el real ha de convertir-se en imatge, al preu de la seva desaparició. Heus ací la seducció i la fascinació de la imatge –qualsevol cosa que hi hagi en ella, ja ha desaparegut–, però també la seva gran font d'ambigüitat.

La imatge-reportatge, la imatge-missatge i la imatge-testimoni fan aparèixer la realitat, fins i tot la més crua, davant la nostra imaginació, però fent desaparèixer, al mateix temps, la seva substància real. Una mica com passa en el mite d'Eurídice: quan Orfeu es tomba a veure-la, ella desapareix i retorna als inferns. D'aquesta manera, l'immens comerç de les imatges demostra una enorme indiferència pel món real que acaba no sent res més que una funció inútil d'ell mateix, un ensamblatge de formes i esdeveniments fantasmes no estan massa lluny de les ombres projectades sobre els murs de la caverna de Plató.

Un bon exemple d'aquesta visibilitat forçada són les diferents versions de "Gran Hermano" i tots els programes del mateix gènere, els 'reality-shows'. Allí on tot es dóna a veure, ens persuadim que ja no queda gens per veure. Són el mirall de la banalitat i el grau zero. En ells contemplem una socialització virtual, forçada, que manifesta la desaparició de l'altre com a ésser social. El mite de Gran Germà, la visibilitat policíaca total que planteja la novel·la "1984", es transfereix al mateix públic que resulta mobilitzat com a 'voyeur' i jutge al mateix temps. Més enllà del control, els subjectes involucrats deixen de ser víctimes de la imatge, es converteixen inexorablement ells mateixos en imatge: són visibles a cada moment, estan sobreexposats al focus de la informació i els obliga tot el temps a produir-se, a expressar-se. Fer-se imatge implica exposar tota quotidianitat, tot infortuni, tot desig, tota possibilitat, no guardar cap secret; parlar, parlar, comunicar incansablement.

Aquesta és la violència més profunda de la imatge: una violència contra l'ésser singular i el secret, i al mateix temps una violència contra el llenguatge, que es veu reduït al simple paper d'operador, perdent tota la seva dimensió irònica, de joc i distància i fins i tot la seva dimensió simbòlica.

No obstant això, al costat d'aquesta violència de la imatge, és possible advertir també una violència contra la imatge. Una operació com "Gran Hermano" fa visible una imatge de certesa de la realitat, una transposició de la vida quotidiana, segons el model dominant. Un tipus de 'voyeurisme' pornogràfic? De cap manera. No es tracta de sexe aquí sinó de l'espectacle de la banalitat que constitueix avui dia la veritable obscenitat. En el moment mateix que li resulta impossible oferir una imatge dels esdeveniments del món, la televisió es dedica a "desamagar" la vida quotidiana, la banalitat existencial com l'esdeveniment més esgarrifós, l'actualitat més violenta, el lloc mateix del crim perfecte. I la gent –jo, vostès, qualsevol– queda terroritzada i fascinada davant la indiferència d'aquest "no-res per veure", "nores per dir", la indiferència del mateix, de la seva pròpia existència, assumint la banalitat com a destinació, com el nou rostre de la fatalitat.

> RACÓ TRANSVERSAL

Un crit que cal recuperar en l'hora dels debats: Ber-ne-ri-Nin!

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Durant quatre dies de maig, ara farà 70 anys, els carrers de Barcelona i d'altres ciutats de Catalunya es van poblar de barricades.

En elles, treballadors armats, anarcosindicalistas i poumistas van defensar desesperadamente el que havien conquistat al llarg de nou mesos d'una revolució que havien guanyat cos a cos a la revolta militar-feixista, complint així una llunyana aspiració emancipadora. Aquesta vegada ho van fer amb més amargor que fe en la victòria, com reflecteixen les diverses cròniques d'aquelles jornades, reunides ara en un volum Barcelona, maig de 1937 (Alikornio), en certa mesura complementàries al major testimoniatge literari del moment, en l'"Homenatge a Catalunya", de George Orwell, traduït en multitud d'idiomes, i el més gran clàssic sobre la guerra (i la revolució) espanyola, tantes vegades reeditat. Maig no va poder ser com juliol, entre altres coses perquè pesava entre els treballadors no solament el temor pels avantatges que poguessin extreure els mal anomenats "nacionals" d'un enfrontament armat en el camp de l'esquerra, sinó també per la comprensió del preu que s'està pagant per les concessions i compromisos del període anterior.

Tampoc apareixia tan clara l'existència d'una alternativa. En el costat revolucionari de la barricada no es va comprendre tot el que estava realment jugo Tot el contrari que en el costat governamental, aquí sí hi havia una consciència del que estava en joc; restaurar una República a la mida de les "democràcies occidentals".

Inusitadament, el paper decisiu en aquesta tasca va correspondre al PSUC, envoltat de consellers i experts enviats per Stalin. Van aconseguir una victòria que seria el preludi de la derrota davant la militar-feixisme. En aquestes dates evoquem uns fets d'enorme importància històrica, sense els quals no poden comprendre's l'època immediatament anterior a la qual ara vivim. A més, maig de 1937 i, en general, la història de Catalunya durant la guerra civil és una experiència de lluita de masses per la revolució socialista en contra de la burocràcia.

El seu eco seria més evident en el 68 a la llum dels grans esdeveniments de l'any: les barricades del maig francès, i la invasió soviètica que va acabar amb "la primavera de Praga".

Després de les jornades de maig van ser nombroses les víctimes de la repressió policial, però les més simbòliques serien Nin i Berneri.

Per aquest motiu en el famós míting ulterior presidit per Frederica Montseny, es va imposar un crit unànime entre els treballadors: Ber-ne-ri-Nin, Ber-ne-ri-Nin. És un crit que cal recuperar, i així ho farem en l'hora dels debats i els homenatges.

> EL FAR

Carles Sanz penja a internet '30 anys de premsa llibertària'

Després d'uns anys de consultar i revisar centenars de publicacions, Carles Sanz ha pogut finalitzar el catàleg sobre "30 anys de premsa llibertària (1976-2005) a l'Estat espanyol". Ara només hi falta l'estudi introductori i algunes dades estadístiques. L'autor demana que si algú troba errors en el catàleg pot fer-li-ho saber.

Ell l'anirà actualitzant amb les aportacions que s'hi facin. El catàleg el podeu trobar a la pàgina web de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes: www.nodo50.org/fella consta d'unes 600 pàgines i espot trobar en format word i en pdf.

Noves eines per al català

Des de fa poc, tenim tres correctors nous de català que alhora són traductors com a mínim de castellà a català, accessibles de forma gratuïta a Internet.

Primer hi ha el que ha tret la Generalitat de Catalunya a la seva pàgina web, amb un màxim de 2.500 paraules per traduir i amb diverses opcions de traduir a l'anglès, el francès, etc.: http://traductor.gencat.cat/text.do

Després, hi ha el que va més ràpid amb l'opció de castellà a caatlà, molt senzill i pràctic. L'opció de català a castellà encara l'estan acabant tot i que també s'hi pot tenir accés. És el de la Universitat Politècnica de València, que pot traduir també pàgines web: http://sishitra.iti.upv.es/

Per acabar, hi ha un corretor de correus electrònics molt útil que en una versio reduïda pero suficient us podeu descarregar a: http://www.maxigramar.com/download_email.php

Dos nous blocs de dues seccions sindicals de la CGT de Sanitat

La blogosfera cegetera va creixent a ritme lent peròcontinuat. Així, la Secció Sindical de CGT s l'Hospital de Sant Pau ha obert el s bloc a l'adreça http://cgtsantpau.blogspot.comi la Secció Sindical de CGT a l'Hospital de la Vall d'Hebron ha obert el seu a l'drèça http://cgt-hospital-vall-hebron.blogspot.com. Els bloc s'han convertit en un eficient sistema d'informació per a tothom, ràpid i efectiu, que en el mon anrcosindicalista continua sent molt poc utilitzat. Én això estem a la cua i això hauria de canviar ja que qui ho prova s'adona que són una eina molt útil.

Memoria del moviment llibertari

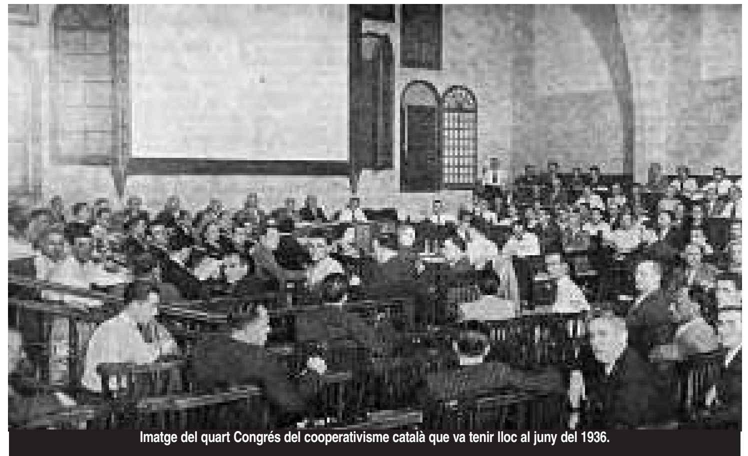
Actes, articles, informacions i comunicats per la recuperaci´de la memòria històrica del moviment libertari. Mireu la pàgina web: www.memorialibertaria.org

Què va passar el 18 de juliol de 1936 amb les cooperatives? Com va rebre el moviment cooperativista el decret de col·lectivitzacions? Les cooperatives van mantenir l'apolicitisme que les caracteritzava? Com van influir les cooperatives en la distribució de queviures a la reraguarda

Fa 70 anys que va esclatar la guerra civil. La memòria oral, les publicacions de l'època, els llibres de Albert Pérez Baró i recents estudis que han sortit al carrer ens permeten endinsar-nos en la història d'aquells dies vitals en el context del moviment cooperativista.

El cooperativisme a l'inici de la guerra civil

Jordi Suñer

Imatge del quart Congrés del cooperativisme català que va tenir lloc al juny del 1936.

Setmanes abans...

Durant el mes de juny de 1936, el cooperativisme català es preparava per al seu IV Congrés. Existia llavors una Federació de Cooperatives, presidida per Miquel Mestre Avinyó. Aquesta entitat publicava un setmanari que es deia "Acción Cooperatista". Aquesta publicació duia 16 anys sortint al carrer i era llegida per milers de famílies. El Congrés, més enllà del debat intern del moviment, serviria per a donar un cop de força donant a conèixer la seva tasca "als propis ulls i als dels estranys que ens guaiten amb indiferència els uns, amb recel, els altres, i no pocs amb atenció, bé sigui per simpatia, bé per mera curiositat." En aquests moments deien ser unes 80.000 famílies que estaven associades al cooperativisme de consum, sanitari, de fluid elèctric o de serveis diversos. Eren 241 cooperatives de consum, moltes d'elles de recent creació (el Masnou, Fuliola, Bellpuig, etc.). En total, al voltant de la Federació, l'any 1935, havien mogut uns 57 milions de pessetes i havien empleat a 1.166 persones.

Una de les grans decisions previstes en aquest Congrés era la de donar un impuls a la idea de crear la Confederació de Cooperatives de Catalunya, que vindria a agrupar, per fi, totes les branques del moviment: consum, treball, agricultura, pesca, etc. D'aquesta manera, la Federació passaria a integrar-se dins aquesta gran Confederació. Cal dir que durant els primers mesos de guerra civil es van accelerar els passos per tal que aquesta fita fos una realitat. Tornant al Congrés, també es posava damunt la taula la necessitat de crear una oficina jurídica, una oficina "tècnica-administrativa" i un almanac de la cooperació on es recollís el moviment econòmic de les cooperatives.

El IV Congrés de les cooperatives

El congrés es va celebrar a finals de mes de juny amb 191 delegats representant a 241 cooperatives (l'Empar de l'Obrer, l'Artesana, Catorze d'Abril, Barceloneta, Cambra del Taxi, Constància Martinenca, Econòmica Ripollenca, Economia Obrera, Flor de Maig, etc.). Malgrat l'eufòria dels congressistes, el president va advertir de les dificultats: malgrat tenir una Llei de cooperatives i malgrat tenir una organització forta "No volen deixar prosperar els nostres organismes de segon grau, i a més d'això tracten d'enfonsar les cooperatives". Quedava molt camí a recórrer per tal d'esdevenir una alternativa al sistema.

Paral·lelament, l'esmentat Miquel Mestre dirigia el Comité Ejecutivo de la Federación de Cooperativas de España. Eren diverses les tasques d'aquesta Federació. Destaquem-ne algunes: l'ajuda a les cooperatives afectades pels fets d'octubre de 1934, la realització d'un pla de propaganda, l'organització d'una Cooperativa Central de Abastecimiento, el seguiment de l'evolució del moviment cooperatiu a l'Estat, les negociacions amb el govern per crear un Consejo Superior de la Cooperación, la preparació d'un congrés de cara l'abril de 1937, l'edició de la revista "El Cooperador", etc.

Faltaven pocs mesos per esclatar la guerra i la Federació Catalana duia a terme un gran esforç de divulgació amb conferències i reunions a arreu de Catalunya (Torregrossa, Belianes, Ibars d'Urgell, Ràdio Associació de Catalunya, etc.). Un dels seus objectius era la unió de les cooperatives, començant per les d'un mateix municipi. Així, es feien gestions i es celebraven les unions com les de Badalona o Torredembarra.

La vivesa de les cooperatives quedava àmpliament demostrada amb la multitud d'actes culturals i lúdics. Posem alguns exemples: classes d'esperanto a la Cooperativa La Fraternitat, festa anual de la cooperació (Sants, Puigreig, Montgat, Manlleu, Canet, Cornellà, Sant Hipòlit de Voltregà, Poble Nou, Sallent, Mataró, Vic ...), cicle de conferències a l'Andreuenca, projecte de Colònies Infantils Cooperatives a Sant Iscle de Vilalta, etc. Hi havia cooperatives sectorials de tot tipus que es movien al voltant de la Federació: Farmàcia Cooperativa al barri de Sant Andreu, Fàbrica de Sabó Productes Coop, Unió de Cooperatives Fabricació Pasta Sopa, etc.

Anhels de pau

S'apropava el 18 de juliol i de manera premonitòria el secretari i el president de la Federación de Cooperativas d'España signaven el manifest de la XIV Jornada Cooperativa Internacional fent una crida a la pau mundial: "Fervientes y sinceros son los anhelos de paz del Movimiento Cooperatista Internacional encarnado en la Alianza." Per la Federación "Los medios de conseguir una paz firme y duradera entre los pueblos son los de sustituir una organización económica basada únicamente en el provecho individual por otra basada en el interés del conjunto de la comunidad trabajadora". Tota una declaració de principis molt lligada al pensament polític de Miquel Mestre, expressat monogràficament mesos abans en un acte públic a L'Andreuenca.

En els tres primers butlletins d'"Acción Cooperatista" del mes de juliol (dies 3, 10 i 17) no consta cap altra referència a la situació prebèl·lica que es viu al carrer. Les seves pàgines s'omplen de notícies d'actes de propaganda, balanços i valoracions del Congrés, notícies variades i anuncis de cooperatives agrícoles, cases barates, de construcció, de xocolata, etc. De fet, hi ha un esforç evident per no polititzar el moviment. Les actes de les juntes directives de grans cooperatives catalanes del mes de juliol tampoc fan esment de l'alçament.1 En el quart número del mes d'"Acción Cooperatista", però, i amb una setmana de retard, apareix en portada el clarivident titular "El pueblo que habló en las urnas ha tenido que confirmar por las armas su victoria". A l'editorial expliquen la necessitat de mullar-se: "Ciertamente que nuestro movimiento no es una organización política ni sindical, y por lo tanto, no dispone del control de sus afiliados para tomar parte activa y directa en la mobilización de las milicias ciudadanas. (...) Pero si la organización cooperatista no es la llamada a tomar parte en la dirección del movimiento del pueblo contra el monstruoso ataque del fascismo, no podría en modo alguno mantener una pasividad que fuera incalificable". En plena dicotomia entre militars/empresaris i proletariat, el cooperativisme aposta clarament pels segons. El motiu és ben senzill, la seva base social prové de les classes populars. En definitiva, el moviment cooperativista no podia liderar el moviment bèl·lic contra el feixisme però li era impossible desentendre's. Calia, doncs, lluitar amb el conjunt de forces polítiques i sindicals que li eren afins i que, a més, omplien el gruix de les seves llistes de socis.

A l'instant, les cooperatives es van convertir en centres d'aprovisionament de les milícies i dels atletes arribats a l'Olimpíada Popular. Els forns no van tancar per

poder proveir als dos grups d'homes i dones. Els productes de primera necessitat quasi es van esgotar. Malgrat tot, passades les primeres hores de conflicte, el seu paper en el nou context no estava clar. Es crea un Comitè central de proveïments format per representacions de sindicats i partits. Aquest Comitè no podia prescindir, però, de la Federació de Cooperatives, ja que aquesta controlava una part considerable dels proveïments a Catalunya. Ràpidament els dos organismes es van reunir i es va crear una subcomissió per ajudar, informar i fer tasques de control i distribució.

Cooperant per acabar amb l'alçament

Pels cooperadors esclafar el feixisme era un acte pacifista. La barbàrie, la cara destapada del capitalisme i la violència era representada pel cop d'estat militar. Col·laborar a fer efectiva una bona distribució d'aliments a la reraguarda era la millor manera de treballar contra el caos. A més, entre els treballadors que van agafar les armes per a reduir els militars atrinxerats a les casernes hi havia membres de diferents cooperatives. Molts dels seus socis van morir als carrers durant les primeres hores del conflicte armat. Era impossible, doncs, que els esdeveniments no afectessin a la vida diària de les cooperatives. És per això que, en un primer moment, moltes activitats federatives i dels seus associats, programades amb anterioritat al 18 de juliol, es van suspendre.

El 29 de juliol el conseller d'economia Lluís Prunés i el President de la Generalitat de Catalunya van signar el decret sobre les cooperatives. En aquest decret s'especificava que l'administració passava a controlar totes les cooperatives a través del Consell Superior de la Cooperació. Malgrat això i el debat que provocà en el si del moviment, la Federació va acceptar el decret perquè els interventors havien de ser triats entre els socis i no pas entre persones alienes a les entitats. Entre línies, però, es pot llegir el recel amb què es miraven la nova situació legal. No els agrada ser controlats per ningú però admetien públicament que, de moment, no hi havia perill per a les cooperatives. Calia, tanmateix, que les entitats complissin al peu de la lletra les disposicions que dictessin els organismes superiors. La situació, doncs, no era del tot còmoda com s'hagués pogut preveure.

Malgrat tot, els cooperativistes pensaven que tot tornaria a la normalitat ben aviat. És el sentit de frases com la que publicaven el 7 d'agost: "La rebel·lió militar que esclatà a la nostra ciutat el dia 19 del passat i que segueix resistint encara a alguns indrets d'Espanya". Poc es devien pensar que aquesta resistència que encara hi havia en algun racó de l'Estat duraria 3 anys i que s'arribaria a imposar amb una força i una crueltat indescriptible. Del que si se n'adonaren ràpidament era que, amb el cop militar, el canvi de règim a la reraguarda era possible. Diversos articles analitzen llavors la necessitat de posar en pràctica de manera completa tota la teoria cooperativista. Però "hom ha pogut palesar de seguida els inconvenients que es plantejaven motivats per la indisciplina d'algunes organitzacions i propis també d'una revolució del tipus i de l'envergadura de la que estem vivint." És a dir, hi ha un canvi en l'organització de l'economia, les cooperatives hi tenen molt a dir i però les dificultats seran grans per la diversitat de criteris i pel caos a la reraguarda.

Incertesa a la reraguarda

Ben aviat, una de les principals dificultats a la zona republicana va ser l'abastiment d'aliments bàsics. Aquí les cooperatives van assumir el seu paper i van demostrar la seva notable experiència. Es van crear moltes cooperatives, fins i tot impulsades pels sindicats CNT i UGT, i es van unificar totes les d'un mateix municipi allà on es va poder (Barcelona, Igualada, Terrassa, Mataró, Vilassar de Dalt, etc.). Amb aquestes unificacions s'aconseguia una millor coordinació i eficiència. Malgrat tot, algunes unificacions es feien a contracor i donaven més problemes que solucions.

Però a banda de l'abastiment, un altre problema va ser el marc legislatiu en què es van haver de moure. El Decret de Col·lectivitzacions, que es va publicar el 24 d'octubre de 1936, no va ser vist amb bons ulls pel moviment cooperatiu. Hi va haver sectors de la CNT que van qüestionar el paper de les cooperatives. Per a defensar-se va caldre un gran esforç propagandístic, una demostració d'eficiència en el dia a dia i un reconeixement institucional aconseguint una representació directa al Consell d'Economia.

Però això ja són històries per a un altre escrit.

*(**1**) Veieu els casos de la Cooperativa Obrera Tarraconense (Agustí Gutiérrez, 2005) o de la Societat Agrícola de Valls (Antoni Gavaldà, 1989).*

Els Voluntaris per la Llengua

Agnès Toda i Bonet, APELLC
apellc@tinet.cat

Va ser el 1995 quan Jordi Pujol Nadal, a la Universitat Autònoma de Barcelona, va tenir la idea de fer parelles amb l'objectiu que catalans i futurs catalanoparlants compartissin converses, per tal d'aconseguir que aquests últims poguessin practicar la llengua catalana que pretenien acabar parlant i que, desgraciadament, sovint els era difícil de posar en pràctica perquè habitualment -tant per una part com per l'altra- es recorre a una llengua franca que no és la catalana, generalment el castellà.

Aquest és el projecte dels Voluntaris per la Llengua: el de promoure l'ús de la llengua catalana, per tal d'aconseguir integrar realment tot aquell gruix de gent que arriba a casa nostra i, a més, poder entrar en contacte de manera directa uns i altres, per adonar-nos que tots som igual, que tots som persones i tots mereixem ser tractats amb respecte i educació.

Els Voluntaris per la Llengua, de mica en mica, des d'aquell 1995, han anat agafant més força, gràcies al Consorci per a la Normalització Lingüística, que va trobar la idea molt engrescadora i se la va fer seva, i gràcies a la Secretaria de Política Lingüística, que és qui ara pretén, fins i tot, aconseguir que la iniciativa encara vagi més enllà, que tothom conegui la proposta i que ningú que

hi vulgui participar es quedi a fora, sempre és clar, que en compleixi els requisits indispensables: tenir un mínim de coneixement de català, element indispensable perquè no es pretén pas que el voluntari faci de professor particular.

És a partir d'aquí, a partir de la voluntat de la Secretaria de Política Lingüística de donar una nova empenta a aquest projecte, que l'Associació de Professionals i Estudiosos en Llengua i Literatura Catalanes (APELLC) s'ha sumat aquest curs (2006-2007) a la proposta i també promou els Voluntaris per la llengua perquè s'ha adonat de la validesa de la idea i de la necessitat de posar-la en pràctica, en aquests temps que corren.

L'APELLC, que va néixer el 2002 al Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili, ara pretén amb aquesta nova proposta també introduir-se en l'àmbit de promoció lingüística.

Així, doncs, tota la gent que s'animi i vulgui participar activament en aquesta iniciativa només cal que es posi en contacte amb l'APELLC a: apellc@tinet.cat, llavors ja se'ls facilitarà la fitxa que cal que omplin per tal de tenir-los en compte per formar noves parelles.

La filosofia de la iniciativa és senzilla: hi ha dos perfils; un és el voluntari, o sigui, el catalanoparlant, que es presta a compartir una hora a la setmana amb algú altre que no domini tant la llengua catalana, amb l'objectiu de fer que aquesta persona parli en català, com a mínim en aquesta hora, i així vagi aconseguint més habilitat i facilitat a l'hora de parlar en català; l'altre és l'aprenent, la persona que no domina el català però que li agradaria poder-ho aconseguir, a la qual se li ofereix la possibilitat de practicar-lo. El temps de durada del projecte és d'una hora setmanal durant 10 setmanes. Els voluntaris i els aprenents poden quedar on vulguin i quan vulguin, tot i que una bona idea és canviar de lloc de trobada, ja que així es poden practicar noves converses que responguin a noves realitats quotidianes, i, evidentment, si en alguna setmana no poden quedar no passa res, aquesta hora es pot recuperar quan vagi bé. A més, tot i que generalment la conversa ja es desenvolupa per ella sola, s'ofereix material a les parelles lingüístiques per tal de facilitar els temes de conversa.

La proposta és la d'adquirir una llengua en companyia.

> CONTRA-HISTÒRIA

Espai en blanc

Joan Zambrana

En aquesta moments, marcats per una certa paràlisi en la crítica teòrica/pràctica al voltant del capitalisme, és d'agrair l'emergència de noves experimentacions que ens facin sortir tant de l'ensopiment com de la repetició anacrònica d'alguns tics que tenen/tenim aquells que voldríem canviar el món.

Un exemple del que vull ressaltar és el que està al voltant del col·lectiu Espai en Blanc (www.espaienblanc.net), que és així com es defineix aquest projecte que va néixer a Barcelona al 2002 amb el objectiu, com dirien ells, "de fer una altra vegada apassionant el pensament".

Però de quin pensament parlem? De les diverses publicacions i actes, com van ser les Jornades sobre l´Estat-Guerra (setembre 2002), passant per la contribució bàsica al dossier de "Programas de subversión" ("Archipielago", 53), fins a l'"Informe Barcelona 2004: el fascismo postmoderno" (Ed. Bellaterra 2004), ens trobem amb un pensament gens adormit i que està buscant crear espurnes de resistència i de intel·ligència crítica col·lectiva.

Ara fa poc han tret una revista que sota el títol "Vida y política - Materiales para la subversión de la vida" (Bellaterra, 2006)" agrupa diverses intervencions d'alguns dels seus membres i amics, i que van servir per fer unes jornades a la Universitat de Barcelona sota el títol de "Vida i política" al desembre del 2006.

Algunes de les idees que es reflecteixen en el pròleg de la revista ens donen una idea de per a on van o volen anar aquest companys:

"Apassionant (en relació al pensament) vol dir que ens hi va la vida i això passa quan el pensament es fa col·lectiu, afecta la nostra pròpia manera de viure i s´alça com un desafiament a les obvietats en què s´estableix la nostra realitat..." "La democràcia-mercat i la seva representació mediàtica han separat la vida i la política: res de viu queda a la política i res de polític es respira a la vida..." "La crítica té avui com a principal desafiament combatre la privatització de l'existència. En el món global, no sols els béns i la terra sinó també la mateixa existència humana ha estat privatizada..."

Bé, podria seguir..., però crec que ni amb quaranta columnes com aquesta sintetitzaria un pensament tan fresc, crític, complex i "en construcció". Les seves intervencions teòrico-pràctiques estant servint per renovar el pensament antagonista. Una de les dificultats que tenen/tenim els moviments antagonistes en l'actualitat és que en bona mida utilitzem una crítica teòrica que en molts de casos prové del segle XIX i principis del segle XX, així com d'antigues picabaralles residuals en la receca d'una "teoria/pràctica" correcta (?).

Ja estem al segle XXI, el "monstre" es fa cada dia més gran i la "princesa" segueix tan desvalguda com sempre... Necessitem altres contes i també altres protagonistes...

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Malgrat la columna i el títol, avui no toca encara parlar-ne, però ben aviat ho faré

Joni

Aquesta primera setmana no me n'he sortit, ja que quan vénen maldades vénen maldades. Em feia molta il·lusió, ja que fa més de quinze anys que no escric, bé, que no escric no, fa més de quinze anys que no faig públic el que escric, que és ben diferent... I ara finalment ho far cada mes.

Quan fa tres setmanes els companys de la revista "Catalunya" de la Condeferació General del Treball de Catalunya, aquesta que teniu a les mans i esteu llegint, em van propossar encarregar-me d'una columna musical per a la publicació, vaig acceptar el repte sabent que no seria gens fàcil, però el que mai no hauria arribat a pensar és que gairebé no arribaria a temps ni al primer lliurament...

Com deia, avui no toca, no toca parlar de música perquè per a mi la música és quelcom positiu, o almenys que intento utilitzar positivament en la meva vida, i aquesta setmana no n'estic gaire positiu...

M'hauré de posar el "Punk in Drublic" de NoFx, el "Machine gun etiquette" de Damned o qualsevol dels discos de Fermin Muguruza que són els que m'animen quan fa falta, els que m'ajuden a suportar entrebancs i a tirar endavant en els moment difícils...

La música ja ho té això, quan la sents profundament forma part del teu interior, dels mateixos sentiments, hi ha cançons que et transporten en el temps, altres en l'espai, altres t'aixequen l'ànima i d'altres et fan plorar, i només et passa a tu. Sempre he donat per fet que a tothom li passa, cadascú amb les seves cançons, és clar, però realment amb els anys me n'he adonat que poques coses es poden donar per fetes i que aquí precisament hi ha la riquessa de la vida que ens ha tocat viure.

De la mateixa forma, estic ben segur que hi ha música, cançons, que si les escoltes molt t'enfonsen, però d'aquestes no en puc parlar gaire, ja que, com és normal, intento no escoltar-les, i és que, la veritat, no hi vaig gaire a la moda...

A sobre, i ja el que em faltava per acabar la setmana, m'haig de dedicar a comptar lletres i espais del que escric, ja que la proposició dels companys d'aquesta publicació que tens a les mans implica uns mínims i uns màxims, i, ara mateix, me m'acabo d'adonar del que vol dir sobre la taula els ditxosos dos mil i escig caracters, que m'estan forçant a aguantar els dits sobre el maleït ordinador i no dexar-me anar per no passar-me.

El mes vinent parlo de música, o d'alguna cosa que hi tingui relació, hi podeu comptar.
Salut.

DESPRÉS DE SIS ANYS FENT POSSIBLE UN PERIODISME INDEPENDENT I DE CRÍTICA AMB AL REALITAT QUE ENS ENVOLTA

Contrastant plega

Miquel Almirall, Albert Berrio i Vicent Conca, de Contrastant
(www.contrastant.net)

Els membres de Contrastant hem decidit que, des de l'11 de febrer de 2007 -el dia que feia sis anys que vam inaugurar la pàgina d'Internet-, no renovarem periòdicament el web, si bé de manera excepcional podem penjar algun article, bàsicament algun recompte de manifestacions. La raó fonamental per la qual hem pres la decisió de plegar és que no tenim prou temps per fer una recerca i una anàlisi sistemàtiques ni per generar noves idees que permetin millorar la qualitat dels nostres escrits i renovar el nostre discurs. La feina d'analitzar el discurs implica la lectura de noves (i velles) aportacions teòriques en diverses disciplines (fonamentalment anàlisi del discurs, lingüística i sociologia) i en les circumstàncies actuals no podem dedicar-hi les hores que caldria.

Fa temps que hem arribat a un atzucac, ja que les nostres obligacions professionals i familiars ens impedeixen que ens dediquem com caldria al web. La solució per continuar tirant endavant el nostre projecte passa per la professionalització de la nostra feina, cosa impossible d'aconseguir a hores d'ara. Per tant, no es donen les condicions objectives que ens permetrien continuar la feina amb regularitat. En la nostra societat el temps es compra, és a dir, val diners. Com que no en tenim ni en tindrem, és millor deixar-ho en un moment més o menys dolç -el 2006 ha estat l'any que la pàgina principal ha tingut més visites, 57.097 (40.442 el 2003, l'any que n'havíem tingudes més).

Contrastant va néixer amb l'objectiu d'oferir una lectura crítica dels mèdia i desvelar alguns discursos que es vehiculen a través dels mitjans de comunicació i que els mateixos mitjans ajuden a crear. Concretament, a la secció del web anomenada "Vés en compte" ens vam proposar analitzar la manera com els mitjans de comunicació aborden determinades realitats conflictives i posar en evidència la manca de rigor crític dels mèdia, la dependència de les fonts oficials i la seva subordinació als interessos dels grups empresarials als quals pertanyen. A les seccions anomenades "Los nacionales" i "Los regionales" hem volgut mostrar de quina manera els mèdia intervenen en la creació, la recreació i la propagació del nacionalisme banal espanyol, que atorga a tot allò que passa als Països Catalans la condició de fenomen regional inintel·ligible fora del marc de referència espanyol. Finalment, a la secció "Llengües" hem analitzat els discursos sobre la llengua, especialment els que es vehiculen a través dels mitjans de comunicació, des de la perspectiva de la sociolingüística del conflicte d'arrel araciliana.

Tota la fenia que hem fet no hauria estat possible sense l'ajut i la col·laboració de moltes persones que volem recordar ara i aquí i a les quals volem donar les gràcies:

- Tota la gent que ens ha ajudat a comptar manifestacions i actes massius (principalment, la Feria de Abril de 2002 i la manifestació del 15 de febrer de 2003). Les manifestacions i concentracions de masses més importants que hem comptat no les hauríem pogut cobrir sense aquest ajut totalment desinteressat.
- Vicent Partal, que va confiar des d'un primer moment en nosaltres. Volem agrair-li que el desembre de 2000, en un moment polític molt arriscat, ens donés suport. En aquell moment no ens coneixia gaire gent ja que tan sols havíem escrit dos articles que havíem fet arribar a periodistes i professors universitaris (bàsicament de les facultats de Ciències de la Informació, Història i Sociologia). En aquells articles criticàvem la manera de fer dels periodistes a l'hora d'informar de les manifestacions (en concret, de les manifestacions contra ETA que es van celebrar a Barcelona aquella tardor). També volem agrair a Vicent Partal que respongués afirmativament a la petició d'allotjar el nostre web a Vilaweb i que, a més a més, ens oferís que ho féssim gratuïtament. Sense el seu ajut, l'existència de www.contrastant.net hauria estat molt més difícil i, sens dubte, hauria tingut menys ressò. També volem agrair a Martí Crespo, el nostre contacte habitual amb Vilaweb, l'amabilitat que ha tingut amb nosaltres, l'interès que sempre ha manifestat per la nostra feina, la difusió que n'ha donat i la paciència que ha tingut.
- Antoni Batista, que ens va ensenyar que era possible fer una anàlisi acurada dels conflictes polítics (en el seu cas, del conflicte basc). La seva tesina ens va permetre veure que podíem aplicar els nostres coneixements lingüístics, sociolingüístics i sociològics a l'anàlisi del discurs mediàtic (principalment la premsa per raons pràctiques).
- Xavier Sánchez, que va començar el projecte amb nosaltres i que va posar en marxa el web.
- Alejandra Ferrer, que va treballar desinteressadament en el disseny del web actual.
- Albert Martín, que va treballar en una secció on es proposava un llibre d'estil.
- Un matemàtic i un físic, els noms dels quals no tenim perquè el 19 de febrer de 2006 (l'endemà de la manifestació sobiranista a Barcelona) un virus ens va eliminar tot el correu. Aquestes dues persones ens van ajudar a afinar el recompte de manifestants en proposar-nos que apliquéssim una fórmula de propagació d'errors al resultat que obteníem en multiplicar les diferents àrees i les diferents densitats.
- La gent que ha confiat en nosaltres i ens ha enviat articles perquè els publiquem.
- Els opinadors i les opinadores dels mitjans de comunicació que han parlat de la nostra feina. En concret, volem mostrar el nostre agraïment a Isabel-Clara Simó, que va ser la primera persona que va parlar de Contrastant.
- Els professionals del periodisme que s'han fet ressò de la nostra feina i que ens han utilitzat com a font fiable. En aquest sentit, hem de donar les gràcies a Luis Benvenuty, periodista de La Vanguardia, que es va fer ressò del recompte de la Feria de Abril de 2002. Un article i una entrevista al diari barceloní van suposar, sens dubte, un salt endavant en el coneixement públic de la nostra feina. També volem donar les gràcies als periodistes que ens han fet entrevistes en diversos mitjans (premsa, ràdio i televisió) ja que ens han permès arribar a gent que no ens coneixia.
- Els webs que han penjat articles nostres i que, per tant, han difós la nostra feina.
- Els webs que han posat un enllaç cap al nostre. Aquest reconeixement a la feina que hem fet ens ha permès que gent que llegien altres webs i que no ens coneixien s'assabentessin que existíem.
- La gent que ens ha suggerit temes. En la mesura que ens ha estat possible hem intentat de complaure-la.
- La gent que ens ha animat a continuar amb el projecte. En especial, en moments difícils.
- La gent que ens ha criticat. Algunes crítiques ens han permès replantejar-nos mètodes, anàlisis i interpretacions. I ens han permès de mantenir la cura i la precisió a l'hora d'escriure els articles.

Per acabar, només resta donar les gràcies als nostres lectors i a les nostres lectores. Quan vam decidir de crear el web l'objectiu era tenir deu visites diàries. Certament, el nombre de visites ha superat amb escreix les expectatives. És evident que saber que érem llegits ens ha encoratjat per continuar llegint, analitzant i escrivint. D'altra banda, com explica sovint Noam Chomsky, els lectors i les lectores ens han fet sentir membres d'un col·lectiu més gran, la qual cosa ens ha permès compartir la idea que, tal com diu l'eslògan, un altre món és possible. I també hem compartit la idea que una altra mena de periodisme és possible.

Llibres

“De l’Esperança al desencís. La transició als Països Catalans”

DIVERSOS AUTORS
Edicions el Jonc

Pau Juvillà

L’editorial lleidatana el Jonc ens ofereix regularment llibres força interessants sobre aspectes de la política dels Països Catalans. Aquest cop es tracta d’una obra que sorgeix a partir d’unes jornades organitzades pel Sindicat d’Estudiants dels Països Catalans (SEPC) a la Universitat de Lleida en les que es van analitzar des d’una òptica crítica els diversos elements que configuraren el procés de transició franquista a l’actual democràcia parlamentària.

El llibre és un recull de textos de diversos autors com els professors d’història de la UdL, Antonieta Jarné i Manel Lladonosa, politòlegs com Fermí Roviralta o històrics militants de l’independentisme rupturista com Josep Guia o Carles Sastre que aporten nous punts de vista i elements d’anàlisi per entendre el que succeí en el període comprés entre els darrers anys del franquisme fins a la victòria socialista de 1982.

Sota el títol prou explícit del llibre “De l’esperança al desencís”, els diversos autors van desgranant els pactes, renúncies i traïcions que donaren lloc a l’anomenada transició, una transacció que va fer possible que les estructures bàsiques i fonamentals de l’estat franquista es mantinguessin intactes i que els governadors civils, alcaldes i resta d’autoritats franquistes ocupessin, en la nova i exemplar democràcia, alts càrrecs polítics.

Una transició que es utilitzada com a exemple arreu del món per part de les classes dominants i del capitalisme de com realitzar un canvi polític sense canviar cap part del sistema econòmic, social i finalment també polític, dit d’una altra manera, com canviar-ho tot per no canviar res.

En definitiva, un bon llibre amb visions força diverses on potser es troba a faltar una aportació des del punt de vista llibertari del que fou la transició.

Llibret del Certamen de Literatura Antiautoritària

Malde Cap
(http://www.maldecap.org)

Ha sortit el llbret del primer certamen de literatura antiautoritària organitzat pel Sindicat d’Activitats Diverses de la CNT d’Alacant i la distribuïdora MaldeCap.

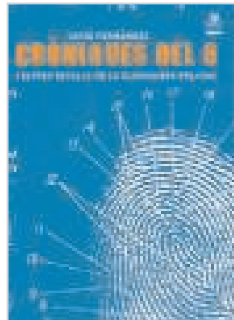
El llibret consta de 46 pàgines en format A5 amb portada en cartolina a color, i el seu preu és de 3 euros.

Amb aquest certamen es va pretendre animar a escriure poesia i prosa de temàtica no autoritària. L’acceptació del certamen ha estat molt bona i es van rebre moltes aportacions. D’errors d’organització n’hi ha hagut bastants, però bé, de tot se n’aprèn i la pròxima segur que es milloraran els aspectes que van fallar (falta de propaganda, terminis que es van fer eterns...).

Els beneficis que puguin sorgir de la venda dels llibrets aniran destinats a la distribuïdora MaldeCap per continuar l’edició i distribució fora de los cercles comercials, i a l’autogesitió del Sindicato d’Activitats Diverses de la CNT d’Alacant.

“Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial”

DAVID FERNÁNDEZ
Virus Editorial

Jordi Martí Font

El David Fernández de Gràcia, el David de La Torna, ha publicat amb Virus Editorial un llibre imprescindible de llegir: “Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial”. El llibre esbudella el grup del 6 de la Policia Nacional que té com a missió, des de fa deu anys, desfer el teixit anticapitalista principatí des del quart pis del seu cau a la Comissaria de Via Laietana de Barcelona. Setanta agents, o molts més, dedicats dia i nit a infiltrar-se en les nostres organitzacions, prendre’n nota, filmar-nos, recopilar papers, reprimir-nos i intentar sembrar zitzània. I qu dic “les nostres” vull dir tot allò que hi ha més enllà del Parlament de Catalunya: anarquistes, independentistes, oenagés, anticapitalistes, okupes i, evidentment, la CGT; qui cregui que a casa nostra no hi tenim un o més d’un dels policies del 6, que es llegeixi el llibre i entendrà per què ho dic.

El David hi explica qui, quan, com, què i per què d’aquest grup policial i de les seves intervencions contra els moviments socials, tot en petits fragments narratius a voltes descriptius, a voltes poètics, a voltes reflexius, sovint emocionants i sempre interessants.

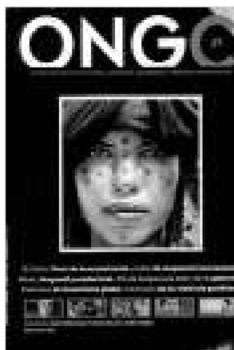
Però, sincerament, si aquest llibre fos només això l’hagues llegit i prou. A banda de llegir-lo, m’ha fet pensar, recordar, fer balanç i entendre, un cop més, que anem bé, que anem molt bé i tenim la capacitat d’anar-hi més. Als moviments socials transformadors em refereixo, més enllà dels partits o de qualsevol altra estructura reforçadora del poder.

Ens calen llibres valents com aquest, que ens dóna la paraula i ens fa visibles enmig del món de la lletra impresa literària. Si no ho fem, ens esborraran ara o adés i això no els ho hem de posar gens fàcil. “Cròniques” és alhora un llibre àgil i ben escrit, que conté propostes i que ens indica camins que han estat exitosos i que jo crec que cal continuar experimentant, sobretot aquest de la infectació, que de fa deu anys ens va fer sortir del clot i que a la llarga ens pot portar a transformar la realitat; almenys, com diu el David, la nostra personal. Però al cap i a la fi, què és la història general sinó la suma de totes les nostres personals? Què és la transformció social sinó la transformació de totes les nostres forces, de les nostres maneres de ser?

Revistes

LA REVISTA DE LES REVISTES
Anuari de l'espai català de comunicació, editat per l'APPC, Més informacio a www.lesresvistes.com / appec@appec.net

ONGC
Revista de pensament polític, solidaritat i cooperació, editada per Igman Acció Solidària, Fonollar 14, 08003 Barcelona, ongc@igman.cat

LA ROSA DELS VENTS
Publicació de debat llibertari als Països Catalans, CSA Can Vies, Jocs Florals 42, 08014 Barcelona, rosadelsvents@gmail.com

MALES HERBES
Butlletí de la secció sindical de la CGT a Parcs i Jardins de Barcelona, www.malesherbes.org / malesherves@hotmail.com

> IMATGES QUE PARLEN

La comuna, segons Peter Watkins

Josep Estivill

Peter Watkins és, molt probablement, un dels directors amb més films rigorosos, crítics, antisistema, etc., però també un dels més desconeguts, fins i tot, en els circuits del cinema alternatiu. És el famós autor, per exemple, de “El joc de la guerra” ("The War Game", 1967), on teoritzava sobre unes possibles hostilitats entre la Xina i Anglaterra que acabaven amb el llançament d'una bomba atòmica a la ciutat de Kent. El que es mostrava amb tota cruesa era la vida horrible que esperava als supervivents enmig dels efectes de la radiació.

La filmografia de Watkins incideix en la denúncia contra l'exèrcit i les guerres, els mitjans de comunicació, etc. i sovint es fa a partir de la deconstrucció del coneixement històric per tal de mostrar els mecanismes ideològics que presenten determinats fets històrics des del punt de vista de les classes dominants mentre se n'oblida alguns altres que tenen veritable caràcter revolucionari.

Aquesta deconstrucció es percep clarament en la seva darrera gran producció al voltant dels fets de la Comuna de París de 1871.

Aquesta revolta es va produir arran d'una llarga fam motivada per la guerra entre França i Prússia en la qual els rics, com sempre, defensaven els seus interessos mentre la classe treballadora patia unes miserables condicions de vida.

"La Commune" (1999) és un film de molt llarga durada i rodat amb actors no professionals a partir de reunions assembleàries mantingudes amb el director de les quals sortia una manera d'entendre el fets del passat. No es tractava de recrear la història sinó d'entendre-la, de donar-li un sentit, d'aprofundir en les dinàmiques socials i polítiques que expliquen els esdeveniments, tal manera com si fóssim nosaltres mateixos els que hi estiguéssim involucrats. Watkins assumeix aquest repte, en el cas concret de “La Comuna”, a partir de la presència en l'argument de dues cadenes de televisió que són les que retrasmeten la revolució; l'una és la cadena del treballadors lliures i l'altra, la del govern a l'exili. Finalment, assistim als fets de la història amb la mateixa naturalitat com si estiguessin succeint avui mateix. Watkins presenta una manera nova d'entendre la història, propera i immediata, que ens força a entendre el perquè de les conductes socials i els comportaments revolucionaris; d'aquesta manera, la història deixa de ser un llibre tancat i esdevé una autèntica font d'inspiració per al present.

DAVID FERNÁNDEZ, MEMBRE DE LA TORNA I AUTOR DE "CRÒNIQUES DEL 6"

'Amb els temps que corren, la repressió ho vol saber tot'

"L'objectiu fonamental de la repressió ha estat disciplinar-nos i castigar-nos"

> LA FRASE...

"A partir d'aquí, tot continua sent possible".

"Es fa una contrainformació social de resistència, que no resistencialista, deixant enrere l'etapa necessària de propaganda i difusió".

Text: Josep Llunas i Pujals

David Fernández ha publicat "Històriesdel Sis", un llibre bàsic per conèixer com ens controlen, com ens dissolen i com els moviments ens organitzem des de fa deu anys contra el seu poder. Podeu llegir-ne la ressenya a l'apartat de llibres.

-Els infiltrats de què parles en el teu llibre tenen nom i cognoms i número de placa, els que no hi surten continuen en actiu? A on es troben?

-El darrer cas conegut és en el si de la Corriente Sindical de Izquierdas d'Astúries, amb una infiltració d'impacte català també. Era un 'suposat' sindicalista que va participar de la batussa policial a la manifestació contra el Banc Mundial del juny del 2001, amb policies fent d'incontrolats amb mocadors independentistes i barres de coure il·legal. Els altres –de tots els cossos policials- paren per on paren sempre: intentant penetrar en el si dels moviments; aproximant-se pels entorns; furetejant fins el setè somni. Tot ensinistrat a les seves acadèmies, planificat pels comandaments de torn i finançat amb els nostres calers. En tot cas, sabem de vuit casos d'infiltració en els darrers 10 anys. Però la infiltració és, únicament una mostra més del ventall i l'inacabable repertori repressiu del que disposa l'Estat.

-La policia ens llegeix, ens punxa els telèfons, intervé els correus... amb quina intenció?

-Genèticament, i amb els temps corren, la repressió ho vol saber tot. A vegades és complicat entendre les dinàmiques en directe i és, amb el temps, que comences a quadrar les coses. En aquests darrers 10 anys, l'objectiu fonamental ha estat disciplinar-nos i castigar-nos i, per l'altra, certificant la natura política de més de 2.000 detencions, intentar que l'espai dissident no creixés. Marcatge, setge i màxim aïllament social a base de criminalitzacions en cadena. L'altre també és la por: que esmorzem por, dinem por i sopem por. La contralliçó de la nostra contrahistòria és que, tot i una factura elevadíssima –social, sanitària i econòmica-, aquí es segueix lluitant dia rere dia.

-Setanta policies dedicats a desmuntar els moviments socials a Barcelona durant deu anys sembla una gran exageració, a qui serveixen i qui ens té tanta por?

-Serveixen als interessos funcionals dels sistema per a que l'oasi no s'alteri i tot segueixi intacte. El 6 ha demostrat que ens tenen una autèntica obsessió malaltissa. Per més enllà, el 6 no és cap mite, és un grup policial que que el Poder els ha concedit totes les eines de que disposen –incloses les alegals i il·legals permeses o encobertes- per alterar. Els que tenen por de perdre privilegis són molts, però els que han legislat lleis de regressió, els que miren a un altra banda i els que impulsen les dinàmiques coercitives i autoritàries són els polítics. És a dir, la responsabilitat de la deriva autoritària i maccartista és netament política. Això també és una constatació col·lectiva: la proposta de 'desallotjament express" que és com una pena de mort pel moviment d'okupacions és una proposta política del senyor Hereu. Això ja ho va dir Brecht: "Als qui en ataquen al carrer se'ls veuen les mans, però els qui ens ataquen de debò les oculten."

-"Cròniques del 6" és un llibre fet des dels moviments socials per un periodista. Com veus el periodisme dels moviments?

-El veig imprescindible, vital i nuclear. Es fa una contrainformació social de resistència, que no resistencialista, deixant enrere l'etapa necessària de propaganda i difusió. De pamflet. Creixent hem fet molts esforços i ens en hem sortit a base d'uns esforços militants impagables. És cert que no es fa el que voldríem: però perquè el tsunami mediàtic és tan feréstec que l'urgent no deixa pas a l'important. Però fent el que fem la premsa alternativa ha recuperat, paradoxalment i quan es donava per perdut, el periodisme de carrer, la informació al peu de canó, el més necessari periodisme d'investigació. Diem les coses tal com són i afegint amb tota sinceritat com les voldríem, donant veu als que s'hi deixen la pell i les hores lluitant. I ho fem amb uns recursos molt limitats al costat de la voràgine de les grans corporacions. En els pendents queda amplificar i multiplicar les veus i trencar aïllaments.

-L'empresonament de Núria Pòrtulas suposa una ampliació de la repressió o es troba en la mateixa lògica il·lògica policial?

-L'empresonament de la Núria concentra el pitjor de l'excepcionalitat penal, processal i penitenciària: legislació antiterrorista, tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional i dispersió penitenciària. Tot per cortesia dels Mossos comandants per Joan Saura. L'única justificació és la sòrdida guerra a la dissidència instal·lada arreu, en aquest cas en el sí dels Mossos d'Esquadra. El cas Pòrtulas és profundament maccartista, els informes de l'Àrea d'Informació Interior dels Mossos són antològicament esperpèntics i caldrà demanar depuració de responsabilitats. El millor està sent la resposta social i la reacció a Girona. És a dir, és la mateixa lògica de sempre amb el suposat canvi que el Departament d'Interior està gestionat ara per ICV. La gestió d'aquesta lògica sí que ha canviat però: màxim silenciament dels episodis repressius, desallotjaments de "bon rotllo"...

-"Cròniques" també serveix per fer-nos una idea del que ha passat en els darrers deu anys a Catalunya. Com valores aquest període?

-Que malgrat tot seguim aquí. Milers de persones i centenars de projectes han crescut sota pràctiques emancipadores. S'han consolidat desenes de nuclis de rebel·lia i desobediència arreu del territori. Les transformacions més radicals i valuoses són les que ens han canviat a nosaltres mateixos i a les nostres vides quotidianes. En la vida i en la lluita. Tenint això tenim el més preuat i important. I a partir d'aquí tot continua sent possible.

-Quin és el futur?

-Ara el futur immediat és alliberar la Núria. I després, quan surti, seguir dient no i seguir aguantant el tipus. Que és el que venen fent milers de persones a múltiples espais i sense acotar el cap des que ens van trencar el somni del cinema Princesa el 1996 i vam començar a entendre com rutllava tot plegat. Dir no, no i no. I aguantar per resistir i construir. Perquè tot segueix començant en un mateix. En nosaltres mateixes, que diria l'Ovidi.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Voluntat

Voler és poder i res és impossible, malgrat la realitat que sovint ens vols convèncer –i a molts ho fa- de tot el contrari. Vivim perquè som i som perquè decidim ser. Així que els qui vegeteu, endormiscats, entre la fàbrica i el bar, entre la casa i l'oficina, entre la hipoteca i el televisor... i prou, sou morts en vida. Perquè vivim només si decidim viure i tenim voluntat de viure. I com que ho decidim som nosaltres i no ells qui ha de triar com fer-ho, amb els i les altres, conjuntament, fraternalment, alhora. Voluntat, aquesta és la nostra.

Si la voluntat la sotmetem als tres principis de llibertat, igualtat i solidaritat, la fem part del seu voltant i l'allunyem de l'industrialisme i les seves degeneracions, ens servirà; si no és així, anem amb compte, perquè podria esdevenir fàcilment una eina del Poder o dels qui el volen reproduir en fotocòpia en blanc i negre, tan tòxica com el de la realitat.

Decidir

Qui prescindeix de decidir i es dedica, només, a assumir el que els manaires li dicten no es un pobre esclau sinó molt pitjor, és un súbdit. Com a esclau, a més de convenciment de qui ho és a la llarga, sempre es té en compte una certa coacció. Un súbdit no necessita coacció sinó beneiteria. Beneiteria de be en aquest cas, de be en un ramat, de ramat portat pel pastor. Els gossos mossegaran a qui no segueixi i la tralla sonarà damunt les seves espatlles si decideix trencar el ramat. Però val més això que agrair-li al pastor l'explotació amb un somriure d'orella a orella i no badar mai boca.

organització i Organització

L'organització sempre és preferible a l'Organització, per una sèrie de motius que intentaré explicar, com sempre, en unes quantes línies.

Si tenim organització mai no ens poden dissoldre ja que dissolts ja hi estem. Aprendre, doncs, a tenir les eines suficients per als nostres objectius, preparar-los i defensar-los, guanyar espais d'autonomia i consolidar-los, prendre miques de zona colonial al colonitzador... tot això és possible només si estem organitzats. Ara bé, que aquesta organització hagi de passar per l'Organització és més discutible. Per pràctica, perquè ens la poden desmuntar més ràpidament; per tàctica, perquè mentre la fem perdem temps preciós per al reapropiament; per estratègia, perquè a vegades l'eina esdevé objectiu per als qui no hi veuen més enllà del nas. Tot i així, si aconseguim que l'organització sigui poc pesada (parlo de pes, no de rotllista) i no se'ns enfonsi com les rodes dels carros en el fang, aleshores és l'Organització la que ens facilitarà l'organització.

Serà possible? Sí, si hi ha infectació.